

Ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 35
10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1939—Δ΄.

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχους 35—10 Ἰουνίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μαθητῶν	μὴ μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Σύμφωνα μὲ ὅσα ἔχουμε πῆ ἐπανειλημμένως μέχρι σήμερα οἱ συνδρομὲς τοῦ Περιοδικοῦ ὡρίσθησαν ὡς ἑξῆς:

Οἱ Φαλαγγῖτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ κι' οἱ στρατιῶται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἕνα ἔτος (συνδρομὴ ἐτησία) πρέπει ν' ἀποστείλουν 160 δραχ., ἂν θέλουν γιὰ ἕξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας, Σχολικὰς Ἐφορείας, Ἑταιρείας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενικῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρότερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μικροὺς συνδρομητάς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώτας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσι νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη συνδρομή των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατὶ εἶναι ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των μέσα σὲ χιλιάδες συνδρομητάς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὁσάκις ἐμβάζουν οἱονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυδρομικῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα ταύτης μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύνσεώς των καὶ τὸ τί ἐκπροσωπεῖ τὸ ἀποστελλόμενον ποσὸν τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχθῆ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσι ποὺ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταί μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως.

Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριό, ἐπαρχία καὶ Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ὁπωσδήποτε χρηματικὰ ποσὰ εἰς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία» νὰ τὰ ἀπευθύνουν εἴτε ἁπλῶς πρὸς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Λεωχάρους 19, εἴτε πρὸς τὸν κ. Σπ. Ρούβαλην, Γεν. Γραμματέα τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Καραγεώργη τῆς Σερβίας 4.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΠΑΡΟΝΤΕΣ

Τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος προσέφεραν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Κράτους καὶ δημιουργὸν τῆς 4ης Αὐγούστου ἕνα βιβλίον, ἀφοῦ ἐγέμισαν τὰς σελίδας του μὲ ὅ,τι ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά των, αὐτὴ πρὸ παντός, ἔφερεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς πέννας των. Οἱ ἀδιάφοροι, οἱ χλιαροί, οἱ ἄτονοι, οἱ κουρασμένοι, τίποτα ἄλλο δὲν θὰ ἴδουν εἰς τὸ γεγονὸς αὐτό, ἀπὸ μίαν πρᾶξιν ἐξ ἐκείνων ποὺ ἐπινοοῦν οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ ἐκπληρώνουν μερικοὺς κοινωνικοὺς τύπους καὶ νὰ σβύνουν τὸ βάρος μερικῶν ὑποχρεώσεων. Μόνον ὅσοι σκύβουν ἐπάνω εἰς τὸν παλμώδη αὐτὸν ὀργανισμὸν ποὺ λέγεται ἑλληνικὴ νεότης, μόνον ὅσοι δὲν πάσχουν ἀπὸ διανοητικὸν δαλτωνισμὸν καὶ ξεύρουν νὰ ζυγίζουν μὲ εὐθυκρισίαν καὶ σύνεσιν ὅσα γίνονται γύρω καὶ κάτω ἀπὸ τὰ μάτια των, μόνον αὐτοὶ ἠμποροῦν νὰ κατανοήσουν ποίαν θετικὴν σημασίαν καὶ ποῖον συμβολισμὸν ἐγκρύπτει τὸ γεγονὸς καὶ ποία ὑπόσχεσις πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν ἡγέτην της εἶναι χαραγμένη εἰς τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου.

Χωρὶς ἀρτίαν νεότητα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν ἔθνη καὶ λαοί, περισσότερον ὅμως δὲν ἠμποροῦν νὰ ὑπάρξουν Κράτη. «Δι' ἡμᾶς τοὺς γέροντας, ἔγραφεν ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς πρὸς τὴν ἐν Λονδίνῳ Ἑλληνικὴν Ἀποστολήν, δὲν ἔμεινεν οὐδεμία πλέον διορθώσεως ἐλπίς... ἀπὸ σᾶς τοὺς νέους μόνους ἐλπίζει τὴν σωτηρίαν της ἡ Πατρίς... Πλειοτέραν χάριν ἤθελε σᾶς γνωρίζει ἡ Πατρίς, ἂν ἐσπουδάζετε νὰ ἀναβαπτίσετε καὶ ἡμᾶς τοὺς γέροντας· ἐνδεχόμενον βλέποντες τὴν φρόνιμον διαγωγήν σας νὰ ἐντραπῶσι τινὲς ἐξ αὐτῶν καὶ νὰ συνεργήσωσιν, ἢ κἂν νὰ μὴ σᾶς ἐμποδίζωσιν εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς Πατρίδος. Τὸ στάδιον εἰς τὸ ὁποῖον ἐπεδόθητε εἶναι λαμπρόν· σᾶς ἐπαινεῖ ἡ Πατρὶς ὅτι τὸ τρέχετε μετὰ χαρᾶς· ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς στεφανώσῃ προσμένει νὰ τὸ ἀποτρέξετε. Ὀλίγοι κατὰ δυστυχίαν ἐφάνησαν εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας καὶ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη οἱ καλοὶ σταδιοδρόμοι· καὶ συνέβη εἰς τὴν πολιτικὴν ὅ,τι συμβαίνει καὶ εἰς τὴν θρησκείαν· πολλοὶ κλητοὶ καὶ ὀλίγοι ἐκλεκτοί. Πῶς θέλεις νὰ σταδιοδρομήσῃ εὐτυχῶς, ὅστις τρέχει φορτωμένος; Εἰς τοὺς σωματικοὺς ἀγῶνας πρῶτον ἔργον τοῦ μέλλοντος νὰ τρέξῃ εἶναι νὰ ἐκδυθῇ τὰ περιττὰ φορέματα καὶ νὰ ἐλαφρώσῃ τὸ σῶμά του· εἰς τοὺς πολιτικούς, ἐξ ἐναντίας, οἱ πλειότεροι ἀπὸ τοὺς τρέχοντας τρέχουν καταφορτωμένοι τὰ πάθη των· ἄλλος τρέχει διὰ νὰ ἀποκτήσῃ χρυσόν, ἄλλος ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας, ἄλλος διὰ κανένα τίτλον γελοιώδη Ἐξοχότητος ἢ Ἐκλαμπρότητος, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ὅτι μόνος σκοπὸς τοῦ δρόμου του πρέπει νὰ εἶναι νὰ χρυσώσῃ τὴν Πατρίδα του, νὰ τὴν καταστήσῃ μόνην ἄρχουσαν, μόνην Ἐξοχωτάτην καὶ Ἐκλαμπροτάτην, ὡς ἔπραξαν ἄλλοτε οἱ Ἀριστεῖδαι, οἱ Φωκίωνες καὶ εἰς τοὺς καιρούς μας οἱ Βασιγκτῶνες, οἱ Φραγκλῖνοι καὶ Γεφερσῶνες».

Τοὺς ὀλίγους τούτους στεφανωμένους νομίμως ἀθλητὰς χρεωστοῦν οἱ νέοι μας νὰ συλλο-

γίζωνται νύκτα καὶ ἡμέραν· αὐτοὺς μόνους νὰ στήσωσι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πολιτικῆς των διαγωγῆς παράδειγμα: «Ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ».

Ἄς ρίψωμεν ἕνα βλέμμα εἰς τὸ παρελθόν. Πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου ζόφος καὶ ἔρεβος ἐκάλυπταν τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἀναρχία εἶχε στήσει τὴν ἕδραν της εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ποὺ τὸν ἐθέρμαινε ὁ ζωοφόρος ἥλιος τῆς δόξης καὶ τῆς ἱστορίας. Δεκαπέντε ἐκπρόσωποι τοῦ βορεινοῦ ψεύδους εἰς τὴν Βουλὴν μὲ ὅσους ἐκλόνισαν εἰς τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς πεποιθήσεις των αἱ καινοδοξίαι καὶ τὰ ἀνόσια κηρύγματα, ἐσκόρπιζαν τὴν ἀγωνίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπροκαλοῦσαν τὸ ψυχικὸν ἐκεῖνο δέος ποὺ οὔτε τὴν ἐργασίαν ὑποβοηθεῖ, οὔτε τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς χώρας, ὀργώσης ἐν τούτοις πρὸς πρόοδον καὶ ἀκμήν, ἐπιτρέπει, οὔτε καὶ τὰς συνειδήσεις ἐνισχύει καὶ τὴν εὐταξίαν παγιώνει. Τὴν παραμονὴν τῆς 4ης Αὐγούστου οἱ ἔμποροι ἵσταντο διαρκῶς εἰς τὰς εἰσόδους τῶν καταστημάτων των διὰ νὰ εἶναι ἕτοιμοι νὰ κατεβάζουν τὰ ρολά, εἰς τὸν ἀέρα δὲν ἀντηχοῦσε τὸ ἐνθουσιαστικὸν ἐμβατήριον τῆς Νεολαίας, οὔτε καὶ κανένα ἄλλο πατριωτικὸν καὶ τὰ ἄτομα ὑπὸ τὴν πλαστὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ ζόφου, ποὺ ἐπύκνωναν ὁλονὲν οἱ ἀργυρώνητοι πράκτορες τοῦ ψεύδους, ἐφρόντιζαν πῶς νὰ ἐξασφαλίσουν τοὺς ἑαυτούς των καὶ ὄχι τῆς Πατρίδος τὴν ὕπαρξιν· ἐλησμονοῦσαν ἐκεῖνο ποὺ λέγει ὁ ἴδιος πάλιν Κοραῆς: «Ὅστις προτιμᾷ τὴν αἰσχρὰν ζωὴν ἀπὸ τὸν ἔνδοξον θάνατον εἴτε Γάλλος, εἴτε Γραικός, αὐτὸς εἶναι ἀνάξιος καὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ νὰ ὀνομάζεται ἄνθρωπος».

«Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν,
Ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσι θερμαίνεται
Ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ τεθνηκέναι.
Τὸν εὐγενῆ χρή».

Τοιαῦτα λέγοντα τὸν Αἴαντα εἰσάγει εἰς τὴν τραγῳδίαν ὁ Σοφοκλῆς καὶ τοιαῦτα ἦσαν τὰ φρονήματα τῶν Ἑλλήνων, τὰ ὁποῖα ἐνόσῳ εἶχον, τοὺς ἔτρεμεν ἡ φοβερὰ βασιλεία τῶν Περσῶν· ἀφοῦ τὰ ἔχασαν ὑπετάγησαν εἰς τοὺς Ρωμαίους.

Τὴν ὥραν αὐτὴν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ἔπραξεν ὅ,τι τοῦ ἐπέτασσεν ἡ συνείδησίς του, ἡ πατριωτική του ψυχή, ἡ μακρὰ ἱστορία τῆς οἰκογενείας του. Δὲν ἐπρόκειτο νὰ ζητήσῃ τὴν δόξαν διότι ἤδη τὴν εἶχε· δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιδιώξῃ τὸ ἀξίωμα «διὰ νὰ εἶναι ἐξοχώτατος καὶ ἐκλαμπρότατος» διότι ἦτο ἤδη πρωθυπουργός. Τίποτε ἄλλο δὲν ἔκαμνε ἐγκαθιδρύων τὸ καθεστὼς τῆς 4ης Αὐγούστου, ἢ νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα, προκινδυνεύων καὶ πρῶτος αὐτὸς ἐκτιθέμενος εἰς τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἀργυρωνήτων ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Μὲ σθένος, μὲ πίστιν καὶ νεανικὸν ἐνθουσιασμὸν ἐφήρμοζε τὸ σοφόκλειον «ἢ καλῶς ζῆν ἢ τεθνηκέναι τὸν εὐγενῆ χρή».

Ἀπὸ τὴν πρώτην ὅμως ἐστράφη στιγμὴν πρὸς τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, αὐτὰ ποὺ ἀποτελοῦν τὸ μέλλον καὶ τὸ καύχημά της. Χωρὶς ἀρτίαν, ἠθικὴν πατριωτικὴν νεότητα, ἂς τὸ ἐπαναλάβωμεν, Ἑλλὰς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ. Ἡ ὕπαρξις τοῦ Κράτους μας καὶ τοῦ Ἔθνους μας εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴν νεότητα, ποὺ ἀναδεικνύεται ἀπὸ τὰ σπλάγχνα του, ποὺ εἶναι ἡ πεμπτουσία τῆς στοργῆς του, τὴν νεότητα αὐτὴν μὲ τὸ ἀστραπηβόλον βλέμμα καὶ τοὺς χαλυβδίνους μυῶνας.

Τῆς ἔδωσε τὴν προστασίαν τοῦ Κράτους καὶ τὴν ἔταξε πρόσκοπον τῆς ἀσφαλείας τῆς Ἑλλάδος. Ὅλος ὁ Ἑλληνισμὸς σήμερον ἔχει καρφωμένα τὰ βλέμματα ἐπάνω εἰς τὴν Νεολαίαν, συμμερίζεται τοὺς πόθους της, κοινωνεῖ εἰς τὸν πατριωτικόν της παλμόν, τραγουδᾶ τὰ τραγούδιά της, τὴν καμαρώνει ὅταν ὑπερήφανος, ἠθική, ἑλληνική, περνᾷ εἰς τοὺς δρόμους, συγκεντρώνεται εἰς τὰ στάδια.

Καὶ ἡ Νεολαία; Ἡ Νεολαία, ἡ ὁποία μέσῳ τῶν ταπεινῶν παθῶν τῆς προαυγουστιανῆς Ἑλλάδος ἔφερε, βλαστὸς αὐτὴ μιᾶς φυλῆς μὲ ἱστορίαν χιλιετηρίδων, τὸ βάρος τῆς καταπτώσεως καὶ ἀπαθλιώσεως, εὐθὺς ἀμέσως συνεμερίσθη τὸ σύνθημα τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἐνεκολπώθη τὰς ἀρχὰς τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ὕψωσε μαζί του τὸν πυρσὸν τῆς Ἑλληνικῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ἐθνικῆς ὑπερηφανείας καὶ τοῦ τρίτου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

* * *

Ἕνα βιβλίον προσεφέρθη εἰς τὸν Ἀρχηγόν: Ἕνα βιβλίον ποὺ αἱ σελίδες του φέρουν τὰς ἀφιερώσεις τῶν παιδιῶν ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος. Ὁ αἶνος ποὺ ὑψώνεται εἰς αὐτὰς ἀπὸ τὰς ἐφηβικὰς ψυχάς, εἶναι ὅρκος φοβερός, διότι εἶναι αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια.

«Πόση πλημμύρα ζωῆς καὶ βαλσαμένιου φωτός, Μεγάλε μας Ἀρχηγέ!— διακηρύσσουν τὰ παιδιὰ τῶν Τρικκάλων. Ἀναστήσατε ἀπὸ τὸν τάφο τῶν παθῶν του τὸν νεκρωμένον Ἕλληνα, ἐζωογονήσατε τὴν Ἑλληνικὴν ἐλπίδα, ἐμᾶς τὰ παραμελημένα Ἑλληνόπουλα, καὶ διαλύσατε τὸ παχὺ σκοτάδι, ποὺ ἀπειλοῦσε γιὰ πάντα νὰ σκεπάσῃ τὴν ἄσπιλη ψυχή μας».

«Ὑποσχόμεθα ἀδίστακτα, πὼς θὰ βρῆτε σύσσωμη τὴν Ἑλληνικὴ Νεολαία, βροντοφωνοῦν τὰ παιδιὰ τῶν Καλαμῶν, πρόθυμο βοηθὸ καὶ ἀκοίμητο συμπαραστάτη στὸ πολύμοχθο καὶ εὐγενικό σας ἔργο γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ τρίτου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ τὸν θεμελίωσε ἀτράνταχτα ἡ ἀθάνατη 4η Αὐγούστου».

Καὶ εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς ποὺ ἐκφράζουν τὸν βρασμὸν τῆς ψυχῆς των Ἑλληνοπαίδων, προστίθενται τὰ ὑπερήφανα λόγια τῶν μαθητῶν τῆς Κρήτης.

«Ἡ μαθητικὴ νεότης Μέσης Ἐκπαιδεύσεως τῆς κοσμοξακουσμένης Κρήτης, προικισμένη ἀπὸ τὴ ζηλευτὴ προγονική της κληρονομία, μὲ τὴν ἱκανότητα ν' ἀναγνωρίζῃ ἀλάθαστα κάθε Ψηλορείτη καὶ μὲ τὴν ψυχικὴ δύναμι νὰ τὸν διαλαλῇ σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἐφιλοτέχνησε τὴν ἁπλῆ αὐτὴ ἀφιέρωσι, ἀπὸ τὰ πιὸ ἁγνὰ λουλούδια τῆς αἱματοζυμωμένης Πατρίδος τοῦ Μίνωος σὲ Σένα τὸ γερὸ τιμονιέρη καὶ τὸ μεγάλο ἰδεολόγο.

»Καὶ δίκαια! Γιατὶ Σὺ ὁδηγεῖς ξανὰ τὸ Ἔθνος μας στὰ ξεχασμένα ἀνηφορικὰ μονοπάτια τῶν μεγάλων του πεπρωμένων!

»Γι' αὐτὸ καὶ μεῖς, θαυμασταὶ τῆς ἱερῆς Σου αὐτῆς προσπαθείας καὶ πρόθυμοι μιμηταὶ τοῦ ὑψηλοῦ παραδείγματος γιὰ τὸ ξύπνημα καὶ τὴν ἀνάστασι τῆς γλυκειᾶς μας Ἑλλάδος, βαθειὰ

Η ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΜΟΡΦΩΣΙ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Είναι πολὺ σπουδαῖο τὸ γεγονὸς γιὰ τὴν ἐξέλιξι τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας καὶ γενικὰ γιὰ τὴν εὐημερία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τῆς προσαρμογῆς ὁλοκλήρου τῆς ἐργατικῆς νεότητος στὰ πλαίσια τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Δύο στοιχειώδεις ἀπαιτήσεις στέκουν ἡ μιὰ ἀπέναντι στὴν ἄλλη. Ἕνα σύνθημα ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ ὑπεύθυνο ὁριζόμενο συλλαμβάνει καὶ συνδέει στενὰ τὶς δυὸ αὐτὲς ἀπαιτήσεις. Ἡ μία εἶναι ὅτι ὁ Ἕλλην νέος ζητεῖ τὴν ἐξέλιξι τῶν προδιαθέσεών του καὶ τῶν ἱκανοτήτων του γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸ σύνολο καὶ τὸν ἑαυτό του. Καὶ ἡ ἄλλη, ὅτι τὸ σύνολο ἀπαιτεῖ ἐξ ἄλλου τὴν πλήρη ἐξέλιξι ὡρισμένων σωματικῶν καὶ πνευματικῶν τοῦ νέου δώρων πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς τοῦ γνησίου σοσιαλισμοῦ: ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος στὴν κατάλληλο θέσι.

Τὸ ζήτημα εἶναι τώρα πῶς μποροῦν αὐτὲς οἱ δυὸ ἀπαιτήσεις νὰ διευθετηθοῦν κατὰ τοιοῦτον ἁρμονικὸν τρόπον, ὥστε νὰ ἀποτελοῦν μιὰ τελεία συμφωνία.

Ἐξετάζοντας τὴν ἄποψι τοῦ ἀτόμου, λέμε: Γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος εὐτυχὴς κι' εὐχαριστημένος, πρέπει νὰ τοῦ δώσουμε τὸ κατάλληλο γι' αὐτὸν ἐπάγγελμα. Γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος εὐτυχὴς κι' εὐχαριστημένος, πρέπει νὰ τοῦ δώσουμε τὸ κατάλληλο ἐπάγγελμα ὡς δυνατότητα ἐξελίξεως. Γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος εὐτυχὴς κι' εὐχαριστημένος, πρέπει νὰ τοῦ δώσουμε τὴν κατάλληλο θέσι ἐπὶ τῇ βάσει γνώσεών μας καὶ πείρας μας.

Ἂν ἡ ζήτησι νέων στὰ κυριώτερα ἐπαγγέλματα ἤτανε ἀνάλογη μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν ζητούντων θέσι, τὸ πρόβλημα θὰ ἐλύετο πρὶν τὸ θέσουμε ἐπὶ τάπητος. Τότε θὰ μπορούσαμε νὰ κατατάξουμε τοὺς αἰτοῦντας σὲ ὁμάδας ἱκανότητος καὶ κλίσεως καὶ θὰ τοὺς ὑποδεικνύαμε τὰς θέσεις, ποὺ θὰ καταλάβουν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀνάγκη γιὰ νέους ἐργάτες ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλὲς προϋποθέσεις καὶ ἐπειδὴ οἱ ἐπιθυμίες τῶν αἰτούντων δὲν προσαρμόζονται πάντα πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὁλικῆς οἰκονομίας, μποροῦμε μόνο μὲ μιὰ σκόπιμη ἐπαγγελματικὴ μόρφωσι νὰ ἐπιτύχουμε τὴν εὐτυχῆ λύσι στὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀνθρώπου.

Γιατὶ δὲν πρέπει οὔτε ἡ ἑλληνικὴ οἰκονομία, οὔτε ἡ ὑπεύθυνος κοινωνικὴ Πρόνοια στὸ Νέο Κράτος νὰ στερηθοῦν δυὸ ἱκανὰ χέρια ἢ καὶ τὴν παραμικρὴ σπίθα δημιουργικοῦ μυαλοῦ. Ἀπέναντι σ' αὐτὴ τὴν φυσικὴ ἀπαίτησι τοῦ λαϊκοῦ συνόλου στέκει ὁ καθένας αἰτῶν μ' ἕνα τελείως νέο περιεχόμενο ἐπαγγέλματος, ἢ νὰ ποῦμε καλλίτερα ἰ δ α ν ι κ ὸ ἐ π α γ γ έ λ μ α τ ο ς. Στὶς περασμένες ἐποχὲς δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ μιλήσῃ γιὰ ἰδανικὸ ἐπαγγέλματος, γιατὶ τὸ ἄτομο φρόντιζε μόνο μὲ ὅλη του τὴ δύναμι γιὰ τὴν ἐπιτυχία του τὴν ὑλικὴ καὶ τὴν ὠφέλιμη γι' αὐτὸ τοποθέτησι, χωρὶς καμμιὰ σκέψι γιὰ τὴν ὠφέλεια τοῦ συνόλου.

Τὸ νέο περιεχόμενο τοῦ ἐπαγγέλματος ὁρίζεται ἀπὸ τὴ νέα σχέσι τοῦ ἐργαζομένου ἀνθρώπου πρὸς τὸ λαϊκὸ σύνολο. Πρὶν ἤτανε καὶ οἱ λέξεις καὶ οἱ ἔννοιες αὐτὲς ἄγνωστες καὶ κανεὶς δὲν φρόντιζε ἑπομένως γιὰ τὴν κατανόησί τους, πολὺ δὲ λιγώτερο γιὰ τὴν ἐφαρμογή τους.

Τώρα ὅμως ἔρχεται πάλι τὸ ἐ π ά γ γ ε λ μ α κοντὰ στὸν ἀπὸ τὴ Θεία πρόνοια ἐ π α γ γ ε λ θ έ ν τ α, δηλαδὴ ἀκολουθεῖ τὶς ἰδιαίτερες προδιαθέσεις τοῦ φορέως τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τὸ δυνατό του ἔνστικτο ζωῆς. Καὶ μόνο αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἀπαρχὴ τῆς ὠφελείας τοῦ συνόλου ἀπὸ τὴν ἐργασία τοῦ κάθε ἀτόμου.

Ἔτσι μποροῦμε πάλι σήμερα νὰ θεωροῦμε τὸ ἐπάγγελμα ὡς σύνδεσι τοῦ περιεχομένου τῆς ζωῆς καὶ μέσον πρὸς διατήρησι τῆς ζωῆς.

* * *

Ὅταν ἕνα παιδί, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σχολεῖο, θέλῃ νὰ γίνῃ μεταλλουργὸς π.χ., δὲν ἀρκεῖ νὰ πάρῃ ὡς πρότυπο ἕνα συνάδελφο τοῦ ἐπαγγέλματός του, ποὺ ξέρει καλὰ τὴ δουλειά. Πρέπει ν' ἀρχίσῃ τὴ μάθησί του μὲ τὴ συναίσθησι ὅτι τὸ δημιουργοῦν σύνολο τοῦ λαοῦ του θὰ τὸν ἐξετάσῃ σὲ διάφορες ἐποχὲς ὄχι μόνον ἂν ξέρῃ καλὰ τὴ δουλειά του, ἀλλὰ ἂν γνωρίζῃ συνειδητὰ τὸ μεγάλο του πρὸς τὸ λαϊκὸ σύνολο καθῆκον, ποὺ φθάνει πέρα ἀπὸ τὸ οἰκονομικὸ κέρδος καὶ εἶναι ἀνεξάρτητο τῶν τεχνικῶν του ἱκανοτήτων, δηλαδὴ ἂν μπορῇ σὲ ὡρισμένη στιγμὴ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ὑψίστη ἀπόδοσι.

Γιατὶ δὲν πρέπει μόνο νὰ ξέρῃ νὰ ἐργάζεται. Μὲ τὴν ἐργασία πρέπει νὰ φθάσῃ στὴν ἐλευθερία τῆς προσωπικότητός του, ἀφοῦ μόνον ἡ ἐλευθερία θὰ τὸν κάνῃ ὥριμο γιὰ τὴν ὑψίστη προσπάθεια.

Πρὸς τούτοις, κατὰ τὴν ἐξέλιξι τῆς μορφώσεως τοῦ μαθητευομένου πρέπει νὰ ἐκδηλοῦται τὸ ἑνιαῖο τῆς οἰκονομικῆς σκέψεως καὶ τῆς κοινωνικῆς ὑπάρξεως, δηλαδὴ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς θελήσεως, τῆς ἱκανότητος καὶ τοῦ χαρακτῆρος, ὅπως τὰ ἀπαιτεῖ σήμερα γιὰ τὸν μέλλοντα Ἕλληνα πολίτην ἡ συνολικὴ θέλησι, δηλαδὴ ὁ Λαός του.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐργασίας ἔγινε σήμερα ἠθικὴ τάσι χαρακτῆρος καὶ ψυχῆς. Αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἔχει ἡ κατ' ἔτος ἐργατικὴ ἅμιλλα μὲ τοὺς ἀγῶνας της.

Σήμερα δὲν ὑπάρχουν καλλίτερα καὶ χειρότερα ἐπαγγέλματα· ὑπάρχει μόνο καλλίτερη ἢ χειρότερη ἐργασία. Ἔτσι μπορεῖ κάθε ἐργασία νὰ γίνῃ ἐπάγγελμα, ὅταν πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐργασία στέκῃ μιὰ ἀληθινὰ ἠθικὰ ἐργαζομένη προσωπικότητα.

Φυσικά, πρέπει νὰ βοηθήσουμε τὸν νέον ἐργάτη νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὶς παληὲς συνήθειες. Πρέπει σήμερα ἡ τόλμη νὰ καθορίζῃ τὸ πᾶν, ποὺ θὰ καταπιαστῇ ἕνας σωστὸς ἄνθρωπος. Καλλίτερη ἐπιτυχία θὰ δείξῃ στὴ ζωὴ ἐκεῖνος, ποὺ φτιάνει κάτι μὲ ἰδιαίτερη κλίσι, ἐφευρετικὸ πνεῦμα καὶ θέλησι. Ἀπὸ τὸ κάθε τι, ὅσο μικρὸ κι' ἂν εἶναι, μπορεῖ νὰ κάνῃ κάτι μεγάλο.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἔμμεσο θέσι πρέπει νὰ ἐκπορεύεται σήμερα ἡ ἐπαγγελματικὴ τῶν νέων κατεύθυνσι. Πρέπει λοιπὸν οἱ γονεῖς νὰ μὴν ἐπιζητοῦν νὰ μάθῃ τὸ παιδί τους τὸ ἐπάγγελμα, ποὺ θὰ τοῦ δώσῃ τὶς καλλίτερες οἰκονομικὲς μόνον ἀπολαυές, παρὰ ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖον θὰ μπορέσῃ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ μεγαλείτερο γιὰ τὸ σύνολο ὄφελος. Αὐτὸ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ τὸ βρῇ κανεὶς εὔκολα. Μόνον ἕνας ἐπαγγελματικὸς συμβουλευτικὸς σταθμός, ποὺ ἔχει μελετήσει τὶς αἰτίες, ποὺ κυβερνοῦν τὴν ἐπαγγελματικὴ μόρφωσι καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴ τοποθέτησι, ὡς καὶ τὸν διακανονισμὸ τῆς συνολικῆς ἐπαγγελματικῆς ἀνάγκης.

Κατὰ τὴν ἐπαγγελματικὴν ἅμιλλα ποὺ θὰ γίνεται σὲ μεγάλη κλίμακα στοὺς πρωτοετεῖς ἴσως μαθητευομένους, ἐκδηλοῦνται ὅλες οἱ δυνάμεις, ποὺ θὰ βοηθήσουν τὸν νέο στὴν ἐξέλιξί του. Γιὰ τὸν νέον ἐκεῖνον ποὺ οἱ κλίσεις καὶ οἱ προδιαθέσεις του φανερώνονται πρώϊμα, εἶναι εὔκολα νὰ ἐπέλθῃ ἡ ταξιθέτησι. Ξέρουμε πὼς μιὰ ἰδιοφυΐα ἀνοίγει πάντα καὶ μόνη τὸ δρόμο της. Τοῦτο ὅμως δὲν ἀποτελεῖ κανόνα.

Ἐπίσης ἕνας φυσιολογικὸς νέος ἄν-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1160)

εὐγνωμονοῦντες Σοῦ ψάλλουμε ὅλοι μαζὶ μὲ τὴν πιὸ γλυκειὰ ἁρμονία:

«Ὥστε νὰ στέκουν τὰ βουνὰ νὰ μὴ Σὲ βλάψῃ Χάρος,
Γιὰ νὰ πηγαίνουμε καὶ μεῖς μὲ τὸ δικό Σου θάρρος».

Καὶ μὲ τὰ ἴδια λόγια, μὲ τὸν αὐτὸν τόνον, μὲ τὴν αὐτὴν ἀλήθειαν, σαλπίζουν εἰς τὸ βιβλίον, οἱ μικροὶ στρατιῶται τῆς πατρίδος, τὴν παρουσιάν των γύρω ἀπὸ τὴν σημαίαν ποὺ ὕψωσεν ὁ Μέγας Ἀρχηγός, οἱ ἔφηβοι τῆς Ἑπτανήσου, τῆς Θράκης, τῆς Μακεδονίας, τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου. Ὅλη ἡ αὐριανὴ Ἑλλάς, ποὺ θὰ στηρίζεται εἰς τὰ στιβαρὰ χέρια τῶν σημερινῶν ἐφήβων, ποὺ θὰ συνεχίζῃ τὸν δρόμον της πρὸς τὰ μεγάλα τῆς φυλῆς πεπρωμένα καὶ θὰ εὐλογῇ τὴν στιγμὴν ποὺ ἐνέπνευσε τὴν 4ην Αὐγούστου.

Ὁ αἶνος ποὺ τονίζουν σήμερον αἱ ἐφηβικαὶ καρδίαι εἶναι ὁ φωτοστέφανος τῆς δόξης τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος, μὲ τὴν ἀπαστράπτουσαν αἴγλην τοῦ Μεγάλου Ἀρχηγοῦ.

Στὸ περιθώριον

Ο «ΑΡΗΣ» ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥΞΕΙΝΟΝ

Ὁ «Ἄρης», ἐκτελῶν τὸν ἐτήσιον ἐκπαιδευτικὸν πλοῦν τῶν Δοκίμων, ἀπέπλευσε τὴν περασμένην ἑβδομάδα πρὸς τὴν Προποντίδα καὶ τὸν Εὔξεινον. Ἡ ἐπίσκεψίς του εἰς τοὺς λιμένας τῆς συμμάχου καὶ φίλης Τουρκίας δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θ' ἀποτελέσῃ μίαν ἀκόμη εὐκαιρίαν διὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἐγκαρδιότητος τῶν αἰσθημάτων, ποὺ συνδέουν τοὺς δύο λαούς, τὸν τουρκικὸν καὶ τὸν ἰδικόν μας. Ἀλλὰ καὶ γενικῶς ἡ παρουσία του εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν θὰ ζωντανεύῃ εἰς τὴν μνήμην καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν αὐριανῶν ἀξιωματικῶν τοῦ πολεμικοῦ μας ναυτικοῦ τὴν λαμπροτάτην καὶ ἀρχαιοτάτην ναυτικήν μας παράδοσιν, τῆς ὁποίας αἱ πηγαὶ εὑρίσκονται εἰς τὸν Βόσπορον καὶ τὸν Εὔξεινον, τὸν ὁποῖον οἱ Ἕλληνες διέπλευσαν πρῶτοι καὶ εἰς τὰ παράλια τοῦ ὁποίου διὰ τῶν χιλιετηρίδων δὲν ἔπαυσε ν' ἀνθῇ δημιουργικὸς καὶ πολύπειρος ἕνας ἀκμαῖος τὴν ψυχὴν καὶ τὸ φρόνημα Ἑλληνισμός.

Η ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀπὸ καιρὸ τώρα εἶχε συστηθῆ ἐπιτροπὴ ἀπὸ εἰδικούς, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνατεθῆ ἡ μελέτη τοῦ ζητήματος τῆς ἁπλοποιήσεως τῆς ὀρθογραφίας τῆς γλώσσης μας. Ἡ ἐπιτροπὴ αὐτή, ὡς πληροφορούμεθα, ὕστερα ἀπὸ μακρὰν μελέτην, κατέληξεν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ διατηρηθῇ ἡ ἱστορικὴ ὀρθογραφία.

Προκειμένου ὅμως περὶ τοῦ τονισμοῦ ἡ ἐπιτροπὴ ἀποφαίνεται ὅτι ἡ διατήρησις τῶν τόνων καὶ πνευμάτων, ὡς ταῦτα ἐθεσπίσθησαν ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν, ἐὰν ἦσαν τότε ἀναγκαῖα διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ὀρθῆς προφορᾶς τῆς ἀρχαίας γλώσσης, σήμερον, ὁπότε δὲν ὑπάρχει διαφορὰ εἰς τὴν προφορὰν τῶν ψιλῶν καὶ τῶν δασέων, οὔτε προσῳδία εἰς τὴν ἐναλλαγὴν τῶν ὀξέων καὶ βαρέων, τὰ σημεῖα τῶν τόνων καὶ πνευμάτων δύνανται ἀσφαλῶς, χωρὶς καμμίαν ζημίαν, νὰ ἀντικατασταθοῦν ἁπλῶς μὲ μίαν τελείαν, ἡ ὁποία νὰ τίθεται ἐπάνω εἰς τὴν τονιζομένην συλλαβὴν τῶν δισυλλάβων καὶ πολυσυλλάβων ἐκείνων λέξεων, αἱ ὁποῖαι τονίζονται εἰς τὴν παραλήγουσαν ἢ προπαραλήγουσαν. Ἡ ἁπλούστευσις αὕτη, ἐὰν τελικῶς γίνῃ δεκτή, θὰ εἶναι κέρδος πολυτίμου χρόνου διὰ τὸν μαθητήν, ὁ χρόνος τοῦ ὁποίου θὰ χρησιμοποιῆται λυσιτελέστερον εἰς τὴν καλλιτέραν ἐκμάθησιν τῶν Ἑλληνικῶν.

«Ἕνας ἄξιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἰργάσθη καὶ ἔγινε κάτι, ποτὲ δὲν θὰ πάῃ χαμένος, ἐκτὸς βέβαια ἂν ὁ Θεὸς τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωήν. Ἔχετε αὐτὴν τὴν πεποίθησι καὶ τραβῆξετε μπροστά».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Ἡ Ἑταιρία τῶν Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν ἔκαμε μιὰ παρέμβασι στὴ συζήτησι ποὺ ἄρχισε ὁ κ. Σπ. Μελᾶς σχετικὰ μὲ τοὺς ταλαντούχους Ἕλληνες, ποὺ ἀφήνουν τὸν τόπο καὶ τὴν πνευματική του ζωὴ καὶ πηγαίνουν νὰ κάμουν τύχη καὶ ν' ἀποκτήσουν δόξα σὲ χῶρες ξένες, χαρίζοντάς τους ὡς ἀντάλλαγμα τὸ ταλέντο τους. Καὶ εἰς τὴν παρέμβασί της ἡ Ἑταιρία ἀναφέρει καὶ τὰ ὀνόματα τοῦ ἀειμνήστου Πανᾶ, τοῦ καθηγητοῦ τῆς ὀφθαλμολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τῶν Παρισίων, καθὼς καὶ τοῦ κ. Καραθεοδωρῆ, τοῦ μαθηματικοῦ, ποὺ ἡ φήμη του εἶναι ξεχωριστὴ στοὺς κύκλους τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὴ Philosophie des Sciences.

Δὲν θὰ μποῦμε σήμερα στὴν οὐσία τοῦ θέματος ποὺ ἐπροκάλεσε τὴν συζήτησι. Αὐτὸ ἴσως τὸ κάμωμε ἀργότερα. Θὰ παρατηρήσωμε μόνο κάτι ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ διαφεύγῃ τῆς Ἑταιρίας τῶν Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν, πὼς πολὺ ἄστοχα ἀνακατεύουν εἰς τὴν συζήτησι τοὺς δύο ἀληθινὰ ξεχωριστοὺς Ἕλληνας, ὄχι γιατὶ δὲν εἶναι Ἕλληνες, καὶ ἄξιοι μάλιστα Ἕλληνες, ἀλλὰ γιατὶ συγχέουν πράγματα ἀνόμοια καὶ ἄσχετα. Ἡ ἐπιστήμη εἶναι κάτι ἄσχετο μὲ ἐκεῖνο ποὺ ὀνομάζουμε πολιτισμὸ μιᾶς φυλῆς. Ὑπάρχουν εἰς τὴν Εὐρώπη ἰθαγενεῖς ἀπὸ τὸν ἀποικιακὸ λεγόμενο κόσμο, ποὺ ἔκαμαν φήμη καὶ ὄνομα στοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους. Μήπως βγαίνει ἀπὸ αὐτὸ τὸ γεγονὸς πὼς οἱ λαοὶ τῶν ἀποικιῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκουν αὐτοὶ οἱ ἐπιστήμονες, βρίσκονται στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν πολιτισμένων χωρῶν; Καὶ μπερδεύουν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ φανερὴν ἄγνοια τὴν Τέχνη μὲ τὴν Ἐπιστήμη, δυὸ ἐκφάνσεις τῆς ἀνθρωπίνης δημιουργικότητος, ποὺ εἶναι ὁλωσδιόλου διάφορες ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Καὶ ἂν σήμερα ζοῦμε τὴν ὀδυνηρὴ αὐτὴ κι' ἀναστατωμένη ζωή, ποὺ ἀπὸ μιὰν ἔποψι εἶναι κληροδότημα μοιραῖο τῆς τόσης προόδου ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἐπετέλεσε μέσα στὸν κύκλο τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἐρεύνης, ὑπάρχει εὐτυχῶς καὶ ἡ καλὴ πλευρά, τὸ φῶς ποὺ ἐχύθη χάρις στὴν ἀνάλυσι καὶ τὴν ἔρευνα ποὺ ἔγινε σὲ κάθε τομέα γιὰ νὰ εἴμαστε σήμερα σὲ θέσι νὰ ξεκαθαρίζωμε μερικὲς ἔννοιες καὶ νὰ μὴ τὶς μπερδεύουμε.

Ἄλλο λοιπὸν Ἐπιστήμη, ποὺ εἶναι ἐπέκτασι τῆς ἀνθρωποκρατικῆς μεθόδου ποὺ καλλιεργήθηκε ἀπὸ τὸ «φιλοσοφεῖν» τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ ποὺ ἐπανελήφθη (κυριολεκτοῦμεν) καὶ ἀνανεώθηκε κατὰ τὴν Ἀναγέννησι ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς Δύσεως, γιὰ νὰ καταλήξῃ σὲ μιὰ καθαρὰ φυσιοκρατικὴ μέθοδο ἑρμηνείας, σὲ πίστι δηλαδὴ πὼς ὁ ἄνθρωπος, μὲ μιὰ συστηματικὴ καὶ μεθοδικὴ ἔρευνα, θὰ μποροῦσε ν' ἀνακαλύψῃ ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς φύσεως καὶ νὰ γίνῃ κύριος τῆς δυνάμεως ποὺ κρύβει ἡ φύσι αὐτή, καὶ φυσικὰ ἡ πίστι τούτη συγκρούεται μὲ κάθε ἄλλη πίστι, καὶ κυρίως πρὸς τὴν πίστι πρὸς μίαν «ἐξ ἀποκαλύψεως ἀλήθειαν».

Εἴπαμε, σύστημα καὶ μέθοδο. Προσθέτουμε καὶ μάθησι. Αὐτὸ σημαίνει κυρίως Ἐπιστήμη, ὅπου ἡ κάθε προσφορὰ παίρνει a priori χαρακτῆρα διεθνῆ καὶ παγκόσμιο. Ἔτσι οἱ Ἕλληνες ποὺ ἔφυγαν ἢ φεύγουν καὶ διέπρεψαν ἢ διαπρέπουν στὴν Ἐπιστήμη, δὲν ἀναδείχνουν στὴν ξένη κανέναν Ἑλληνικὸ πολιτισμό, πολὺ περισσότερο δὲν ἔχουν κανένα δικαίωμα ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς εὐγνωμοσύνης, μάλιστα ἐκεῖνοι πρέπει νὰ εὐγνωμονοῦν, καθὼς γεννημένοι στὰ ἱερὰ τοῦτα χώματα φέρουν ἐντός τους τὸν σπόρο τῆς φυλετικῆς ἰδιοφυΐας καὶ εὐστροφίας, ποὺ τόσο τοὺς χρησιμεύει στὸ νὰ προσαρμοσθοῦν. Ὅμως Τέχνη σημαίνει ἄλλο, σημαίνει πρὶν ἀπ' ὅλα ἔκφρασι καὶ στὴν περιοχή της ἡ κάθε προσφορὰ παίρνει πάλι a priori τὴ σφραγῖδα τῆς βιώσεως μιᾶς ὁλόκληρης φυλῆς καὶ τῆς πνευματικῆς ἀτμοσφαίρας τὴν ὁποίαν ἀναπνέει μαζὶ μὲ ὅλη τὴ φυλὴ κι' ὁ δημιουργὸς τῆς Τέχνης. Καὶ ἐνῷ στὴν Ἐπιστήμη δικαιολογεῖται, ὄχι δικαιολογεῖται ἀλλὰ ἐπιβάλλεται ὁ δανεισμός, στὴν Τέχνη αὐτὸς ἀποτελεῖ νοθεία.

Μὰ καὶ γι' αὐτὸ λέμε πὼς ἡ Τέχνη κυρίως κι' ὄχι ἡ Ἐπιστήμη ἐκφράζει τὴ ζωή.

Δὲν ἦρθ' ἀκόμα ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Moréas ἢ ἄλλων Ἑλλήνων ποὺ σὰν τεχνῖτες διεκρίθησαν στὴ Δύσι. Εἴμαστε σὲ θέσι νὰ ξέρουμε καὶ νὰ ἐκτιμοῦμε τὰ καλὰ ποὺ ἔχει ἡ ποίησι τοῦ Moréas, ὅμως αὐτὸ δὲν ἀποκλείει τὴν ἄλλην ἄποψι, τὴν Ἑλληνική. Θὰ ὑπογραμμίσωμε

«Μίαν μόνον ἐλευθερίαν δὲν σᾶς ἀφήνω. Νὰ βλάψετε τὸ σύνολον, ὁλόκληρον τὴν Κοινωνίαν. Τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου δὲν θὰ σᾶς ἀφήσῃ ποτὲ αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν».

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΑΙ ΜΑΘΗΤΙΚΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Οἱ πανελλήνιοι .ἀγῶνες, τοὺς ὁποίους ὠργάνωσε πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων ἡ Ε. Ο. Ν., εἶχαν μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ αὐτὸ τὸ καλόν, ὅτι συνεκέντρωσαν εἰς τὴν πρωτεύουσαν παιδιὰ ἀπὸ ὅλας τὰς γωνίας καὶ ὅλας τὰς περιοχὰς τῆς Ἑλλάδος, παιδιὰ ποὺ εἰς τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ δὲν δίδεται οὔτε συχνὰ οὔτε εὔκολα ἡ εὐκαιρία νὰ ταξιδεύουν διὰ νὰ γνωρίσουν τὸν τόπον των.Αὐτὰς τὰς ἡμέρας πάλιν ἕνα νέον κῦμα ταξιδευόντων παιδιῶν κατέκλυσε τὰς Ἀθήνας, καὶ ὄχι τὰς Ἀθήνας μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας μεγάλας πόλεις καὶ τὰ ἀρχαιολογικὰ κέντρα. Εἶναι οἱ μαθηταί, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Χώρας, ποὺ μετέχουν εἰς σχολικὰς ἐκδρομὰς καὶ ταξιδεύουν μαζὶ μὲ τοὺς καθηγητὰς καὶ τοὺς διδασκάλους των. Ὁ θεσμὸς τῶν μαθητικῶν ἐκδρομῶν, μολονότι πολὺ νέος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔχει ἀναπτυχθῆ ἀξιόλογα τὰ τελευταῖα χρόνια. Καὶ εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐχάριστον νὰ βλέπῃ κανεὶς νὰ διασταυρώνωνται εἰς τοὺς σταθμοὺς τῶν σιδηροδρόμων παιδιὰ ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον καὶ ἀπὸ τὴν Θράκην, ἀπὸ τὰ νησιὰ καὶ ἀπὸ τὴν Ἤπειρον, καὶ νὰ διασχίζουν τὴν χώραν πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις. Εἶναι περιττὸν νὰ τονίσωμεν ἐδῶ τὴν μορφωτικὴν ἀξίαν αὐτῶν τῶν ταξιδίων, χάρις εἰς τὰ ὁποῖα τὰ παιδιὰ ἀφομοιώνουν θαυμάσια μὲ τὴν ἄμεσον ἀντίληψιν ὅσα διδάσκονται σχετικὰ μὲ τὸν Τόπο, μὲ τὴν ἱστορία καὶ μὲ τὸ παρελθόν του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν σημερινή του ἀνάπτυξι, μὲ τὴν ἐργασία του, μὲ τὴν παραγωγὴ καὶ μὲ τὰς προόδους του. Μὲ τὰ ταξίδια ἡ πατριδογνωσία ἀπὸ ἀφῃρημένη διδασκαλία ἀπὸ ἕδρας καὶ ἀπὸ ἀποστήθισις γνώσεων εἰς τὰ θρανία, γίνεται ζωντανὴ παράστασις, γίνεται ἐντύπωσις ποὺ ἀποτυποῦται εἰς τὸν νοῦν καὶ εἰς τὴν ψυχήν, γίνεται πεῖρα. Εἶναι εὐτύχημα ὅτι τὸ Κράτος, τὸ Νέον Ἑλληνικὸν Κράτος, ἐνισχύει ἰδιαιτέρως καὶ τὸν κάμνει μὲ τὴν ἐνίσχυσίν του ἀκόμη περισσότερον γόνιμον αὐτὸν τὸν παιδικὸν περιηγητισμόν, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ὁποίου κάθε ἔπαινος πρὸς τὸ διδάσκον προσωπικὸν καὶ πρὸς τοὺς διευθυντὰς τῶν σχολείων θὰ ἦτο μικρός. Ἀκόμη περισσότερον εἶναι εὐτύχημα τὸ γεγονός, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ περιηγητικὴ κίνησις τῶν μαθητῶν συντελεῖται μέσα εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν ζωντανοῦ ἑλληνικοῦ ἐθνικισμοῦ, μέσα εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς θερμουργοῦ ἐθνικῆς ἀνατάσεως, τὴν ὁποίαν τόσον σύντονα ἐκαλλιέργησε καὶ καλλιεργεῖ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου.

Χάρις εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν αὐτὴν ἐζήσαμε πάλιν αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς τὰς Ἀθήνας τὰς ὡραιοτέρας συγκινήσεις, μὲ τὸ θέαμα τῶν εὐλαβῶν παρελάσεων χιλιάδων παιδιῶν ὅλων τῶν ἑλληνικῶν περιοχῶν ἀπὸ τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀφανοῦς Στρατιώτου, ποὺ συμβολίζει τὴν ὑπερτάτην πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὰ ἰδανικά της θυσίαν. Δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃ κανείς μας ὅτι τὰ παιδιὰ ποὺ ἐπιστρέφουν εἰς τὰ σπίτιά των, ἀφοῦ ἐγνώρισαν τὴν Θεσσαλονίκην, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνδρεία καὶ αἱ θυσίαι τῶν πατέρων των ἀνέκτησαν διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἢ ἀφοῦ κατέθεσαν τὸν στέφανον τῆς εὐλαβείας των εἰς τὸ ἡρῷον τῶν Ἀθηνῶν, ἀφοῦ ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἀκρόπολιν, ἀφοῦ εἶδαν τὰς βιομηχανικὰς ἑστίας τοῦ Πειραιῶς, ἀφοῦ ηὐτύχησαν νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὸν Βασιλέα καὶ εἰς τὸν Ἀρχηγόν, θὰ ἔχουν χαλυβδώσει τὴν ὑπερηφάνειάν των καὶ θὰ ἔχουν πολλαπλασιάσει τὴν χαράν των διότι εἶναι Ἕλληνες. Καὶ ἡ ὑπερηφάνεια αὐτή, ἡ χαλυβδωμένη καὶ ἡ πολλαπλασιασμένη χαρά, θὰ τοὺς εἶναι ἐφόδιον πολύτιμον καὶ μέγα διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς ποὺ τὰ περιμένει.

ὡστόσο πὼς αὐτὸ ποὺ λέμε Ἑλληνικό, στὴν Τέχνη ἀπ' τὸν Σολωμὸ καὶ τὸν Παπαδιαμάντη μέχρι τοῦ Χαλεπᾶ λίγοι τὸ ἄγγιξαν. Κι' αὐτὸ περικλείει καϋμὸ καὶ πάθος κι' αὐταπάρνησι κι' ἐνθουσιασμὸ καὶ συχνὰ ἀπαιτεῖ ἄρνησι τοῦ ἀτόμου γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς Ἑλληνικῆς κοσμογονίας, ποὺ ἂν στὸ 21 ἄρχισε μὲ τὴ φουστανέλλα, συνεχίζεται σήμερα μὲ τὴν ἰδέα τῆς 4ης Αὐγούστου, γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῆ τὸ οἰκοδόμημα. Ὅμως τὸ ν' ἀγαπήσῃ ὁ καλλιτέχνης τὴν τέτοια ζωή, νὰ τὴν ζήσῃ μέσα στὴ φτώχεια καὶ στὰ ἐρείπια καὶ στὴν ψυχολογικὴν ἀκόμη ἀμφιβολία της, γιὰ νὰ τὴν ἐκφράσῃ πλαστικά, αὐτὸ χρειάζεται κότσια καὶ ἀνώτερη ἠθική, ποὺ δὲν προβάλλει ἀνάμεσ' ἀπ' τὴ λατρεία γιὰ τὸ ἄτομό μας ποὺ χαρακτήριζε μέχρι τώρα τοὺς νεοέλληνες.

Στό περιθώριον

ΛΑΜΠΡΑ ΠΡΟΝΟΙΑ

Λαμπρὰ καὶ πραγματικῶς συγκινητικὴ εἶναι ἡ ἀπόφασις περὶ τῆς ἱδρύσεως Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ Σχολὴ αὕτη θ' ἀνανεώνῃ κατὰ τὸν λυσιτελέστερον τρόπον τὰ ἐκκλησιαστικὰ στελέχη τοῦ ἐκεῖ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ ἐκ τῶν ἰδίων του κόλπων. Εἶναι ὅλως περιττὸν νὰ ἐξαρθῇ ἡ σημασία αὐτῆς τῆς ἀνανεώσεως. Ἡ Ὀρθοδοξία ὑπῆρξε καὶ θὰ μείνῃ τὸ ἠθικὸν βάθρον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐθνισμοῦ. Ἑπομένως κάθε πρόνοια διὰ τὴν στερέωσιν τοῦ πνεύματος τῆς Ὀρθοδοξίας μεταξὺ τῶν ἀποδήμων Ἑλλήνων ἀποτελεῖ ἔργον στερεώσεως τοῦ ἑλληνισμοῦ των.

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Ἡ στήλη τῆς ἀλληλογραφίας μας, ὡς βλέπουν οἱ ἀναγνῶσται, ἀσχολεῖται κατὰ τὸ πλεῖστον νὰ ἀναγγέλλῃ τὴν λῆψιν καὶ δυστυχῶς τὴν ἀπόρριψιν τῶν ἀπείρων ποιημάτων τὰ ὁποῖα τὸ ταχυδρομεῖον κατὰ ἑκατοντάδας προσκομίζει καθ' ἑκάστην. Εἶναι ζήτημα ἐὰν πέντε τοῖς χιλίοις ἐκ τῶν ἀποστελλομένων συγκεντροῦν τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖ ἡ ποιητικὴ τέχνη. Ὅλα τὰ ἄλλα, ἄτεχνα, προχειρογραμμένα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, δίχως ρυθμὸ καὶ ρίμα ἢ δίχως νόημα, δίχως πνοήν, εἶναι φυσικὰ καταδικασμένα, ἀπασχολοῦντα μόνον πολύτιμον χρόνον τῆς οἰκείας πρὸς κρίσιν αὐτῶν ἐπιτροπῆς.

Ἀντὶ ποιημάτων τοιούτων θὰ ἦτο πολὺ προτιμότερον οἱ γράφοντες νέοι μας νὰ ἠσχολοῦντο μὲ μικρὰς περιγραφὰς τῶν γραφικῶν καλλονῶν τοῦ τόπου των, τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς περιοχῆς των, παρατηρήσεις των ἐπὶ γεωργικῶν ζητημάτων, ἀνέκδοτα, εὔθυμα, παραμύθια τῆς περιφερείας των τὰ ὁποῖα βέβαια νὰ ἐκθέτουν μὲ σαφήνειαν, μὲ εἱρμὸν καὶ εἰς γλῶσσαν ἁπλῆν.

Ἀλλὰ περισσότερον ἐξ ὅλων ἀνάγκη νὰ μελετοῦν. Καὶ ἐὰν νοιώθουν μέσα τους νὰ ξυπνᾷ ποιητικὴ διάθεσις, εἶναι ἀνάγκη νὰ διεξέλθουν πρῶτον τοὺς νεωτέρους ποιητάς μας, τοὺς ὁποίους νὰ διαβάζουν μὲ προσοχήν. Ἂς μὴ βιάζωνται νὰ ἰδοῦν δημοσιευόμενα τὰ πρωτόλειά των, τὰ ὁποῖα σχεδὸν πάντοτε εἶναι ἄτεχνα. Ἡ ποίησις εἶναι τὸ δυσκολώτερον εἶδος τῆς λογοτεχνίας καὶ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνον φαντασίαν καὶ πλοῦτον γνώσεων, ἀλλὰ καὶ ὡς τέχνη λόγου τοὺς κανόνας ποὺ τὴν διέπουν.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΡΗΓΑ

Τὸ ἔργο τοῦ Ρήγα τοῦ Βελεστινλῆ, ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὸ ὡραῖο Θεσσαλικὸ χωριὸ γιὰ νὰ φλογίση τὶς καρδιὲς καὶ νὰ σφραγίση μὲ τὸν θάνατό του τὸν δρόμο ποὺ ἐχάραξε πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, δὲν ἔχει ἀκόμη ὁλότελα φωτισθῆ ἀπὸ τὴν Ἱστορία. Ἦρθαν σὲ φῶς ἔγγραφα, ἐκθέσεις, ἱστορικὲς λεπτομέρειες τὰ τελευταῖα χρόνια. Πολλὰ ὅμως σημεῖα μένουν ἀκόμη σκοτεινά, εἴτε γιατὶ οἱ Αὐστριακοί, ὅταν εἶδαν ποιὰ ἐντύπωσι ἔκαμε σ' ὅλον τὸν κόσμο ἡ πρᾶξις τους νὰ παραδώσουν αὐτοί, Χριστιανικὸν Ἔθνος, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ σὲ τίποτα δὲν τοὺς ἔβλαψε στὸν πασᾶ τοῦ Βελιγραδίου, κατέστρεψαν τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς δικογραφίας, εἴτε γιατὶ ἀκόμη δὲν εὑρέθησαν, παραχωμένες κάπου, αἱ ἐκθέσεις ποὺ θὰ ἐφώτιζαν τελείως τὴν τραγῳδία τοῦ Βελιγραδίου.

Ὁπωσδήποτε, ὅσα ἐγράφησαν κατὰ καιροὺς καὶ ὅσα γράφονται, τὰ πολιτικὰ σχέδια τοῦ Ρήγα ἀφοροῦν, συνήθως. Ὁ Ρήγας ὅμως, γιὰ νὰ φθάση στὸ σκοπό του, ἐβασίσθη κατὰ πρῶτον λόγον στὴ διαφώτισι τοῦ Ἔθνους. Ἔγραφε, ἐδίδασκε, ἐτύπωνε βιβλία, μετέφραζε πατριωτικὰ ἔργα, ἐσκόρπιζε σὲ κάθε γωνιὰ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς τὰ τραγούδια του ποὺ ἦσαν τὰ φλογερώτερα κηρύγματα κατὰ τῆς τυραννίας καὶ τῆς σκλαβιᾶς. Τὰ τραγούδια του ἔκαμναν τὴν ζωηρότερη ἐντύπωσι καὶ ἐθέρμαιναν κάθε Ἑλληνικὴ καρδιά. Τὰ τραγουδοῦσαν κρυφὰ καὶ φανερά, τὰ ἀπήγγελλαν οἱ σκλάβοι καὶ τὰ μάτια τους ἐβούρκωναν, οἱ καρδιές τους ἐσπαρταροῦσαν καὶ νοερὰ ὡρθώνετο ἐμπρός τους μιὰ Ἑλλάδα ματωμένη, ἀλλὰ ἐλεύθερη.

Ὁ Φωριέλ, στὸν ὁποῖον ὀφείλομε τὴ γνωστὴ συλλογὴ δημοτικῶν τραγουδιῶν, γράφει γιὰ τὰ τραγούδια τοῦ Ρήγα καὶ τὴν ἐπίδρασι ποὺ εἶχαν στὴν Ἑλληνικὴ ψυχή:

«Στὰ 1817, ἕνας Ἕλλην φίλος μου ἐταξίδευε στὴν Μακεδονία συνοδευόμενος ἀπὸ κάποιον καλόγηρο. Ὅταν ἔφθασαν σὲ κάποιο χωριό, ποὺ δὲν θυμᾶμαι τὸ ὄνομά του, σταμάτησαν ἐκεῖ γιὰ νὰ ἀναπαυθοῦνε λίγο στὸ μαγαζὶ ἑνὸς φούρναρη ποὺ ἦταν μαζὶ καὶ ὁ ξενοδόχος τοῦ τόπου.

Στὸ μαγαζὶ τοὺς ἔκαμε ἐντύπωσι ὁ ὑπηρέτης τοῦ φούρναρη. Ἦταν ἕνα Ἠπειρωτόπουλο, μὲ ἀνάστημα μεγαλοπρεπές, μὲ ἀγέρωχη καὶ περήφανη ὀμορφιά. Τὰ μπράτσα του, τὸ στῆθος του καὶ τὰ γυμνά του πόδια, ἔδιναν τὸν τύπο τῆς χάριτος ἑνωμένης μὲ τὴ δύναμι. Ἀφοῦ κύτταξε προσεκτικὰ τοὺς δυὸ ταξιδιώτας, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸν φίλον μου:

—Ξέρεις γράμματα;

Ὅταν δὲ ὁ φίλος μου ἀπήντησε ὅτι ξέρει, τὸ Ἠπειρωτόπουλο τὸν προσκάλεσε νὰ πάη μαζί του στὸ διπλανὸ χωράφι. Ὁ ταξιδιώτης ἐδέχθη καὶ ἀκολούθησε τὸ Ἑλληνόπουλο εἰς ἕνα μανδρωμένο περιβόλι, ὅπου ἐκάθησαν καὶ οἱ δυὸ στὴ σκιὰ ἑνὸς δένδρου. Ὁ νέος ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ στῆθος του καὶ ἔβγαλε κάτι ποὺ ἦταν κρεμασμένο στὸ λαιμό του ἀπὸ μιὰ κλωστή. Ἦταν ἕνα μικρὸ βιβλίο, ποὺ τὄδωσε στὸν ταξιδιώτη παρακαλώντας τον νὰ τοῦ διαβάση λίγα μέρη. Τὸ βιβλίο περιεῖχε τραγούδια τοῦ Ρήγα καὶ ὁ ταξιδιώτης φίλος μου, παίρνοντάς το στὰ χέρια, ἄρχισε νὰ τὰ ἀπαγγέλλη μὲ ζωηρὴ φωνή.

Σὲ λίγο γύρισε τὸ κεφάλι καὶ ἔρριξε τὰ μάτια στὸν ἀκροατή του. Οὔτε ὁ ἴδιος ὅμως ἐπίστευε ὅτι ἦταν τὸ Ἠπειρωτόπουλο ποὺ ἔβλεπε λίγο πρίν. Τέτοια ἀλλοίωσι εἶχαν πάθει τὰ χαρακτηριστικά του. Τὸ πρόσωπό του ἔκαιε, τὰ χαρακτηριστικά του τὰ εἶχε ἀλλάξει ὁ ἐνθουσιασμός. Τὰ μισάνοιχτα χείλη του ἐφρικιοῦσαν, ποτάμι τὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια του, τὸ ἀνοιχτὸ στῆθος του ἀνεβοκατέβαινε.

—Τώρα γιὰ πρώτη φορὰ ἀκοῦς τί λέγει αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι; τὸν ρώτησε ὁ ταξιδιώτης.

—Ὄχι, ἀπάντησε τὸ Ἠπειρωτόπουλο. Παρακαλῶ πάντα ὅσους περνοῦν ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέρη καὶ ξέρουν γράμματα νὰ μοῦ διαβάζουν τὸ βιβλίο καὶ τὸ ἔχω πολλὲς φορὲς ὁλόκληρο ἀκούσει.

—Καὶ πάντα τὴν ἴδια αἰσθάνεσαι συγκίνησι; ρώτησε πάλι ὁ ταξιδιώτης.

—Πάντα τὴν ἴδια, ἀπάντησε τὸ Ἠπειρωτόπουλο».

Αὐτὰ τὰ ἔγραφε ὁ Φωριέλ, ὁ ἀληθινὸς αὐτὸς Γάλλος φιλέλλην στὰ 1825 καὶ προσθέτει: «Ἂν ὁ ὑπηρέτης αὐτὸς τοῦ φούρναρη ζῆ ἀκόμη, βέβαια κατ' ἄλλον τρόπον θὰ χρησιμοποιῆ τὰ μπράτσα του κι' ὄχι γιὰ νὰ ζυμώνη ψωμιὰ στὸν φοῦρνο».

Τὰ τραγούδια τοῦ Ρήγα μιλοῦσαν ἀληθινὰ στὶς καρδιὲς τῶν Ἑλλήνων καὶ δὲν συνέβαλαν λίγο στὸ ἔπος ποὺ λέγεται 1821.

Στὸ Ρήγα, ἐξ ἄλλου, ὀφείλομε καὶ τὴν πρώτη ἀπόπειρα ν' ἀποδοθῆ στὴ γλῶσσά μας ἡ «Μαρσεγιέζα» ἢ ὅπως τὴν θέλουν τὰ ἐπίσημα χαρτιὰ «Μασσαλιῶτις». Ἦταν τὸ πατριωτικὸ τραγοῦδι ποὺ ἐγράφη ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ ποιητικὴ ἰδιοφυΐα. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως αὐτὸς ἔζοῦσε τὴν ἐποχή του, στὸ πνεῦμα της, κοινωνοῦσε στὰ αἰσθήματά της καί, ὅπως συμβαίνει συνήθως, ὁ μέτοιος ποιητὴς κατώρθωσε νὰ δώση ἕνα μεγάλο τραγοῦδι. Ὁ ὕμνος τοῦ Ρουζὲ Ντελὶλ ἀνεσύρθη ἀπὸ τὸ καμινευτῆρι τοῦ θερμότερου, τοῦ ἁγνότερου πατριωτισμοῦ.

Θἆταν ἐνδιαφέρουσα μιὰ μελέτη γιὰ τὴν ἐπίδρασι ποὺ εἶχαν τὰ κηρύγματα τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως στὴν ψυχὴ τοῦ Ρήγα, αὐτὸ ὅμως ἄλλοτε. Πατρίδα καὶ ἐλευθερία ἦσαν τὰ ἐμβλήματα τῶν Γάλλων ἐπαναστατῶν, πατρίδα καὶ ἐλευθερία ἦσαν καὶ τοῦ Ρήγα. Ἦταν ἀδύνατο τὸ πατριωτικὸ γαλλικὸ τραγοῦδι, ποὺ συνεκλόνιζε μὲ τοὺς φλογερούς του στίχους τὸν κόσμον ὁλόκληρο, νὰ μὴ μιλήση καὶ στὴν ψυχὴ τοῦ Ρήγα. Στὸ τραγοῦδι του «Δεῦτε παῖδες Ἑλλήνων» πού, κατὰ τὴ μαρτυρία τοῦ Γερμανοῦ Ἴκεν, ἐγράφη στὰ 1796, ἡ πρώτη στροφὴ καὶ ἡ ἐπῳδός, εἶναι φανερὰ μετάφρασις τῶν ἀντιστοίχων στροφῶν τῆς «Μασσαλιώτιδος». Εἶναι στὸ ἴδιο μέτρο καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἴκεν πάντοτε μὲ τὸ σκοπὸ τῆς «Μαρσεγιέζας» τὶς ἐτραγουδοῦσαν οἱ σκλάβοι Ἕλληνες.

Τὸ τραγοῦδι τοῦ Ρήγα ἐδημοσιεύθη στὴν πρώτη ἔκδοσι τῶν ποιημάτων του, ποὺ δὲν διεσώθη, καὶ στὴν ἄλλη ποὺ ἔγινε κρυφά, στὸ Ἰάσιο στὰ 1814. Ἀξίζει νὰ τὸ παραθέσω ἐδῶ:

Δεῦτε παῖδες τῶν Ἑλλήνων !
Ὁ καιρὸς τῆς δόξης ἦλθεν.
Ἂς φανῶμεν ἄξιοι ἐκείνων,
Ποὺ μᾶς δῶσαν τὴν ἀρχήν.

Ἂς πατήσωμεν ἀνδρείως
Τὸν ζυγὸν τῆς τυραννίδος.
Ἐκδικήσωμεν πατρίδος
Κάθε ὄνειδος αἰσχρόν.

Τὰ ὅπλα ἂς λάβωμεν,
Παῖδες Ἑλλήνων, ἄγωμεν,
Ποταμηδὸν ἐχθρῶν τὸ αἷμα
Ἂς τρέξη πρὸ ποδῶν.

Ὅθεν εἶσθε τῶν Ἑλλήνων
Κόκκαλα ἀνδρειωμένα,
Πνεύματα ἐσκορπισμένα
Τώρα λάβετε πνοήν.

Στὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος
Συναχθῆτε ὅλα ὁμοῦ
Τὴν Ἑπτάλοφον ζητεῖτε
Καὶ νικᾶτε πρὸ παντοῦ.

Τὰ ὅπλα ἂς λάβωμεν κ.λ.

Σπάρτη, Σπάρτη, τί κοιμᾶσαι
Ὕπνον λήθαργον βαθύν;
Ξύπνησον, κράξε τὰς Ἀθήνας
Σύμμαχον παντοτεινήν.

Ἐνθυμηθῆτε Λεωνίδου,
Ἥρωος τοῦ ξακουστοῦ,
Τοῦ ἀνδρὸς ἐπαινουμένου,
Φοβεροῦ καὶ τρομεροῦ.
Τὰ ὅπλα ἂς λάβωμεν κτλ.

Ὅπου εἰς τὰς Θερμοπύλας
Πόλεμον αὐτὸς κρατεῖ
Καὶ τοὺς Πέρσας ἀφανίζει
Καὶ αὐτὸν κατακρατεῖ.

Μὲ τριακοσίους ἄνδρας
Εἰς τὸ κέντρον προχωρεῖ,
Καὶ ὡς λέων θυμωμένος
Εἰς τὸ αἷμα των βουτεῖ.
Τὰ ὅπλα ἂς λάβωμεν κτλ.

Ἀλλὰ δὲν ἦσαν μόνον οἱ Ἕλληνες ποὺ ἐσυγκινήθηκαν ἀπὸ τὸ τραγοῦδι αὐτὸ τοῦ Ρήγα. Ὡς τὴν ὥρα ξέρουμε τέσσαρας μεταφράσεις τοῦ τραγουδιοῦ, σὲ ἀγγλική, γαλλική, γερμανικὴ καὶ Ἰταλικὴ γλῶσσα, ποιὸς ξέρει δὲ ἂν δὲν ἔχουν γίνει καὶ σ' ἄλλες γλῶσσες. Ὁ Ρήγας μιλοῦσε στὴν Ἑλληνικὴ ψυχὴ ὅσο κανεὶς ἄλλος ποιητής, γιατὶ δὲν ἐκύτταζε νὰ κάνῃ πρῶτα τέχνη καὶ ὕστερα νὰ δώσῃ τραγοῦδι. Ἐζητοῦσε νὰ δώσῃ ὕμνους ποὺ ν' ἀποκρυσταλλώνουν τοὺς πόθους τῆς φυλῆς, καὶ ποὺ μιὰ μέρα θὰ τραγουδοῦσε ἐλεύθερο τὸ Ἔθνος, στὸ ἐλεύθερο Κράτος. «Γεγραμμένα εἰς καθαρεύουσαν νεωτέραν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, λέγει ὁ Ἰακωβάκης Ρῖζος Νερουλός, τὰ ᾄσματα ταῦτα ἐκοσμοῦντο καὶ διὰ τῶν καλλονῶν τῆς ἡρωϊκῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς. Διὰ τοῦτο κοινότατα ἐν τῇ Ἑλλάδι πάσῃ ἦσαν τὰ ᾄσματα τοῦ Ρήγα· οἱ νέοι ὅλοι ἔψαλλαν αὐτὰ ἐν ταῖς συναναστροφαῖς, ἐν τοῖς συμποσίοις, τὸν χειμῶνα παρὰ τὴν ἑστίαν, τὸ θέρος ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ἐλαιῶν καὶ τῶν πλατάνων. Τὰ ᾄσματα ταῦτα, ἀψηφοῦντα καὶ τῶν βαρβάρων τὰ ὦτα, ἐψάλλοντο ἐν αὐτῇ τῇ πρωτευούσῃ τοῦ Σουλτάνου! Ἐγὼ αὐτός, παρευρεθεὶς ἐν εὐωχίαις Τούρκων μεγιστάνων, ἤκουσα αὐτοὺς διατάττοντας τοὺς Ἕλληνας μουσικοὺς νὰ τραγουδήσουν τὸ ᾆσμα «Δεῦτε παῖδες τῶν Ἑλλήνων». Τὸ ᾆσμα δὲ τοῦτο τοσοῦτον ἦν διαδεδομένον καὶ τοσοῦτον ἐκήλει τὰς ἀκοὰς τῶν Τούρκων ἡ μουσικὴ αὐτοῦ, ὥστε ἐγνώριζον ἐκ στήθους τὰς τρεῖς πρώτας λέξεις, χωρὶς νὰ ἠξεύρωσι τὴν σημασίαν αὐτῶν καὶ χωρὶς νὰ φροντίσωσι ποτὲ νὰ τὴν μάθωσι. Βεβαίως δὲ ἂν κατώρθουν νὰ ἐννοήσωσιν αὐτό, ἤθελεν ἐκπέσει πολὺ τῆς εὐνοίας τῆς ὑπολήψεώς των ὁ πατριωτικὸς καὶ θούριος οὗτος ὕμνος, ὅστις ἐποιήθη κατὰ μίμησιν τῆς Μασσαλιώτιδος».

Χρειάζεται ἆρά γε νὰ προστεθῇ ἄλλο τίποτα γιὰ νὰ φανῇ ποιὸ ρόλο ἔπαιξαν τὰ τραγούδια τοῦ Ρήγα στὸ 21, πῶς ἔστω καὶ νεαρὸς ὁ Βελεστινλῆς βρισκόταν δίπλα σ' ἐκείνους ποὺ πότιζαν μὲ τὸ αἷμα τους τὸ δέντρο τῆς λευτεριᾶς;

Χρ. Ἐμ. Ἀγγελομάτης

Τί γράφει ἕνας σὺ ἀγωνιστής

Η ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ

Πολλοὶ εἶναι οἱ παράγοντες, οἱ ὁποῖοι συντελοῦν εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ σπουδαιότερος ὅμως εἶναι τὸ βιβλίον, τὸ ἄψυχον αὐτὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον τόσας ὠφελείας καὶ τόσα στοιχεῖα μᾶς δίδει διὰ τὴν ζωήν μας.

Τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον, δυστυχῶς, οἱ πολλοὶ δὲν τὸ προσέχουν, δὲν τοῦ δίδουν καμμίαν σημασίαν, τὸ περιφρονοῦν, τὸ ἀντιπαρέρχονται, ὅταν τὸ ἀντικρύζουν. Τὸ νομίζουν ὡς ἐνοχλητικὸν ὡσὰν νὰ παρουσιάζεται ἐμπρός των διὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὴν ἥσυχη καὶ ἀμέριμνη ζωή, διὰ νὰ τοὺς βάλῃ εἰς πειρασμοὺς καὶ εἰς νέας ἀσχολίας.

Τοῦτο βεβαίως γίνεται, διότι δὲν ἔχουν καταλάβει καλὰ τὴν ἀξίαν του καὶ τὴν χρησιμότητά του. Οἱ πολλοὶ αὐτοὶ νομίζουν ὅτι τὸ βιβλίον εἶναι διὰ τοὺς ὀλίγους. Οἱ ἐργάται καὶ οἱ ἄλλοι χειρώνακτες νομίζουν ὅτι τὸ βιβλίον εἶναι διὰ τοὺς μαθητάς, διὰ τοὺς ἐπιστήμονας. Οἱ μαθηταὶ πάλιν νομίζουν ὅτι βιβλίον εἶναι μόνον τὸ διδακτικόν, οἱ δὲ ἐπιστήμονες — οἱ περισσότεροι δυστυχῶς — ὅτι μόνον τὸ σχετικὸν μὲ τὴν ἐπιστήμην των τοὺς χρειάζεται.

Οἱ χειρώνακτες καὶ οἱ μὴ ἐπιστήμονες δὲν ἐκάθησαν νὰ σκεφθοῦν ὅτι χρειάζονται νὰ ἔχουν μίαν γενικὴν μόρφωσιν διὰ νὰ ἐπιτύχουν καλλίτερον εἰς τὸ ἐπάγγελμά των, εἰς τὴν ζωήν των. Οἱ μαθηταὶ δὲν σκέπτονται ὅτι τὰ διδακτικὰ βιβλία μόνον στοιχεῖα τῆς περαιτέρω μορφώσεώς των τοὺς δίδουν καὶ ὡς ἐκ τούτου ὅτι πρέπει νὰ μελετοῦν καὶ ἄλλα βιβλία. Οἱ ἐπιστήμονες πάλιν δὲν βλέπουν ὅτι αἱ ἐπιστημονικαὶ μόνον γνώσεις προδίδουν ἔλλειψιν γενικῆς μορφώσεως, εὐρυτέρας καὶ ἀνωτέρας μορφώσεως, ἡ ὁποία δίδει καλλιτέραν θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν.

Ὅλα αὐτὰ συμβαίνουν, ὡς εἴπομεν, διότι δὲν ἔχει κατανοηθῆ ἡ ἀξία τοῦ βιβλίου γενικῶς. Διὰ νὰ κατανοηθῆ ὅμως κάτι, χρειάζεται καὶ ἀτομική, ἀλλὰ καὶ συνολικὴ προσπάθεια, καὶ πρὸ παντὸς ὑπόδειξις πρὸς αὐτὸ εἰς τοὺς μικροτέρους.

Βιβλία ἔχομεν πολλῶν εἰδῶν ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον, ἐπιστημονικά, διδακτικά, λογοτεχνικά, ἐφημερίδας, περιοδικὰ καὶ ἄλλα ἀναγνώσματα. Ὅλα αὐτὰ συντελοῦν εἰς τὴν γενικὴν μόρφωσιν, ἀρκεῖ νὰ τὰ χρησιμοποιῇ κανεὶς καταλλήλως. Ἡ ἀξία ἑκάστου τούτων εἶναι ποικίλη καὶ ἀνάλογος μὲ τὸν σκοπόν των. Ἡ ξεχωριστὴ δὲ ἀνάπτυξις τῆς σημασίας ἑκάστου θὰ ἤθελε πολλὰ καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ ἀποφεύγομεν, διὰ νὰ τονίσωμεν ἄλλα σημεῖα. Μόνον χρειάζεται νὰ γίνεται κατάλληλος ἐκλογὴ καὶ χρῆσις ὅλων τῶν βιβλίων καὶ πρὸ πάντων τῶν ἐφημερίδων, περιοδικῶν καὶ τῶν ἄλλων ποικιλωνύμων ἀναγνωσμάτων. Χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν τοιούτων ἀναγνωσμάτων, διότι, ἐνῷ τὰ καλὰ ὠφελοῦν, τὰ ἄλλα καταστρέφουν. Αὐτὰ εἶναι τὰ πλέον ἐπικίνδυνα, ἐὰν δὲν γίνεται ἡ κατάλληλος ἐκλογή. Εὐτυχῶς σήμερον ἔχει γίνει κάποιος περιορισμὸς εἰς τ' ἀνήθικα καὶ ἀντικοινωνικὰ λεγόμενα ἀναγνώσματα, τὰ ὁποῖα ὡς μόνον σκοπὸν ἔχουν τὴν ἀργυρολογίαν ἤ, καὶ τὸ χειρότερον, τὴν διαφθορὰν τῶν νέων.

Ἔπειτα ἄλλα ἀναγνώσματα εἶναι διὰ τὴν μίαν ἡλικίαν, ἄλλα διὰ τὴν ἄλλην, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον πρέπει νὰ δίδεται μεγάλη προσοχή. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ ὠφελήσῃ ἕνα μεγάλον, διότι θὰ κατανοήσῃ τὸ περιεχόμενόν του, θὰ βλάψῃ τὸν μικρόν, διότι δὲν θὰ καταλάβῃ καλὰ τοῦτο καὶ θὰ παρεξηγήσῃ τὰ γραφόμενα, καὶ τοιουτοτρόπως θὰ κάμῃ τ' ἀντίθετα πολλάκις. Τὸ ἴδιο συμβαίνει εἰς τὰ θεατρικὰ καὶ κινηματογραφικὰ ἔργα καὶ διὰ τοῦτο ἀπαγορεύεται κατὰ τὴν παράστασιν ἢ προβολὴν πολλῶν ἔργων ἡ εἴσοδος τῶν ἀνηλίκων.

Ἕνα ἀπὸ τὰ περιοδικά, τὸ ὁποῖον συγκεντρώνει πολλὰ στοιχεῖα, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ πολὺ ὠφέλιμον, μὲ ποικίλον περιεχόμενον καὶ κατάλληλον διὰ πᾶσαν ἡλικίαν, εἶναι ἡ «Νεολαία». Τὸ περιοδικὸν τοῦτο πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ εἶναι εἰς τὸ γραφεῖον, εἰς τὴν βιβλιοθήκην, εἰς τὰς χεῖρας πάντων τῶν Ἑλλήνων.

Μὴ ἀφίνετε, Νέοι, νὰ χάνωνται τὰ καλλίτερά σας χρόνια, διότι θὰ μετανοήσετε, ὅπως καὶ πολλοὶ μεγάλοι, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν εἶχον οὔτε τὰς ὑποδείξεις αὐτάς, οὔτε καὶ τὰ κατάλληλα πρὸς τοῦτο μέσα, τὰ ὁποῖα δίδονται σήμερον. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων πυρήνων τῆς γενικῆς μορφώσεώς σας, ἔχετε σήμερον τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας, ἡ ὁποία σᾶς παρέχει ὅλα τὰ τοιαῦτα μέσα. Εἰς πολλοὺς ὑποτομεῖς ἤρχισαν νὰ λειτουργοῦν βιβλιοθῆκαι. Ἐὰν σήμερον δὲν ὑπάρχῃ εἰς ὅλα τὰ κέντρα τῆς Ε.Ο.Ν. βιβλιοθήκη, αὔριον θὰ εἶναι, διότι τοῦτο εἶναι ἀπὸ τὰς πρώτας σκέψεις, ἀπὸ τὰς πρώτας φροντίδας τῆς Ὀργανώσεως. Εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ κτίρια, τὰ ὁποῖα θ' ἀρχίσουν ἀμέσως νὰ ἱδρύωνται, τὴν πρώτην θέσιν θὰ κατέχῃ ἡ βιβλιοθήκη μὲ τὸ ἀναγνωστήριον.

Δείξατε ὅμως μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ πρώτου βιβλίου τῆς Ὀργανώσεως, τοῦ περιοδικοῦ αὐτῆς «Ἡ Νεολαία», ὅτι διψᾶτε ἀπὸ μάθησιν, ὅτι δὲν σᾶς ἀρκεῖ αὐτό, ὅτι θέλετε πολλὰ τοιαῦτα ὠφέλιμα ἀναγνώσματα, καὶ τότε τὸ συντομώτερον θὰ συμπληρωθῆ καὶ αὐτὴ ἡ ἔλλειψις.

Θ. Λάδης, Καθηγητὴς

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τί πρωτότυπη σύσταση ἀλήθεια! Ὡς τόσο τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ τὸ θεώρησαν καλὸ σημάδι γιὰ τὴν ἀπαρχὴ τῆς φιλίας τους... Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο, γιατὶ ἡ κοροϊδευτικὴ διάθεση τοῦ ἑνὸς χτυπήθηκε εὐτὺς μὲ τὶς ἄπρεπες παραφορὲς τοῦ ἄλλου... Τὰ δυὸ αὐτὰ ἐλαττώματα ποὺ κρυμμένα μέσα τους θ' ἀντιδροῦσαν ὕπουλα στὸ σύνδεσμό τους καὶ θὰ δημιουργοῦσαν παρεξηγήσεις, φανερώθηκαν εὐτὺς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ ἐξουδετερώθηκαν θαρρεῖς στὴ σύγκρουσή τους. Ὅσες φορὲς πιὸ ὕστερα ἦρθαν σὲ ἀντίθεση θυμῶνταν τὴν πρώτη τους συνάντηση, τὸ κύλισμά τους ἐκεῖνο ἀνάμεσα στ' ἀγκάθια χωρὶς σκοπό, ἔτσι ἀπὸ μιὰ ἀδυναμία ποὺ μποροῦσε κάθε στιγμὴ νὰ τοὺς κάμῃ γελοίους καὶ κρατοῦσαν τὸν ἑαυτό τους ὡς ποὺ πιὰ τὸ ἔπαιρναν στ' ἀστεῖο. Ἡ εἰρωνεία τοῦ Μιχαὴλ καὶ ἡ χοντροκεφαλιὰ τοῦ Γρηγόρη, σὰ δυὸ θεριὰ ἐπικίνδυνα δαμάστηκαν καὶ τώρα πιὰ τὰ τραβοῦσαν πίσω τους μ' ἕνα σκοινάκι κι' ἔπαιζαν μαζί τους γιὰ νὰ γελάσουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΓ'.

Οἱ τρεῖς.

Ἡ χαρά, λένε, γίνεται διπλῆ σὰν τὴ μοιραστῇς μ' ἕναν ἄλλον κι' ὅσο περισσότερο διαμοιράζεται τόσο φουντώνει καὶ ξεχειλίζει τὶς καρδιές, σὰ νἆναι ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ μαζί της. Κι' ἡ λύπη πάλε σὰν τὸ βαρὺ μυρωδικὸ ποὺ σοῦ πλαντάει τὸ στῆθος, μόλις ἀνοίξῃς τὴν καρδιά σου καὶ ἁπλώσῃς τὸν πόνο σου στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀγαπᾷς, διασκορπίζεται στοὺς τέσσερους ἀνέμους καὶ πάει στὸ καλό.

Ἔτσι ἡ φιλία στάθηκε πάντα μεγάλο ἀγαθό.

Μὰ γιὰ τοὺς ἐφήβους εἶναι κάτι παραπάνω. Αὐτοὶ νοιώθουν στὶς πλάτες σὰ νὰ τοὺς φυτρώνουν τὰ μεγάλα φτερὰ τοῦ ὀνείρου καὶ σὰν ἀητόπουλα πάνω ἀπὸ τὴν κορφὴ τοῦ ἀπόγκρεμνου ὀσμίζονται τὸν ἀνοιχτὸ ἀγέρα κι' ἀναμετροῦν τὸ ἀπέραντο κενὸ ποὺ θὰ χαράξουν τοὺς κύκλους τῆς ὁρμῆς τους. Ἡ φιλία λοιπὸν εἶναι ἡ μυστικὴ δύναμη ποὺ τοὺς ψυχώνει.

Ὅταν τρεῖς δώσουν τὸ χέρι καὶ μὲ τὴν ἴδια πίστη συντονίσουν τὸ βῆμα, ὁ καιρὸς ὅσο καὶ νἆναι ἐνάντιος, δὲν μπορεῖ ν' ἀνακόψῃ τὸ δρόμο τους. Βάζουν τὸ κεφάλι μπροστὰ κι' ἀδιαφοροῦν γιὰ τὶς πνοὲς ποὺ τοὺς βιτσίζουν τὸ πρόσωπο... ὅλο ξενοιασιὰ γιατὶ εἶναι βέβαιοι. Θὰ φτάσουν δίχως ἄλλο, θὰ φτάσουν στὸ σκοπό τους. Κι' ὕστερα δὲ βιάζονται. Εἶναι τόσο ὄμορφο πρᾶμα ὁ ἀγώνας ποὺ ἀπὸ τώρα λογαριάζουν καὶ δεύτερο μόλις τοῦτος τελειώσῃ.

Ἔγιναν οἱ τρεῖς ἀχώριστοι.

Στὸ λιμάνι κατὰ τὸ δειλινὸ χάζευαν τὰ μεγάλα καράβια ποὺ ἄραζαν ἀπὸ τὰ λιμάνια τῆς Ἀνατολῆς καὶ περιεργάζονταν μὲ μάτια ἀχόρταγα τοὺς ἀλλόφυλους ἀνθρώπους καὶ σπούδαζαν τὴ ζωή...

Ἡ περιπλάνηση αὐτὴ ἦταν ἰδιαίτερη προτίμηση τοῦ Μιχαήλ. Ὤ, δίχως ἄλλο θὰ γινόταν θαλασσοπόρος, ἂν ζοῦσε κάμποσους αἰῶνες πιὸ ὕστερα... τότε ποὺ μὲ μιὰ καραβέλα ἀνοίγονταν στὰ πέλαγα γιὰ ν' ἀνακαλύψουν καινούργιες χῶρες καὶ δὲν τρόμαζαν καθόλου ἀπὸ τὰ παραμύθια, πὼς οἱ ὠκεανοὶ σὰν καταρράχτες πέφτουν σὲ μαύρους ἄπατους γκρεμοὺς καὶ παρασέρνουν τοὺς ἄμυαλους καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ποὺ βάλθηκαν νὰ μάθουν τὰ μυστικὰ τοῦ Θεοῦ. Τόσο τὸν τραβοῦσαν οἱ θάλασσες καὶ οἱ ἐξωτικὲς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς ποὺ ἅμα ἔβλεπε κανένα γέρο ναυτικὸ νὰ κάθεται ἀπόμερα καὶ νὰ κοιτάζῃ στ' ἀνοιχτά, πλησίαζε καὶ τὸν ρωτοῦσε γιὰ τὰ ταξίδια του καὶ μποροῦσε ὁλόκληρες ὧρες ν' ἀκούῃ τὴ διήγησή του ὅπου ἡ πραγματικότητα καὶ ἡ φαντασία ἀνακατεύονταν σὲ τρόπο ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὶς ξεχωρίσῃς.

Ποταμοὶ ποὺ θαρρεῖς καὶ στέκουν σὰν πέλαγα γαληνεμένα ἀνάμεσα σὲ χλοερὲς πεδιάδες κι' ἀπάνω σὲ πλωτὲς κατεβαίνουν ἀκολουθώντας τὸ ρέμα σιγά-σιγά, πραμματευτάδες ἀπὸ τὸ βορρᾶ μὲ ἀκριβὰ γουναρικά.

Στὶς ὄχτες φυτρώνουν θεώρατα καλάμια κι' ἀνάμεσα στ' ἀπόσκιο, οἱ καμῆλες περιμένουν τὴν πραμάτεια μασουλίζοντας καὶ οἱ καμηλιέρηδες ἀνάβουν μεγάλες φωτιὲς τὴ νύχτα γιὰ νὰ ζεσταθοῦν ἀπὸ τὸ τσουχτερὸ κρύο ποὺ κατεβάζει τὸ ποτάμι... Κι' ἄλλα καραβάνια ἀπὸ τὸ Νότο μὲ μπαχαρικά, πιπέρι καὶ κανέλλα καὶ μοσκοκάρυδο ποὺ τὰ ζυγιάζουν μὲ τὸ μάλαμα. Τὸ χρυσάφι περνᾷ ἀπὸ χέρι σὲ χέρι καὶ ὁ ἦχος του θαρρεῖς τρελλαίνει τὸ μυαλὸ τῶν ἀνθρώπων σὰν τὸ βαρὺ λιαστὸ κρασὶ καὶ τοὺς κάνει ν' ἀψηφήσουν καὶ τὸν κόπο καὶ τὸν κίντυνο καὶ τὴ ζωή τους...

Ὁ Μιχαὴλ ἄκουε σὰν ἀλλοπαρμένος. Νύχτωνε πιὰ καὶ οἱ ἄλλοι ἔβλεπαν πὼς ἦταν καιρὸς νὰ γυρίσουν, μὰ αὐτὸς σὰ διψασμένος ρουφοῦσε μὲ λαχτάρα τὰ λόγια ποὺ εὐθὺς μεταμορφώνονταν σὲ εἰκόνες μπροστά του μαγευτικές... Θαρρεῖς πὼς ὅλα τοῦτα τὰ εἶχε ζήσει κάποτε σὲ μιὰ ἐποχὴ πολὺ μακρινή. Τόποι γνώριμοι καὶ φωνὲς ἀγαπημένες τὸν καλοῦσαν καὶ ἡ καρδιά του σφίγγονταν ἀπὸ μιὰ ἀξεδιάλυτη νοσταλγία...

* * *

Στὶς ἐκκλησιαστικὲς τελετὲς ἀκολουθοῦσαν ἀνάμεσα στοὺς ἄρχοντους καβάλλα στ' ἄλογά τους, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, καμαρώνοντας μὲ ὅλη τὴ δροσιὰ τῶν δεκαπέντε τους χρόνων. Ἡ καρδιά τους φούσκωνε ἀπὸ συγκίνηση καθὼς ἄκουαν τὴ μελωδικὴ φωνὴ τῶν ψαλτάδων ποὺ χυνότανε μὲ τέχνη, πότε βαρειὰ σὰ βουητὸ μεγάλης θάλασσας ποὺ ἔρχεται ἀπὸ μακρυά, πότε ψιλὴ καὶ διάφανη κι' ἀνέβαινε ἴσια κατὰ τὸν οὐρανὸ σὰν «πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου». Γίνονταν καὶ τὴ νύχτα ἀκόμη λιτανεῖες καὶ τότε πιὰ τὸ θέαμα ἦταν κάτι ποὺ δὲν περιγράφεται... Μέσα στὸ κόκκινο φῶς τῶν δαδιῶν ποὺ κρατοῦσαν στρατιῶτες τῆς φρουρᾶς καὶ μαγκλαβῖτες τῶν ἀρχόντων ἔπαιρνε ἡ πομπὴ μιὰ φανταστικὴ ὁλότελα ὄψη· ἀπὸ τὰ λιακωτὰ οἱ νοικοκυράδες θυμιάζανε κι' ἔρριχναν μύρτα καὶ ροδόφυλλα καὶ ἀνθόνερο μαζὶ ἀπάνω ἀπὸ τὴν πομπὴ ποὺ ἀνέβαινε ἀτέλειωτη... ἀστράφτανε μέσα στοὺς καπνοὺς καὶ τὴ φεγγοβολὴ τὰ ἄμφια τῶν παπάδων καὶ οἱ στολὲς τῶν ἀρχόντων καὶ τὰ πολύχρωμα λάβαρα τῶν συντεχνιῶν.. Φαντάζανε τὰ πρόσωπα σὰ ζωγραφισμένα, ἔτσι ὅπως στὰ μεγάλα εἰκονίσματα τοῦ τέμπλου.

Ἀνέβαινε ἡ πομπὴ πολύβουη καὶ ξετυλίγονταν ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς μεγάλους δρόμους τῶν ἐμβόλων πρὸς τὶς ἀψηλὲς συνοικίες καὶ κεῖθε, θαρρεῖς, ξεπερνῶντας τὰ τείχη θ' ἄνοιγε στράτα ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ θὰ πήγαινε ἴσα νὰ κρούσῃ τὴν Πύλη τῆς Παράδεισος καὶ νὰ παρακαλέσῃ τὸν Ὕψιστο νὰ στείλῃ :

Εὐκρασίαν τῶν ἀνέμων...
εὐφορίαν τῶν καρπῶν τῆς γῆς...
εὔπλοιαν... καιροὺς εἰρηνικούς...

Κι' ὅλα τοῦτα εμεσιτείαις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου

«Πᾶσα ἡ ποίησις τοῦ Ὁμήρου ἀρετῆς ἐστὶν ἔπαινος καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ πρὸς τοῦτο φέρει...».

Μαρίας», πονοῦσε περισσότερο ἀπ' ὅλους τὴν καρδιὰ τοῦ βασανισμένου ἀνθρώπου γιατὶ πόνεσε κι' Αὐτὴ καὶ βασανίστηκε κι' ἔνοιωσε τὸν καϋμὸ τῆς φτώχειας...

Ὁ ὄχλος, τὸ ἀπέραντο φτωχολόϊ, ἔκρουε τὰ στήθια καὶ βογγοῦσε κι' ἔκραζε μόνο «Κύριε ἐλέησον!... Κύριε ἐλέησον!» κλείνοντας μέσα στὶς δυὸ τοῦτες λέξεις ὅλον τὸν πόνο καὶ τὸ δέος του· μὰ οἱ καλλίφωνοι χοροὶ μπροστὰ ἑρμηνεύανε μὲ λόγια φανταχτερά, διαλεγμένα τὸν πόνο τοῦ ἄμορφου λαοῦ, τόσο ὄμορφα σὰν πολύτιμα πετράδια δεμένα σὲ χρυσὸ κορδόνι, καὶ τ' ἁπλώνανε μπροστὰ στὰ ἄχραντα πόδια τῆς Παρθένου...

Ὡς τόσο οἱ τρεῖς μας φίλοι ἔνοιωθαν ἄλλα αἰσθήματα νὰ φουσκώνουν τὸ στῆθος τους... Στὸ μεγαλόπρεπο τοῦτο θέαμα, ὅπως καὶ σὲ κάθε ἄλλο ποὺ φανέρωνε τὴν πίστη, τὴ δύναμη καὶ τὸν πλοῦτο τῆς αὐτοκρατορίας, αὐτοὶ ἔρριχναν μιὰ ματιὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο ποὺ σήμαινε ἀπάνω κάτω: Τί ὄμορφο νᾶσαι νέος καὶ νὰ μπορῆς νὰ χαρίσῃς ὅλη σου τὴ ζωή, κορμὶ καὶ μυαλό, σὲ μιὰ τέτοια Πατρίδα!

* * *

Τὶς καθημερινὲς πήγαιναν καὶ οἱ τρεῖς στὸ ἴδιο διδακτήριο, ὅπως καὶ πολλὰ ἄλλα ἀρχοντόπουλα, ἐγκαταστημένο σὲ μιὰ παληὰ ρωμαίϊκη βασιλική.

Ἐκεῖ, ἀπὸ τοὺς δασκάλους ποὺ ἦσαν σοβαροὶ ἱερωμένοι ὡς τοὺς τοίχους ποὺ ὑψώνονταν πανύψηλοι καὶ γυμνοὶ ἀπὸ κάθε στολίδι, ὅλα φάνταζαν βαρειά, ἐπιβλητικὰ καὶ ὁλότελα ἀντίθετα ἀπὸ τὴ ζωηρὴ φύση τους.

Ἡ φωνὴ τοῦ δασκάλου ἀντιλαλοῦσε μέσα στὴν ἀπέραντη σάλλα καὶ γίνονταν ἔτσι μὲ τὸ ἀτέλειωτο βουητὸ ποὺ τὴν συντρόφευε πιὸ κουραστικὴ καὶ μονότονη. Καὶ οἱ τρεῖς ἔκαναν τὰ ἴδια μαθήματα: Ἱστορία, μαθηματικά, λόγους τοῦ Χρυσοστόμου μὲ ἀνάλυση, σὲ τί περίσταση δηλαδὴ ἔγιναν καὶ ποῦ καὶ ποιὰ κοινωνικὰ κακὰ θέλει νὰ χτυπήσῃ μὲ τὰ ὅσα λέει ὁ μεγάλος ρήτορας τῆς Χριστιανωσύνης· ἐκεῖ θὰ εὕρισκε τὴν εὐκαιρία ὁ δάσκαλος τῶν Ἑλληνικῶν — ἕνας κοντόχοντρος καλόγερος μὲ κόκκινη μύτη ποὺ σὲ κάθε περίσταση εἶχε νὰ πῇ κι' ἕνα ρητὸ Ἑλληνικό, σὰ νὰ τὸ φύλαγε στὴ σακκούλα, νὰ ποῦμε, τῆς θύμησής του μὲ τάξη καὶ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ ψάξῃ πολὺ γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ἐκεῖνο ποὺ γύρευε... — ἐκεῖ τὸ λοιπὸν εὕρισκε εὐκαιρία νὰ μιλήσῃ γιὰ τὰ καθήκοντα τῶν ἀρχόντων καὶ νὰ χτυπήσῃ τὴν πολυτέλεια, τὴ σπατάλη μὰ καὶ τὴν φιλαργυρία· ὅλα τοῦτα κι' ἄλλα χειρότερα ποὺ ἀπόφευγε ν' ἀναφέρῃ «ἦσαν τρίβολοι» καθὼς ἔλεγε «ποὺ ἔσπειρεν ὁ πονηρὸς εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου διὰ ν' ἀποπνίξουν ἀναπτυσσόμενοι τὰ ἄνθη τῆς ἀρετῆς».

Ἐξ ἄλλου τοὺς ἔδινε ν' ἀποστηθίζουν κομμάτια ἀπὸ τὸν Ὅμηρο, τὸν Ἡσίοδο καὶ τοὺς ἀρχαίους ρήτορες ποὺ τὰ ἀπάγγελνε μ' ἕναν τρόπο σὰ νὰ τοῦ ἄφιναν γλυκειὰ γεύση στὸ στόμα· ἀπ' ὅλες τὶς αἰσθήσεις του σ' αὐτὴ φαίνεται εἶχε περισσότερη ἐκτίμηση καὶ μέσα ἀπ' αὐτὴ καταλάβαινε κάθε ὀμορφιὰ τοῦ κόσμου...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Περιπατῶν δὲ ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας εἶδε δύο ἀδελφούς, Σίμωνα τὸν λεγόμενον Πέτρον καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ρίπτοντας δίκτυον εἰς τὴν θάλασσαν διότι ἦσαν ἁλιεῖς καὶ λέγει πρὸς αὐτούς· ἔλθετε ὀπίσω μου καὶ θέλω σᾶς κάμει ἁλιεῖς ἀνθρώπων. Οἱ δὲ ἀφήσαντες τὰ δίκτυα, ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ προβὰς ἐκεῖθεν εἶδεν ἄλλους δύο ἀδελφούς, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ Ζεβεδαίου τοῦ πατρὸς αὐτῶν καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν, καὶ ἐκάλεσεν αὐτούς. Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν ἠκολούθησαν αὐτῷ.

Καὶ περιῆγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐλθὼν εἰς τὸν Κόσμον ὅπως σώσῃ τοῦτον ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ μέλλων νὰ καλέσῃ τοὺς μαθητάς του, οἱ ὁποῖοι θὰ συνέχιζον τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, δὲν κρίνει πρὸς τοῦτο καταλλήλους παρὰ πτωχοὺς βιοπαλαιστὰς καὶ ἀγραμμάτους ἁλιεῖς. Προσκαλεῖ αὐτοὺς νὰ τὸν ἀκολουθήσουν μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ τοὺς κάμῃ ἁλιεῖς τῶν ἀνθρώπων. Οἱ πτωχοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι σὰν νὰ ἐπερίμεναν τοῦτο καὶ ὡς νὰ ἐφωτίσθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ὄχι μόνον δὲν ἐδίστασαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, ἀλλὰ ἀμέσως μὲ πίστιν καὶ αὐταπάρνησιν ἀφωσιώθησαν εἰς αὐτὸν καὶ τὴν διδασκαλίαν του, ὑποστάντες τὰ πάντα χάριν αὐτοῦ.

Ἀλλὰ ὁ Θεάνθρωπος ποὺ ἐτίμησε τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀγραμμάτους μαθητάς του μὲ τόσον τιμητικὴν καὶ μεγάλην πρόσκλησιν, μήπως καὶ μέχρι σήμερον διὰ τῆς Ἐκκλησίας του δὲν κάμνει τὸ αὐτὸ καὶ δι' ἡμᾶς;

Ὅλη ἡ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία συνεχὴς καὶ ἀδιάκοπος πρόσκλησις πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἵνα πιστεύσωσι καὶ σωθῶσι. Μᾶς καλεῖ νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐπειδὴ ὅμως εἰς τὸν κόσμον κυριαρχεῖ ἡ ἁμαρτία, μᾶς καλεῖ ὄχι μόνον νὰ πιστεύσωμεν ἀλλὰ καὶ νὰ μετανοήσωμεν ἀπαρνούμενοι τὸν Διάβολον. Μᾶς καλεῖ νὰ ἀπαρνηθῶμεν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ χαράξωμεν νέαν ζωήν, ἐνάρετον καὶ χριστιανικήν. Τελικὸν σκοπὸν ἡ πρόσκλησίς μας ὑπὸ τοῦ Θεανθρώπου ἔχει νὰ κληρονομήσωμεν τὰ αἰώνια πνευματικὰ ἀγαθὰ τοῦ οὐρανίου Παραδείσου.

Μᾶς καλεῖ λοιπὸν ὁ Θεὸς ἵνα γίνωμεν μέτοχοι τῆς μακαριότητός του. Ἑπομένως μᾶς προσκαλεῖ νὰ μοιρασθῶμεν μὲ αὐτὸν ὅλα τὰ ἀληθινὰ ἀγαθά. Ὡς καλὸς πατὴρ μᾶς καλεῖ νὰ λάβωμεν μέρος τῶν ἀγαθῶν του. Αὐτὸ μᾶς φανερώνει τὴν ἄπειρον αὐτοῦ ἀγαθότητα καὶ καλωσύνην.

Ἀφοῦ ὅμως αὐτὸν τὸν προορισμὸν ἔχομεν καὶ ἀφοῦ αὐτὴν τὴν πρόσκλησιν πρέπει νὰ πραγματοποιήσωμεν, ποῖα μεγάλα καθήκοντα πρέπει νὰ ἀναλάβωμεν; Κατ' ἀρχὴν βέβαια πρέπει νὰ δεχθῶμεν μὲ χαρὰν τὴν πρόσκλησιν. Ἀλλ' αὐτὸ καὶ μόνον δὲν φθάνει. Ἀφοῦ δεχθῶμεν τὴν πρόσκλησιν αὐτήν, πρέπει πάντοτε, ἐφ' ὅσον ζῶμεν, νὰ φαινώμεθα διὰ τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεών μας ἐργαζόμενοι πᾶσαν ἀρετήν. Δεχθέντες τὴν πρόσκλησιν καὶ πιστεύσαντες, ἔχομεν ὑποχρέωσιν νὰ μορφωθῶμεν σύμφωνα μὲ τὰς ἐντολὰς καὶ τὰ παραγγέλματα τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ ἡ πρόσκλησις τοῦ Θεοῦ αὐτὴ γίνεται δεκτὴ καὶ τελεσφορεῖ μεταξὺ ὅλων τῶν ἀνθρώπων; Δυστυχῶς δὲν συμβαίνει τοῦτο. Ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἐνῷ καθημερινῶς ἀκούουν τὴν πρόσκλησιν αὐτήν, δὲν τὴν προσέχουν, δὲν τῆς δίδουν καμμίαν σημασίαν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι οἱ βυθισμένοι εἰς τὸν βοῦρκον τῆς ἁμαρτίας. Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δέχονται μόνον ὅσα βλέπουν τὰ μάτια των. Εἶναι οἱ ἄνθρωποι οἱ ἀπορροφημένοι εἰς τὰς σαρκικὰς ἀπολαύσεις, ποὺ λατρεύουν τὸ χρῆμα, ποὺ ἐνδιαφέρονται μόνον διὰ τὴν παροῦσαν ζωὴν καὶ δὲν πιστεύουν εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν τοῦ Εὐαγγελίου.

Δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶναι μόνον αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Εἶναι καὶ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι πιστεύουν εἰς τὴν θείαν τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίαν καὶ τὰς ὑποσχέσεις του, ἀλλὰ δὲν θέλουν νὰ ὑποφέρουν καὶ νὰ κοπιάσουν. Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ θέλουν μόνον νὰ ἀπολαύσουν. Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαποῦν νὰ θερίσουν δίχως καθόλου νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὴν σποράν.

Τέλος εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀκούουν μὲ χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν τὴν πρόσκλησιν τῆς ἁγίας ἡμῶν θρησκείας καὶ μὲ κάθε τρόπον προσπαθοῦν νὰ γίνουν ἀντάξιοι αὐτῆς. Καθ' ὅλον των τὸν βίον προσπαθοῦν νὰ ζήσουν ὅσον τὸ δυνατὸν χριστιανικώτερα καὶ ὅλαι αἱ πράξεις των δὲν ἀποβλέπουν εἰς τίποτε ἄλλο παρὰ εἰς τὴν πραγματοποίησιν ἔργων χριστιανικῶν.

Τοὺς τελευταίους τούτους ἀνθρώπους λαμβάνοντες ὡς παράδειγμα καὶ ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προσπαθῶμεν ὅπως ὅσον τὸ δυνατὸν γίνωμεν τέλειοι καὶ εἴμεθα εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἕτοιμοι παρουσιαζόμενοι πρὸ τοῦ Θεοῦ νὰ καταλάβωμεν μίαν ἀπὸ τὰς ἀπείρους μεταξὺ τῶν ἁγίων θέσεις τοῦ Παραδείσου, ἀπολαμβάνοντες τὰ καλὰ τῆς οὐρανίου μακαριότητος.

Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ

(Α΄ Τί εἶναι Τέχνη — Β΄ Ἰδέα καὶ Τέχνη — Γ΄ Ἡ 4η Αὐγούστου σὰν ἰδέα καὶ ἡ Τέχνη)

Β΄.

Ἰδέα καὶ Τέχνη.

Μὲ τὸ παράδειγμα ποὺ σᾶς ἀνέφερα ἀγαπητοὶ φαλαγγῖτες καὶ φαλαγγίτισσες στὸ προηγούμενο ἄρθρο μου γιὰ τὰ δυὸ παιδιά, τὸ παιδὶ τῆς πολιτείας καὶ τὸ παιδὶ τοῦ ἀγρότη, εἴδατε τί σημασία ἔχει ἡ ζωὴ γιὰ τὴ τέχνη. Γιὰ νὰ εἶναι ἀληθινὸ ἕνα ἔργο τέχνης, πρέπει νὰ εἶναι ἀληθινὴ καὶ ἡ ζωή μας. Ἂν ἡ ζωή μας εἶναι ψεύτικη, ἂν δηλαδὴ ἄλλο εἴμαστε στὸ βάθος κι' ἄλλο θέλουμε νὰ φαινώμαστε, τότε καὶ ἡ τέχνη εἶναι ψεύτικη καὶ οἱ ἀπόγονοί μας ποὺ θἄρθουν ὕστερ' ἀπὸ μᾶς θὰ καταλαβαίνουν τὴν ψευτιά μας, βλέποντας τὰ ψεύτικα ἔργα τέχνης ποὺ θ' ἀφήσουμε, κι' ἀντὶ νὰ μᾶς τιμοῦν καθὼς ἐμεῖς τώρα τιμοῦμε τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ τοὺς Ἕλληνας τοῦ Βυζαντίου, θὰ ντρέπωνται γιὰ λογαριασμό μας καὶ θὰ περιφρονοῦν τὴ μνήμη μας.

Καθὼς λέγαμε στὴν ἀρχή, ἡ ζωὴ εἶναι ὁ κόσμος ποὺ βλέπουμε, ἐμεῖς κι' ὅλα τὰ πλάσματα τῆς φύσεως, ἡ φύσις μὲ μιὰ λέξι. Ἡ ζωὴ μ' ἄλλα λόγια εἶναι ὅ,τι βλέπουμε κι' ὅ,τι χεροπιαστὰ νοιώθουμε, δηλαδὴ ἡ ὕλη, ἐνῷ ἡ ἰδέα εἶναι ὅ,τι αἰσθανόμαστε πὼς ὑπάρχει νὰ τὸ βλέπουμε καὶ δίχως νὰ τὸ πιάνουμε. Ἡ ἰδέα εἶναι τὸ πνεῦμα. Ἔτσι μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἂν φαντασθοῦμε πὼς ἡ ζωὴ εἶναι ἕνα δέντρο, ἡ ἰδέα εἶναι ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου, εἶναι ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ περιέχει ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ θρέψῃ τὸ δέντρο ποὺ ἄλλοτε εἶναι τὸ ὀξυγόνο καὶ τὸ ὑδρογόνο, κι' ἄλλοτε γίνεται ἡ βροχὴ ἡ εὐεργετικὴ ποὺ ποτίζει τὸ δέντρο ἢ ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου ποὺ ζωογονοῦν καὶ βοηθοῦν γιὰ τὸ κάρπισμα. Καθὼς τὸ δέντρο γιὰ νὰ φουντώσῃ καὶ νὰ καρπίσῃ χρειάζεται καθαρὸν ἀέρα, ἥλιο καὶ νερό, κι' ὄχι δηλητηριασμένον ἀέρα ποὺ τὸ μαραίνει καὶ τὸ ξεραίνει, ἔτσι κι' ὁ ἄνθρωπος χρειάζεται ἰδέες καλὲς γιὰ νὰ προκόψῃ, κι' ὄχι ἰδέες ποὺ δηλητηριάζουν τὴν ψυχή του καὶ τὸν πεθαίνουν.

Καταλαβαίνετε τώρα τί σημασία ἔχει γιὰ τὴ ζωὴ ἡ ἰδέα. Γιὰ τὴ ζωή, δηλαδὴ γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ζῇ γιὰ νὰ γίνεται ὅλο καὶ καλύτερος καὶ νὰ δημιουργῇ ἔργα καλά. Ἀλλοίμονο ἂν ἡ ψυχή του δὲν εἶναι καλὴ κι' ἂν δὲν εἶναι σωστὸς κι' ἀληθινὸς ἄνθρωπος. Ὅταν ἡ κοινωνία τρέφεται μὲ ὑψηλὲς καὶ μεγάλες ἰδέες ὁ ἄνθρωπος προκόβει καὶ ζῇ, ἐνῷ ἂν τρέφεται μὲ ταπεινὲς καὶ κακὲς ἰδέες παρακμάζει καὶ πεθαίνει. Εἶναι φυσικὸ αὐτὸ γιατὶ οἱ ὑψηλὲς καὶ μεγάλες ἰδέες μοιάζουν σὰν τὸ ὀξυγόνο καὶ τὸ ὑδρογόνο, τὸ δροσερὸ νερὸ καὶ τὸν ζωογόνον ἥλιον ποὺ τρέφουν τὸ δέντρο, ἐνῷ οἱ ταπεινὲς καὶ κακὲς ἰδέες μοιάζουν σὰν τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ καὶ μὲ τὸ ἄζωτο καὶ μὲ τ' ἄλλα δηλητήρια ποὺ τὸ μαραίνουν καὶ τὸ ξηραίνουν. Κι' ὅταν προκόβῃ ἡ κοινωνία ὅλα ἀνθίζουν κι' ἕνα ἀπ' τὰ ὡμορφότερα λουλούδια εἶναι ἡ τέχνη.

Αὐτὴ εἶναι ἡ σχέσι ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴν ἰδέα καὶ τὴν τέχνη.

Στοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ἡ καθημερινὴ ζωὴ ἦταν ἡ παλαίστρα ὅπου τὰ παιδιὰ γυμνάζονταν γιὰ νὰ κάνουν γερὸ κορμί, ἦταν ὁ χορὸς ποὺ τοὺς μάθαινε νὰ ἐκτελοῦν κινήσεις ὄμορφες, νὰ περπατοῦν ρυθμικὰ καὶ νὰ κινοῦνται ρυθμικά. Ἀγαποῦσαν τὴν ὠμορφιὰ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ γι' αὐτὸ φρόντιζαν νὰ γίνουν ὡραῖοι ἄνδρες.

Στοὺς ἀγῶνες πάλευαν κι' ἔτρεχαν, ἔρριχναν τὸν δίσκο καὶ τὸ ἀκόντιον.

Ἀπὸ παιδιὰ μάθαιναν νὰ ρίχνουν τὴν πέτρα μὲ τὴν σφενδόνη καὶ σιγὰ σιγὰ ὅσο μεγάλωναν ἐγίνοντο πολεμιστές. Ἀγαποῦσαν τὴν σκληραγωγία οἱ Ἕλληνες τῆς ἀρχαιότητος καὶ φρόντιζαν νὰ γίνουν γεροί, δίχως ὅμως νὰ περιφρονοῦν τὰ γράμματα. Κάθε ἄλλο. Τὰ παιδιὰ μοιράζονταν τὸν καιρό τους ἀνάμεσα στὸ γυμναστήριο καὶ στὴν ἀκαδημία. Στὸ γυμναστήριο καλλιεργοῦσαν τὸ κορμί τους· στὴν ἀκαδημία καλλιεργοῦσαν τὸ μυαλό τους καὶ μάθαιναν νὰ εἶναι λογικά. Ἀγαποῦσαν τὴν ἁρμονία οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ γι' αὐτὸ ἐνῷ φρόντιζαν νὰ γίνουν γεροὶ ἄνδρες κι' ἄφοβοι ἀκόνιζαν τὴ σκέψι τους καὶ μάθαιναν νὰ στοχάζωνται.

Στοὺς πολέμους ποὺ ἔκαναν πρὸς τοὺς βαρβάρους, πάντα νίκησαν. Καθὼς ἀπὸ τότε ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἦταν λαὸς ἐμπορικὸς καὶ ναυτικός, ταξίδευαν σὲ χῶρες μακρινές, ἔχτιζαν ἀποικίες καὶ πλούτιζαν, καὶ προώδευαν γιατὶ ἡ ζωή τους δὲν ἦταν ἄδεια μὰ πλήρης ἀπὸ τὴν ἰδέα. Ἡ κοινωνία τους ἀνέπνεε, καθὼς τὸ δέντρο τὸν καθαρὸν ἀγέρα, ὑψηλὲς καὶ μεγάλες ἰδέες καὶ τὰ παιδιά τους ἀπὸ μικρὰ μάθαιναν νὰ σέβωνται τὸν μεγάλο, ν' ἀγαποῦν τὴ πατρίδα, τὴ δύναμι καὶ τὴν ὀρθὴ σκέψι.

Τὰ μάθαιναν ἀπ' τὴ διδασκαλία τῶν μεγάλων νομοθετῶν ὅπως ὁ Σόλων ὁ Ἀθηναῖος κι' ὁ Λυκοῦργος κι' ἀπὸ τὴ διδασκαλία τῶν μεγάλων σοφῶν διδασκάλων.

Οἱ νομοθέτες ἔκαναν νόμους καὶ φρόντιζαν καθὼς ὁ πατέρας μέσα στὸ σπίτι, γιὰ νὰ ζοῦνε ὅλοι καλά. Οἱ νόμοι ποὺ ψήφιζαν ἐπιβράβευαν τὴν ἀρετὴ καὶ τιμωροῦσαν τὴν κακία.

Ἡ διδασκαλία τῶν σοφῶν μετέδιδε στὶς τρυφερὲς ψυχὲς τῶν παιδιῶν ὅ,τι ὑψηλὸ καὶ μεγάλο. Ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ οἱ Ἕλληνες ποτίζονταν, καθὼς τὸ δέντρο ἀπ' τὸ καθαρὸ καὶ δροσερὸ νερό, ἀπὸ ἰδέες ποὺ ἔκαμναν τὴ ψυχή τους μεγάλη κι' εὐγενικιά.

Ἀγαπητοὶ φαλαγγῖτες καὶ φαλαγγίτισσες.

Στὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα καθὼς τὸ κορμὶ τοῦ παιδιοῦ δυνάμωνε κι' ὠμόρφαινε στὸ γυμναστήριο, ἔτσι καὶ τὸ μυαλό του καὶ ἡ ψυχή του γίνονταν ὡραῖα καθὼς ποτίζουνταν ἀπ' τὶς ὑψηλὲς καὶ μεγάλες ἰδέες, ποὺ περιεῖχεν ἡ διδασκαλία τῶν νομοθετῶν καὶ τῶν σοφῶν. Κι' ὅ,τι εἶπαν οἱ σοφοὶ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος ἦταν τόσο σωστὸ καὶ βαθὺ ποὺ καὶ σήμερα στὰ μεγάλα Πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης κι' ὅλου τοῦ κόσμου εἶναι γραμμένα τὰ ρητά τους στὶς αἴθουσες. Τὰ ρητὰ αὐτὰ περιέχουν ὅλες τὶς ἰδέες ἀπ' τὶς ὁποῖες γεννήθηκεν ὁ μεγάλος πολιτισμὸς τῶν Ἑλλήνων.

Τὰ ρητὰ αὐτὰ δίδασκαν στὰ παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἀνδρεία. Τὰ μάθαιναν νὰ σέβωνται καὶ νὰ τιμοῦν τοὺς γονεῖς, νὰ λατρεύουν τὴ Πατρίδα καὶ νὰ θυσιάζωνται γι' αὐτή. Νὰ εἶναι ὑπερήφανοι καὶ νὰ εἶναι αἰσιόδοξοι. Νὰ σέβωνται καὶ νὰ τι-

Ἀπ' τὴ μετόπη τοῦ Παρθενῶνα

μοῦν τοὺς ἥρωας καὶ νὰ περιφρονοῦν τοὺς δειλούς.

Τὸ ὑψηλὸ νόημα ποὺ περικλείουν τὰ ρητὰ καὶ τὰ γνωμικὰ αὐτὰ εἶναι τόσο μεγάλο ποὺ καθὼς γράφω τώρα ἀγαπητοὶ φαλαγγῖτες καὶ φαλαγγίτισσες αἰσθάνομαι νὰ τρέμη τὸ χέρι μου ἀπ' τὴ συγκίνησι ποὺ κατέχει τὴν ψυχή μου, κι' ἂς μὴν εἶμαι παιδὶ σὰν ἐσᾶς, κι' ἂς μὴν εἶναι ἡ ψυχή μου τρυφερὴ σὰν τὶς δικές σας ψυχές. Αὐτὸ ἦταν τὸ ἀθάνατο μεγαλεῖο τῆς Ἑλλάδος ποὺ ἐπιβάλλεται καὶ στοὺς ξένους καὶ τοὺς κάνει νἄρχωνται βαποριὲς ὁλόκληρες γιὰ νὰ ἰδοῦν τὰ ἐρείπια ποὺ σώζονται σήμερα στὴν Ἀθήνα, στὴν Ὀλυμπία, στὴ Δῆλο καὶ σὲ κάθε γωνία τῆς Ἑλλάδος καὶ κυριεύονται ἀπὸ δέος μπροστὰ στὸ φῶς ποὺ χύνουν τὰ ἐρείπια αὐτὰ ποὺ ἂν σὰν ὕλη δὲν εἶναι σήμερα παρὰ μερικὰ λαξεμένα μάρμαρα, ἡ ἰδέα—δηλαδὴ τὸ πνεῦμα ποὺ τὰ γέννησεν—εἶναι αἰώνια καὶ πάντα νέα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ δύναμις τοῦ πνεύματος.

Ἡ ἰδέα ποὺ δὲν μένει ἀπομονωμένη κι' ἔξω ἀπ' τὴν ὑλικὴ ζωή, μὰ ἡ ἰδέα ποὺ γίνετ' ἔργο τοῦ ἀνθρώπου καὶ σμίγει μὲ τὴ ζωή, κι' ὅταν ἡ ζωὴ εἶναι ἡ ἁρμονία ἀνάμεσα στὴν ὕλη καὶ τὸ πνεῦμα.

Μιὰ ὑψηλὴ ἰδέα ποὺ δὲν πραγματοποιεῖται δὲν εἶναι τίποτα. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀγκαλιάζοντας ὅλες τὶς ὑψηλὲς ἰδέες ἤξεραν νὰ τὶς κάνουν ἔργο. Γι' αὐτὸ δὲν παπαγάλιζαν μὲ λόγια μὰ καὶ στὴν πραγματικότητα τιμοῦσαν τοὺς γονεῖς, θυσιάζονταν γιὰ τὴν Πατρίδα καθὼς οἱ τριακόσιοι τοῦ Λεωνίδα ἢ ἡ Ἀντιγόνη ποὺ θυσίασε κάθε χάρι τῆς ζωῆς καὶ τὰ νειᾶτα της γιὰ νὰ περιποιηθῆ καὶ νὰ παρηγορήση τὸν γέρο Οἰδίποδα, τὸν πατέρα της.

Δὲν ἔλεγαν μὲ λόγια ὅτι πρέπει νὰ περιφρονοῦμε τὸν δειλό, μὰ ὅταν ὁ Ἀριστόδημος γύρισε στὴ Σπάρτη ὁ μόνος ποὺ γύρισε ζωντανὸς ἀπ' τοὺς τριακοσίους τοῦ Λεωνίδα, ὅλοι τὸν περιφρόνησαν. Ζητοῦσε φωτιὰ καὶ δὲν τοῦ ἔδιναν, ζητοῦσε νερὸ καὶ κανένας δὲν τὸν ἄκουγε καὶ ἔζησεν ἔτσι καταφρονεμένος. Αὐτὸ ποὺ ἔκανε τὸν Ξενοφῶντα νὰ γράψη «οὐδὲν θαυμάζω προαιρεῖσθαι ἐκεῖ θάνατον ἀντὶ τοῦ οὕτως ἀτίμου καὶ ἐπονειδίστου βίου». Δὲν ἀπορῶ διόλου ἔλεγεν ὁ Ξενοφῶν, γιατὶ ἐκεῖ στὴ Σπάρτη προτιμοῦν τὸν θάνατον ἀπὸ μιὰ ζωὴ ἀτιμασμένη καὶ τόσο ντροπιασμένη.

Ἂν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες μὲ λόγια ἔλεγαν ὅτι τὸ μέτρο καὶ ἡ ἁρμονία πρέπει νὰ χαρακτηρίζη τὸν ἄνθρωπο, δίχως καὶ νὰ τὸ ἐκτελοῦν, δὲν θὰ κατώρθωναν τίποτα. Ὅμως οἱ ἀρχαῖοι στὴν πραγματικότητα ἦταν ἄνθρωποι μετρημένοι καὶ ἁρμονικοὶ καὶ ἤξεραν πότε καὶ πόσο νὰ χαροῦν ἢ νὰ λυπηθοῦν ὅσο ἄξιζε.

Κάνοντας ἔργο τὴν ἰδέα οἱ Ἕλληνες ἀναδείχθηκαν λαὸς ἐκλεκτὸς ἀπ' ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς, ἀνδρεῖος ὅσο κανένας ἄλλος καὶ γεμᾶτος ὀμορφιά. Ἔτσι πρόκοψαν κι' ἔγραψαν τὶς ἔνδοξες σελίδες ποὺ ἔγραψαν, τὶς μαθαίνετε στὴν ἱστορία, κι' ἔτσι ὁ πολιτισμός τους ἦταν τέτοιος ποὺ καὶ σήμερα ἀποτελεῖ πηγὴ διδαγμάτων γιὰ ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ τ' ἀρχαῖα ἑλληνικὰ καὶ ἡ ἱστορία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος διδάσκονται σ' ὅλα τὰ ξένα σχολεῖα καὶ σ' ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς ὅπου ὑπάρχουν σχολεῖα καὶ Πανεπιστήμια.

Ἀπ' τὴ μετόπη τοῦ Παρθενῶνα

Ἦταν φυσικὸ νὰ ὑπάρξη τέτοια τέχνη ἀπὸ ἕνα τέτοιο πολιτισμό. Βλέπετε τὰ ὡραῖα κορμιὰ τῶν Ἑλληνοπαίδων καθὼς προβάλλουν γερὰ κ' εὐκίνητα κι' ἁρμονικὰ ἀπ' τὸ λαξεμένο μάρμαρο! Ἦταν στὴν πραγματικότητα τέτοια κι' ὁ γλύπτης ζοῦσε κι' ἐκεῖνος μέσα στὴ θεϊκὴν ἀτμόσφαιρα τῆς κλασσικῆς ἰδέας, καθὼς μετέφερε στὴν ἄψυχη ὕλη—τὸ μάρμαρο—τὴν ζωὴ αὐτή, ποὺ συμβολίζει στοὺς αἰῶνες τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ποὺ ἦταν ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ ὀμορφιά, ἡ χάρι καὶ ἡ ἁρμονία.

Ὅταν μεγαλώσετε καὶ μπορῆτε νὰ νοιώσετε περισσότερα, τότε θὰ διακρίνετε στὰ λαξεμένα μάρμαρα τῶν Ἑλλήνων κάθε ἰδέα. Ὁ καλλιτέχνης, ὁ ἀρχιτέκτων, ὁ γλύπτης, ὁ ποιητὴς ἢ ὁ ἀγγειοπλάστης ἔχει ἀποδώσει τὴν ἰδέα μὲ κάθε τελειότητα γι' αὐτὸ καὶ αὐτὸ ποὺ λέμε κλασσικὸ συμβολίζει τὴν τελειότητα.

Ἡ κίνησις ποὺ ἔδιναν στὰ κορμιὰ δὲν ἦταν ποτὲ βιασμένη μὰ εἶχε γαλήνη κι' ἁρμονία. Ἡ γραμμή, τὸ περίγραμμα δηλαδή, κυματιστὴ καὶ ἥσυχη, ἀλλὰ καὶ δυνατὴ δίχως νὰ εἶναι σκληρὴ βοηθοῦσε γιὰ νὰ προβάλλη ὁ ὄγκος πλαστικὸς καὶ εὔπλαστος. Καὶ ὅλα τὰ χαρακτηρίζει τὸ κλασσικὸ πνεῦμα τῆς ἰσορροπίας καὶ τοῦ μέτρου.

Κι' ὅλα ἦταν ἀληθινὰ τόσο ποὺ γιὰ τὸ ἄγαλμα τοῦ Δία ποὺ ἦταν ἔργο τοῦ μεγάλου γλύπτη Φειδία καμωμένο ἀπὸ χρυσὸ κι' ἐλεφαντοστοῦν γιὰ τὸν ναὸ τοῦ Διὸς τῆς Ὀλυμπίας ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες: «Ἢ Θεὸς ἦλθ' ἐπὶ γῆν ἐξ οὐρανοῦ εἰκόνα δείξων Φειδία ἢ σὺ γ' ἔβης τὸν Θεὸν ὀψόμενος», δηλαδὴ «Ἢ ὁ Θεὸς κατέβηκε ἀπ' τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ γιὰ νὰ σοῦ φανερωθῆ ἢ σὺ ὦ Φειδία πῆγες στὸν οὐρανὸ καὶ τὸν εἶδες». Τόσο ἡ μορφὴ τοῦ Διὸς ζωντάνευε τὴν ἰδέα ποὺ ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶχαν γι' αὐτόν.

Ὅμως, καθὼς μιλοῦμε μαζύ, ἀγαπητοὶ φαλαγγῖτες καὶ φαλαγγίτισσες μοῦ ἄνοιξεν ἡ ὄρεξις, γιατὶ καταλαβαίνω ὅτι προσέχετε κι' ὅτι θέλετε νὰ μαθαίνετε' προχωρῶ λοιπὸν μ' ἕνα σκοπό. Νὰ μὲ καταλάβετε καλά. Ἔτσι θὰ σᾶς ρωτήσω: Ξέρετε ποιὰ εἶναι ἡ ἀξία τοῦ Βυζαντινοῦ Πολιτισμοῦ; Ὅτι ἀληθινὰ πίστευαν οἱ ἄνθρωποι στὸν Θεὸ ποὺ εἶναι πνεῦμα κι' ὄχι ὕλη. Ἤξεραν πόσο μικρὸς κι' ἀσήμαντος εἶναι ὁ ἄνθρωπος μέσα στὴν πλάσι κι' ἦταν θεοφοβούμενοι καὶ προσπαθοῦσαν ὅταν σὰν ἄνθρωποι ἔκαναν σφάλματα ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, κι' ὅταν ἀσεβοῦσαν πρὸς τὸν Θεό, νὰ τὰ ἐπανορθώσουν, καὶ τότε ἔπεφταν μὲ συντριμμένη τὴν ψυχὴ σὲ συλλογὴ καὶ μὲ προσευχὲς ἀλλὰ καὶ μὲ ἀληθινὸ ψυχικὸ πόνο ζητοῦσαν ἀπ' τὸν Πανάγαθο νὰ τοὺς συγχωρήση κάθε ἁμαρτία

Κάποτε, ὅταν ἔβλεπαν πὼς ἡ ψυχή τους δὲν ἦταν καθαρὴ κι' ὅταν κάτι βάραινε τὴ συνείδησί τους, ἐπειδὴ ἤξεραν πὼς τὸ σῶμα, δηλαδὴ ἡ ὕλη καὶ ἡ ἀγάπη ποὺ ἔχουμε πρὸς τὴν ὕλη εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀποτελεῖ γιὰ τὸν ἄνθρωπο τὸν πειρασμό, λάβαιναν τὴ μεγάλη ἀπόφασι καὶ φεύγοντας ἀπ' τὰ ἐγκόσμια πήγαιναν νὰ ἡσυχάσουν στὰ μοναστήρια ὅπου μέσα σὲ στερήσεις, δίχως καμμιὰ ὑλικὴ χαρά, μὰ βασανίζοντας τὸ κορμί, προσεύχουνταν μέρα καὶ νύχτα καὶ ταπεινώνουνταν μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ.

Ἀπ' αὐτὴ τὴ στέρησι καὶ τὴν ταπεινοφροσύνη κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ θερμὴ λατρεία γιὰ τὸν Θεὸ τὸν φιλεύσπλαγχνο, βγῆκε ἡ πνευματικὴ τέχνη τῶν Βυζαντινῶν, ὅπου βλέπουμε τὰ κορμιὰ ἀδύνατα καὶ κακοκαμωμένα ποὺ ἐκφράζουν τὴν πίστι ποὺ εἶχαν οἱ Βυζαντινοὶ πὼς ὅλα τὰ πλάσματα τῆς φύσεως, ἀπ' τὸ μυρμῆγκι μέχρι τὸν ἄνθρωπο, ὅλα εἶναι ἀτελῆ, φθαρτὰ κι' ἀδύνατα καὶ μόνον ὁ Θεὸς εἶναι

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1160)

Ταξειδιωτικαὶ ἐντυπώσεις τοῦ κ. Κ. Φαλτάϊτς

ΤΑ ΛΕΛΕΚΙΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Τὰ λελέκια ἐγέμισαν τοὺς κάμπους τῆς Θεσσαλίας. Δὲν ὑπάρχει πόλις τῆς Θεσσαλίας ποὺ νὰ μὴν ἔχη λελέκια. Εἰς τὴν Καρδίτσα οἱ φωληές των εἶναι καὶ στὰ καμπαναριὰ τῆς Μητροπόλεως.

Προτιμοῦν ὅμως τὰ καμπαναριὰ τῶν χωριῶν τὰ λελέκια. Ἀγαποῦν καὶ ἀπὸ τὰ δένδρα τὶς φτελιὲς γιατὶ ἔχουν ἀραιὸ φύλλωμα, τὰ δὲ λελέκια θέλουν λιακάδα. Δὲν τοὺς ἀρέσει ἡ σκιά. Φοβοῦνται καὶ τὸ κρύο. Εἶναι πουλιὰ τῆς ζέστης. Δὲν τὰ ἐνθουσιάζει ἡ δροσιά. Γι' αὐτὸ δὲν βρίσκονται λελέκια οὔτε στὰ βουνὰ οὔτε κἂν στὶς ρίζες τῶν βουνῶν. Μόνο στοὺς κάμπους. Καὶ ἡ Θεσσαλία καὶ ἡ Μακεδονία καὶ ἡ Θράκη ποὺ ἔχουν μεγάλους κάμπους εἶναι γεμᾶτες ἀπὸ λελέκια. Ἡ Καρδίτσα, τὰ Τρίκκαλα, τὰ Φάρσαλα, ἡ Λάρισα, ὁ Τύρναβος, ἡ Ἐλασσῶνα, περνοῦν τὴν ὥρα των μὲ τὸ θέαμα τῶν λελεκιῶν. Ὧρες καὶ ὧρες κάθονται οἱ ἄνθρωποι καὶ κυττάζουν τὰ ἐξυπνότατα αὐτὰ πουλιά. Στὸν Τύρναβο ἦσαν καὶ δυὸ λελέκια ποὺ ἔμεναν στὰ χάνια. Δὲν εἶχαν κατορθώσει, ὅταν ἦσαν μικρὰ νὰ φύγουν μὲ τοὺς γονεῖς των γιὰ τὸ ταξεῖδι τὸ φθινοπωρινὸ σὲ θερμότερα κλίματα καὶ τὰ περιέθαλψαν οἱ Τυρναβῖται. Ἔμειναν τὸν χειμῶνα στὰ χάνια καὶ στὶς ταβέρνες στὴ ζεστασιὰ καὶ ἐσυνήθισαν τοὺς ἀνθρώπους. Ἔγιναν οἱ φίλοι τῶν Τυρναβιτῶν. Περιεφέροντο εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἔτρωγαν ψάρια καὶ πνευμόνια. Οἱ ψαρᾶδες καὶ οἱ κρεοπῶλαι τὰ ἐτάϊζαν μὲ χαρά. Τοὺς ἔριχναν καὶ ἄντερα καὶ κανένα κομμάτι σκότι.

Ἐφέτος τὸ καλοκαῖρι τὸ ἕνα λελέκι ἔκανε φτερά· ἐπέταξε. Δὲν τὸ ξαναεῖδε ὁ Τύρναβος. Τὸ ἄλλο ἔχει σπασμένες τὶς φτεροῦγες καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πετάξη. Μένει κατὰ προτίμησι στὸ χάνι τοῦ Ἠλία Νιάνιου. Ἐπισκέπτεται ὅμως τακτικώτατα τὴν ἀγορὰ καὶ καταλήγει καὶ στὴν ἀστυνομία. Αὐτοῦ βρίσκει προστασία, ὅταν τὸ φοβερίση κανείς. Ἀλλὰ οἱ Τυρναβῖται τὸ ἀγαποῦν. Τὸ φωνάζουν «λέλεκα» καὶ μερικοὶ τὸ λένε «Κῶτσο» ἢ τὸ φωνάζουν μὲ ἄλλο ὄνομα. Ὅταν βρῆ καμμιὰ πόρτα ἀνοιχτὴ μπαίνει καὶ στὰ σπίτια. Κάτι δὲ τοῦ ρίχνει κάθε νοικοκυρά.

Τὸ χάνι τοῦ Νιάνιου ἔχει καὶ δυὸ μικροὺς ὑπαλλήλους. Τὸν Θόδωρο καὶ τὸν Δημήτρη. Ὁ Δημήτρης ἀποκαλεῖ τὸ ἥμερο αὐτὸ λελέκι «τσουράκι», δηλαδὴ ὑπάλληλο. Ὁ Θόδωρος τὸ λέγει «χουσμεκιάρη», δηλαδὴ ὑπηρέτη.

— Τί χουσμάτια σοῦ κάνει Θόδωρε;
— Μαζεύει τὰ κόκκαλα ἀπὸ κάτω.
—Κάνει ἄλλες δουλειές;
— Σεριανίζει σὰν λόρδος.

Πράγματι δὲ ἔχει τὸ βάδισμα σοφοῦ λόρδου ὁ πελαργός. Περπατᾷ καὶ συλλογίζεται. Σὰν νὰ κάνη ἀρχαιολογικὲς παρατηρήσεις. Ἀλλὰ αὐτὸς κυττάζει κάτω μὴ βρῆ τίποτα φαγώσιμο. Γιατὶ εἶναι διαρκῶς πεινασμένος. Τρώγει δὲ μόνο πράγματα βλαβερὰ ἢ ἄχρηστα ἢ δυσάρεστα: φίδια, σαῦρες, βατράχους, ἀκρίδες. Καθαρίζει τὸν τόπο. Ἂν δὲν ὑπῆρχαν οἱ πελαργοὶ οἱ κάμποι θὰ ἦσαν ἀκατοίκητοι ἀπὸ τὰ φείδια καὶ ἀπὸ τὶς σαῦρες. Ἀλλὰ τὸ λελέκι παστρεύει τὸν τόπο. Συνάπτει δὲ μάχας καὶ μονομαχίας μὲ τὰ φείδια, καὶ χρησιμοποιεῖ ὡς ἀσπίδα τὴν φτεροῦγα του. Καὶ πάντα βγαίνει νικητής. Ἡ μακρυὰ κόκκινη μύτη του εἶναι ἀπρόσβλητη ἀπὸ τὸ δηλητήριο τοῦ φειδιοῦ. Τὸ λελέκι χοροπηδᾷ καὶ προσπαθεῖ νὰ χτυπήση τὸ φεῖδι στὸ κεφάλι. Τὸ φεῖδι προσπαθεῖ νὰ χτυπήση τὸν ἐχθρό του μὲ τὰ δηλητηριώδη του δόντια καὶ μὲ τὴν ἰσχυροτάτη του οὐρά. Ἡ μονομαχία διαρκεῖ πολλὴν ὥρα καὶ εἶναι σιωπηλή. Ὁ πελαργὸς κάνει ἀναπηδήματα καὶ ἀποφεύγει τὸ κεφάλι καὶ τὴν οὐρὰ τοῦ φειδιοῦ. Τέλος κατορθώνει μὲ τὸ μακρὺ ράμφος του νὰ χτυπήση τὸ φεῖδι στὸ κεφάλι. Τὸ ἕνα χτύπημα ἀκολουθεῖ τὸ ἄλλο. Τὸ φεῖδι ζαλίζεται. Ὁ πελαργὸς τότε κόβει τὸ κεφάλι τοῦ φειδιοῦ, φέρνει τὸ ἄλλο μέρος στὴ φωληά του καὶ ταΐζει τὰ μικρὰ λελέκια.

Ἔχει λοιπὸν θεωρηθῆ ἱερὸ πουλὶ τὸ λελέκι, καὶ γιὰ τὰς ἄλλας ὠφελείας του, ἀλλὰ καὶ γιατὶ ἀπαλλάσσει τοὺς κάμπους ἀπὸ τὰ φείδια καὶ ἀπὸ τὰς σαύρας.

Δὲν ὑπάρχει χωριὸ τῆς πεδινῆς Θεσσαλίας ποὺ νὰ μὴν ἔχη κάμποσες φωληὲς πελαργῶν. Ὁ κόσμος σέβεται καὶ ἀγαπᾷ αὐτὸ τὸ πουλὶ καὶ κανεὶς δὲν τὸ πειράζει. Παρουσιάζουν δὲ αἱ στέγαι τῶν σπιτιῶν καὶ αἱ καπνοδόχοι καὶ τὰ κωδωνοστάσια μὲ τὶς φωληὲς τῶν πελαργῶν περιεργότατο θέαμα. Αὐτὴν τὴν ἐποχὴ δὲ ποὺ ἔχουν ἐκκολαφθῆ τὰ αὐγὰ καὶ ἔχουν βγῆ τὰ μικρὰ λελέκια, τὸ θέαμα εἶναι ἀκόμη πιὸ διασκεδαστικό. Ὧρες καὶ ὧρες κάθεται ὁ κόσμος καὶ κυττάζει τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρὰ λελέκια. Σχολιάζεται δὲ τὸ παραμικρὸ πρᾶγμα ποὺ ἀφορᾷ αὐτὰ τὰ πουλιά. Ἔτσι ἔγινε γνωστὸ σὲ ὅλην τὴν Θεσσαλία τὸ κατωτέρω γεγονός:

Συνέβη πρὸ ἡμερῶν σὲ μιὰ Θεσσαλικὴ πόλι, ὄχι πολὺ μεγάλη.

Τὸ τάιζαν, τοῦ δίναν ψάρια....

Δυὸ ζεύγη λελέκια εἶχαν κάμει τὴ φωληά των στὴν στέγη ἑνὸς πλουσίου σπιτιοῦ στὴν πλατεῖα. Ἐπειδὴ ὅμως ἐλέρωναν τὸν τόπο, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ ἔβαλε ἕναν ἐργάτη καὶ ἐχάλασε τὴ φωληά. Μαζὺ ἐχάλασε καὶ τὰ αὐγὰ ποὺ ἦσαν ἕτοιμα νὰ ἐκκολαφθοῦν.

Τὴν σκηνὴ τὴν ἀντελήφθη ὁ ἀγροφύλαξ καὶ κατήγγειλε τὸν ἰδιοκτήτη καὶ τὸν ἐργάτη. Ἔτυχε δὲ τὴν ἡμέραν αὐτὴν νὰ συνεδριάζη τὸ αὐτόφωρον πλημμελειοδικεῖον. Ὁ ἰδιοκτήτης καὶ ὁ ἐργάτης προσήχθησαν εἰς τὸ αὐτόφωρον, διότι ἐχάλασαν τὴν φωληὰ ὠφελιμωτάτου πουλιοῦ ποὺ τὸ προστατεύει ὁ νόμος. Ὁ εἰσαγγελεὺς ὡμίλησε ἐναντίον τοῦ ἰδιοκτήτου, τὸν ὁποῖον ἐχαρακτήρισεν ὡς βάρβαρον καὶ σκληρότατον ἄνθρωπον καὶ τὸ δικαστήριον ἐτιμώρησε μὲ εἴκοσι ἡμερῶν φυλάκισι τὸν ἰδιοκτήτη. Ἐτιμωρήθη δὲ καὶ ὁ ἐργάτης. Ἀλλὰ ἡ τιμωρία ἦτο μεγαλειτέρα ἀκόμη ἠθικῶς, γιατὶ ὅλος ὁ κόσμος ἐσχολίασε δυσμενέστατα τὴν καταστροφή. Ἐθεωρήθη δὲ καὶ πρωτοφανὲς τὸ φαινόμενον εἰς ὅλην τὴν Θεσσαλίαν ποὺ ὁ σεβασμὸς γιὰ τοὺς πελαργοὺς εἶναι ἀπέραντος.

Τὴν λέξιν πελαργὸς δὲν τὴν χρησιμοποιεῖ ὁ κόσμος. Τὰ βιβλία γράφουν πελαργός, ἐνῷ ὁ κόσμος λέγει λελέκι ἢ λέλεκας. Τὰ λελέκια ἔρχονται εἰς τὴν Ἑλλάδα τέλη Μαρτίου καὶ φεύγουν κατὰ τὰ μέσα Αὐγούστου. Διορθώνουν τὴν φωληὰ ποὺ ἄφησαν τὸν περασμένο χρόνο, ἢ κατασκευάζουν ἄλλη στὸ ἴδιο μέρος, ἂν ἡ πρώτη ἐχάλασε. Γεννοῦν ἐκεῖ δύο ἢ πέντε αὐγά, τὰ ὁποῖα ἐκκολάπτονται ἀπὸ τὰ μέσα ὡς τὰ τέλη Μαΐου. Ἀπὸ τὰ μέσα Αὐγούστου οἱ πελαργοὶ μὲ τὰ μικρά των, ποὺ ἔχουν κάνει φτερό, ἀρχίζουν νὰ φεύγουν διὰ τὰ θερμότερα κλίματα τῆς Ἀφρικῆς. Ὅταν κανένα μικρὸ εἶναι πολὺ ἀδύνατο ἢ πολὺ παχὺ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πετάξη, οἱ πελαργοὶ τὸ ἀφίνουν. Τότε τὸ μαζεύουν φιλόστοργα οἱ ἄνθρωποι καὶ τὸ φυλάσσουν στὰ σπίτια των, ὅπως ἔγινε καὶ στὸν Τύρναβο. Ἀλλὰ τὸ λελέκι, δὲν εἶναι μὲν ἄγριο, ἀλλὰ δὲν προτιμᾷ καὶ τὴν συντροφιὰ τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ ὅταν ἔλθη τὸ καλοκαῖρι σηκώνεται καὶ φεύγει καὶ δὲν θυμᾶται τὸν ἄνθρωπο, ὅσα καλὰ καὶ ἂν τοῦ ἔκανε. Αὐτὸ ἔγινε καὶ μὲ τὸ ἕνα λελέκι τοῦ Τυρνάβου ποὺ ἔφυγε ἐνῷ τὸ ἄλλο μένει ἀναγκαστικῶς γιατὶ εἶναι σπασμένες οἱ φτεροῦγες του.

Τὰ λελέκια ἔχουν μέγιστον ἐχθρὸ τὸν σταυραετό. Ὁ σταυραετὸς ἀφίνει τὰ βουνὰ ἀπὸ τὰ μέσα Αὐγούστου καὶ κατεβαίνει στοὺς κάμπους, τότε δὲ ἂν δὲν ἔχουν φύγει οἱ πελαργοὶ πρὸς τὰ θερμὰ κλίματα οἱ ἀετοὶ ἐπιτίθενται κατὰ τῶν μικρῶν πελαργῶν στὶς φωλῆές των. Οἱ δὲ μεγάλοι πελαργοὶ κάνουν ἀγῶνας καὶ μάχας ἀπεγνωσμένας διὰ νὰ σώσουν τὰ μικρά των.

Κ. Φαλτάϊτς

Ἑλληνικὸ Διήγημα τοῦ Χ. Χριστοβασίλη

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Απρίλης καὶ πασκαλόγιορτα καὶ μιὰ ἄνοιξη γλυκειὰ καὶ ψιλόβροχη, ποὺ δὲν θυμοῦμαι παρόμοια.

Εἴχαμε τὰ πρόβατα προσωρινὰ στὴν Ἀρακαντέλλα, μιὰ ὤμορφη καὶ ψηλὴ ράχη, ἀντίκρυ στὸ χωριό μου καὶ περιμέναμε νὰ περάσουν τὰ κοπάδια τοῦ Ντίνου Ραμούση, νὰ τὰ σμίξωμε καὶ νὰ τραβήξωμε γιὰ τὰ ξεκαλοκαιριὰ τῆς Ροδόβολης.

Εἶχα πάει νωρὶς στὸν ἀρμεγῶνα καὶ περίμενα τὰ γαλάρια νὰ τ' ἀρμέξωμε καὶ νὰ πάρω τὸ γάλα γιὰ τὸ σπίτι, γιατὶ τὸ ἤθελε ἡ μάννα μου ἄλλο γιὰ βούτυρο κι' ἄλλο γιὰ ξυνόγαλο.

Τὰ γαλάρια βοσκοῦσαν ἀκόμα κάτω ἀπὸ τὰ Λύβια, ὡς τὴν Παναγιά, κι' οἱ πιστικοὶ δὲν φαίνονταν, ἂν καὶ κόντευε ἡ ὥρα τοῦ ἀρμεγμοῦ.

Κάτω, μακρυὰ στὸ βάθος τῆς κοιλάδας, κυλοῦσε τὸν κατήφορο τὰ γαλανὰ νερά του ὁ μεγάλος ποταμὸς τοῦ τόπου μας, ὁ Καλαμᾶς, κι' ἔδινε ζωὴ σ' ὅλην ἐκείνη τὴ πλούσια εἰκόνα ἀπὸ κάμπους καὶ βουνά, ἀπὸ ράχες καὶ πλαγιές, ἀπὸ λόγγα καὶ χωριά, ἀπὸ κοπάδια καὶ λακκιές, ποὺ στέκονταν γύρα - γύρα.

Ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ τὰ γαλάρια δὲν συμμαζεύονταν, κι' οἱ πιστικοὶ δὲν φαίνονταν....

Σὲ λίγο φάνηκε ἕνας πιστικός, πῶβγαινε ἀπὸ τὴν λακκιά, πίσω ἀπὸ τὴν Ἀρακαντέλλα.

— Τί γενήκαταν σήμερα;

— Τί νὰ γένωμε; Μοῦ ἀπολογήθηκε ξέκαρδα, χάσαμαν τὸν Σιοῦτο - Κάλεσιο!

Μοῦ φάνηκε πὼς μὲ χτύπησε ἀστραπή

— Ὁ Σιοῦτο - Κάλεσιος χαμένος; Χάνεται ποτὲ τὸ πρῶτο κριάρι, ποὺ σέρνει πίσω του ὅλο τὸ κοπάδι, ὁ δεύτερος πιστικὸς τοῦ πατέρα μου; Βέβαια κάποιος θὰ τὸν ἔκλεψε! Κι' ἂν τὸν ἔκλεψαν γιὰ ἔχος, θὰ τὸν ἔκλεψαν ἀπὸ μακρυά, ἂν γιὰ φαγί, τώρα θὰ μαγειρεύεται. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα νὰ ξαναβρεθῇ ὁ Σιοῦτο - Κάλεσιος.

Αὐτὰ ἔλεγα μέσα μου κι' ἀνέβηκαν ἀπὸ τὴν καρδιά μου τὰ δάκρυα στὰ μάτια.

Τὸν ἀγαποῦσα τόσο πολὺ τὸν Σιοῦτο - Κάλεσιο, ποὺ νόμισα ἐκείνη τὴν στιγμή, ὅτι εἶχα χάσει ὄχι μοναχὰ αὐτόν, ἀλλ' ὁλάκερο τὸ κοπάδι! Γιατὶ ὁ Σιοῦτο - Κάλεσιος ἦταν ἡ δόξα τοῦ κοπαδιοῦ μου, τὸ καμάρι τὸ δικό μου κι' ὅλων τῶν πιστικῶν μου.

Σὲ λίγο ἔφτασε ἀπάνω ὁ πιστικὸς περίλυπος.

Χάθηκαν ἀπὸ τὰ μάτια μου ὅλα τ' ἀνοιξιάτικα κάλλη τοῦ Ἀπριλιοῦ κι' ἄρχισε νὰ βασιλεύῃ μαῦρος χειμῶνας μέσα στὴν καρδιά μου.

— Τί λὲς ὠρέ; τοῦ εἶπα, γιὰ τὸν Σιοῦτό μας;

— Τί νὰ εἰπῶ; Μοῦ ἀπολογήθηκε δύστυμα. Τί μπορῶ νὰ εἰπῶ; Ἄλλο ποὺ μᾶς τὸν ἔκλεψαν;

Ἔρριξα ἐκείνη τὴν στιγμὴ τὰ μάτια μου πρὸς τὸ κοπάδι ποὺ βοσκοῦσε κάτω στὰ Λύβια καὶ τὸ εἶδα ξεσκισμένο ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σὰν νὰ εἶχαν μπῆ σαράντα λύκοι καὶ τὸ σκόρπισαν!

Μὲ πῆραν τὰ δάκρυα σβάρνα κι' ἄρχισα νὰ κλαίγω, σὰν μικρὸ παιδί, ἂν κι' ἤμουν δέκα ἑφτὰ χρονῶν παλληκάρι τότε.

— Τί εἶν' αὐτά; Μοῦ εἶπε ὁ πιστικός. Δὲν ντρέπεσαι; Τί; Θὰ χαθοῦμε γιὰ ἕνα κριάρ'; Τὰ κοπάδια σου νἆν' καλά!

— Τέτοιο κριάρ', τοῦ εἶπα ἐγώ, ποῦ θὰ βροῦμε τέτοιο κριάρι;

— Ἀχαούχααααα! Ξεφώνησε ὁ πιστικὸς θέλοντας νὰ μὲ παρηγορήσῃ. Γιὰ ἕνα παλιοκρίαρο κάν'ς ἔτσ'; Τὸ Μοναστήρ' νἆν' καλὰ κι' ἀπὲ καλοέρ'! Τὸ κοπάδ' σ' νἆν' καλά.... Ἐσεῖς νἆστε καλά, οἱ νοικοκυραῖοι, καὶ κριάρια καὶ τραγιά, καὶ βιὸ ὅσο θέλ'ς!

Γλήγορα τὸ κριάρι, ἢ στὴ στιγμὴ πιανόμαστε.

Ἀλλ' ὅ,τι κι' ἂν μῶλεγε ὁ πιστικός, δὲν μποροῦσε νὰ μοῦ πραΰνῃ ἢ νὰ μοῦ μικρύνῃ τὸν πόνο μου καὶ τὴν ἐντύπωσί μου ἀπὸ τὸν χαμὸ τοῦ σημαδιακοῦ κριαριοῦ μου, ποὺ στόλιζε τὰ κοπάδια μου, σὰν τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ.

Σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ φαίνωνται ἕνας ἕνας ὅλοι οἱ πιστικοί, κι' ἄλλοι ἔμειναν μὲ τὰ στέρφα καὶ μὲ τ' ἀρνοζύγουρα, κι' ἄλλοι σύμμασαν τὰ γαλάρια καὶ τὰ καντάριασαν γιὰ τὸν ἀρμεγῶνα. Ἐνῷ πρὶν μὲ τὸν Σιοῦτο - Κάλεσιο ἔρχονταν τὰ γαλάρια, τὸ πολὺ σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀπὸ τὰ Λύβια στὸν ἀρμεγῶνα, ἐκείνη τὴν ἡμέραν ἔκαναν μιὰ ὥρα ἀκέρια. Αὐτὸ θὰ εἰπῆ τί ἀξίζει νἄχῃ συρτάρι στὸ κοπάδι του, καὶ μάλιστα σὰν τὸν καημένον τὸν Σιοῦτο - Κάλεσιο! Ἦταν ζωγραφισμένη ἡ λύπη στὸ πρόσωπο τῶν πιστικῶν καὶ τὸ κοπάδι φαίνονταν σὰν ὀρφανό, ὅταν ἦρθαν κι' αὐτοὶ κι' αὐτὸ στὸν ἀρμεγῶνα. Μοῦ φαίνονταν ὅτι ὅλο ἐκεῖνο τὸ κοπάδι, ποὺ ἀνέβηκε ἐκεῖ ἀπάνω μοῦ ζητοῦσε τὸν Σιοῦτο - Κάλεσιο. Μοῦ φαίνονταν πὼς ἄκουγα νὰ μοῦ λέγῃ:

«Νὰ βρῇς τὸν Σιοῦτό μας!».

Δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ βαστάξω καὶ ξέσπασα στὰ κλάματα καὶ μοῦ ξανάειπε ὁ ἀρχιπιστικός:

— Τί εἶν' αὐτὰ ἀπὸ σένα; Ντροπὴ νὰ κάν'ς ἔτσι! Δὲν χορταίν' τὸ μάτ' σου ἀπὸ τόσα πρόβατα; Συλλογίσ' ὅτ' εἶναι τόσοι ἀνθρῶποι, ποὺ δὲν ἔχουν οὔτ' ἕνα ζωντανό!

Τὰ λογικὰ τὰ λόγια τοῦ ἀρχιπιστικοῦ μου ἄρχισαν νὰ δουλεύουν μέσα μου, σὰν δραστήριο γιατρικό.

Δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμα τ' ἄρμεγμα, ὅταν εἶδα νἄρχεται ἕνα σύννεφο πέρα ἀπὸ τὴν Βαλαώρα κατ' ἀπάνω μας, σὰν φοβερὸς δράκοντας, καὶ μᾶς ἔκρυψε τὸν ἥλιο. Μιὰ δυνατὴ ἀστραπὴ ψηλὰ στὸ ραχοκέφαλο τῆς Βαλαώρας ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς μάχης, ποὺ ἄρχισε ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ γῆς. Ἄρχισαν νὰ πέφτουν ἀνάργια ἀνάργια χοντρὲς σταλαματιὲς κι' ἂν τύχαινε νὰ πέσῃ καμμιὰ ἀπάνω μας, αἰστανόμαστε βαρὺν τὸν χτύπο της. Δεύτερη, τρίτη ἀστραπὴ κι' ἡ βροχὴ ἄρχισε δυνατὴ ψηλὰ στὴν Βαλαώρα μιάμιση ὥρα καὶ πλειότερο, μακρυὰ ἀπὸ μᾶς, ὡς ἐκεῖ.

Ὅταν τέλειωσε τ' ἄρμεγμα, εἶπε ὁ ἀρχιπιστικός:

— Βᾶλτε τὰ πρόβατα στὴν πλανιὰ καὶ μὴν φοβᾶστε τὴν βροχή, γιατὶ δὲν θὰ περάσῃ δῶθε ἀπὸ τὸν ποταμό.

Ἐκεῖ ποὺ ἑτοιμάζαμε τὸ γάλα γιὰ τὸ σπίτι, μιὰ φωνή, ἀλλὰ τί φωνή; φωνάρα! σὰν νἄβγαινε ἀπὸ στόμα σαραντάπηχο κατέβαινε ἀπὸ τὰ σύννεφα' κι' ἔλεγε ἡ φωνή:

«Τέτοιο κριάρι δὲν ἔχει π'θενὰ ὁλόγυρα! Οὔτε θὰ τοὺς πάῃ ὁ νοῦς πὼς εἶναι στὸ δικό μας τὸ κοπάδι! Αὐτοὶ θὰ τὸ γυρεύουν ἐκεῖ γύρα καὶ δὲν θὰ ριχτοῦν δῶθε! Ἂς εἶν' καλὰ ὁ Καλαμᾶς, ποὺ μᾶς χωρίζει! Χαχαχαχαααά»

Κι' ἡ φωνὴ ἔπαψε!

Ξαφνίστηκα, κύτταξα καλὰ - καλὰ τὸν οὐρανό. Ξαφνίστηκαν καὶ οἱ ἄλλοι, ποὺ ἄδειαζαν τὸ γάλα γιὰ τὸ σπίτι. Μὲ κύτταζαν οἱ πιστικοὶ κι' οἱ ὑπηρέτες καὶ τοὺς κύτταζα κι' ἐγώ, χωρὶς νὰ ξέρουμε πῶς νὰ ἐξηγήσωμε τὴν ὁμιλία τὴν μεγαλόφωνη καὶ τὴν τὴν παράξενη, ποὺ κατέβαινε ἀπάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα' ὁ ἀρχιπιστικὸς ὅμως, ποὺ ἦταν πολύπειρος σ' ὅλα, κ' εἶχαν ἀσπρίσει ὅλα τὰ μαλλιά του ἀπάνω στὰ κορφοβούνια τοῦ Πίντου, μᾶς εἶπε ἥσυχα:

— Αὐτὸ εἶναι ἕνα θᾶμα, ποὺ τῶχω ἀκούσει μὲ τ' αὐτιά μου πολλὲς φορές. Μπορεῖς ν' ἀκούσῃς λόγια κι' ὁμιλίες κι' ἀπὸ δέκα ὧρες μακριά. Καμμιὰ φορὰ τὰ σύννεφα, ὅταν ἀκουμποῦν στὴ γῆ, ὅπως τώρα στὴν Βαλαώρα, ἢ καὶ χαμηλώνουν, παίρνουν τὴν φωνὴ καὶ τὴν στέλλουν ὡς ἐκεῖ ποὺ φτάνει ἡ οὐρά τους. Βλέπεις εἴμασταν τυχεροί... Τὸ κριάρ' μας βρέθηκε! Εἶναι στὸ κοπάδ' ποὺ βόσκει στὴν Βαλαώρα! Τί τὸ θέλ'ς; Εἶν' ἅγιο βιὸ τὸ βιό σου καὶ δὲν τρώγεται εὔκολα.

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάνωμε τώρα; τοῦ εἶπα, γιὰ νὰ βροῦμε τὸν Σιοῦτο - Κάλεσιό μας;

— Τί νὰ κάνωμε; Μοῦ ἀπάντησε. Νὰ πᾶμε στὴν Βαλαώρα καὶ νὰ τὸν πάρωμε ἀπὸ τὸ κοπάδι, ποὺ βόσκει ἐκεῖ πέρα ! Νὰ κινήσωμε ἀμέσως καὶ νὰ μὴ χάνωμε καιρό, ἂν καὶ δὲν ἐλπίζω νὰ τὸν χαλάσουν, γιατὶ τὸν πῆραν γιὰ ἔχος κι' ὄχι γιὰ φαγί.

Κι' ἀκούγοντας τὴν σουμβουλὴ τοῦ ἀρχιπιστικοῦ, ξεκίνησα ἐγὼ μὲ δυὸ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1160)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦταν ξαπλωμένος ἀνάσκελα στὴν κουβέρτα του· εἶχε φορέσει τὴν κόκκινη στολή του καὶ φαίνουνταν σὰ νὰ κοιμᾶται.

Ἔσκυψα πάνω του καὶ τοῦ ἔπιασα τὸ χέρι σιγὰ σιγὰ γιὰ νὰ μὴν τὸν ξυπνήσω. Τὸ χέρι του ἦταν κρύο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε στὴν κάμαρα ὁ Βιτάλης. Γύρισα καὶ τοῦ εἶπα:

—Ὁ Καρδούλης εἶναι κρύος!

Ὁ Βιτάλης ἔσκυψε κοντά μου καὶ τὸν κύτταξε.

—Δυστυχία μου, εἶπε, ἐψόφησε!... Ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ... Μοῦ φαίνεται, Ρεμῆ, πὼς δὲν ἔκαμα καλὰ ποὺ σὲ πῆρα ἀπὸ τὴν κυρία Μίλλιγκαν. Θάλεγε κανένας πὼς τιμωροῦμαι γι' αὐτό. Ὁ Ζερμπῖνος, ἡ Δούλση... τώρα ὁ Καρδούλης, καὶ δὲν εἴμαστε ἀκόμα στὸ τέλος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Στὸ Παρίσι

Εἴμαστε ἀκόμα μακριὰ ἀπ' τὸ Παρίσι.

Ἔπρεπε νὰ ξεκινήσουμε ἀπὸ δρόμους χιονοσκέπαστους καὶ νὰ περπατοῦμε, ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, μὲ τὸν παγωμένον βοριᾶ κατάμουτρα.

Ἄ, τί θλιβερὲς ποὺ ἦταν οἱ μακρινὲς αὐτὲς πεζοπορεῖες ἀπὸ σταθμὸ σὲ σταθμό! Ὁ Βιτάλης πήγαινε μπροστά, ἐγὼ τὸν ἀκολουθοῦσα κι' ὁ Κάπης περπατοῦσε στὰ πόδια μου.

Ἔτσι προχωρούσαμε στὴ γραμμή, χωρὶς ν' ἀλλάζουμε λέξη, ὁλόκληρες ὧρες, μὲ τὸ πρόσωπο μελανιασμένο ἀπὸ τὸ κρύο, μὲ τὰ πόδια βρεγμένα καὶ τὴν κοιλιὰ ἄδειανή. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀπαντούσαμε, στέκουνταν νὰ μᾶς βλέπουν.

Ἀλλόκοτες ἰδέες θὰ τοὺς περνοῦσαν βέβαια ἀπ' τὸ νοῦ: ὁ ψηλὸς αὐτὸς γέρος, θὰ ἔλεγαν, ποῦ τὸ πάει αὐτὸ τὸ παιδὶ μ' αὐτὸ τὸ σκύλο;...

Ἡ σιωπὴ προπάντων μ' ἐβάρυνε. Εἶχ' ἀνάγκη νὰ μιλήσω, νὰ ξεθυμάνω μα ὁ Βιτάλης δὲν ἀποκρινούνταν στὶς ἐρωτήσεις μου παρὰ μὲ λίγα ξερὰ λόγια καὶ χωρὶς μάλιστα νὰ γυρίζῃ σὲ μένα.

Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Κάπης ἦταν πιὸ διαχυτικός· καὶ συχνά, καθὼς πηγαίναμε, αἰσθανόμουν μιὰ γλωσσίτσα ὑγρὴ καὶ ζεστὴ νὰ μοῦ ἀγγίζῃ τὸ χέρι. Ἦταν ὁ Κάπης ποὺ μ' ἔγλειφε σὰ νὰ μοῦ ἔλεγε:

«Ξέρεις, ἐδῶ εἶμ' ἐγώ, ἐγὼ ὁ Κάπης, ὁ φίλος σου!»

Καὶ τότε τὸν χάϊδευα, χωρὶς νὰ σταματῶ.

Φαίνουνταν τόσο εὐτυχισμένος ἀπὸ τὰ δείγματα τῆς ἀγάπης μου, ὅσο κι' ἐγὼ ἀπ' τὰ δικά του. Καταλαβαίναμε κι' ἀγαπούσαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Γιὰ μένα ἦταν στήριγμα καὶ γι' αὐτόν, εἶμαι βέβαιος, τὸ ἴδιο ἤμουν κι' ἐγώ. Ἡ καρδιὰ ἑνὸς σκύλου δὲν εἶναι λιγώτερο εὐαίσθητη ἀπ' τὴν καρδιὰ ἑνὸς παιδιοῦ.

Τὰ χάδια μου παρηγοροῦσαν τόσο τὸν Κάπη, ποὺ θὰ τὸν ἔκαναν, νομίζω, νὰ ξεχάσῃ τὸ θάνατο τῶν συντρόφων του, ἂν ἡ δύναμι τῆς συνήθειας δὲν ἐπικρατοῦσε καμμιὰ φορά. Σὲ τέτοιες στιγμές, ὁ Κάπης σταματοῦσε ἄξαφνα στὸ δρόμο γιὰ νὰ περάσῃ μπροστὰ ὁ θίασός του, σὰν τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ὁ ἀρχηγός κι' ἔπρεπε νὰ τὸν ἐπιθεωρῇ συχνά. Μ' αὐτὸ δὲν βαστοῦσε παρὰ λίγες στιγμές· ἡ μνήμη ξυπνοῦσε μέσα του καί, θυμούμενος ἄξαφνα γιὰ ποιὸ λόγο δὲν φαίνουνταν ὁ θίασός του, μᾶς προσπερνοῦσε γρήγορα καὶ κύτταζε τὸν Βιτάλη, σὰ νὰ τοὔλεγε: «Δὲν φταίω 'γὼ ποὺ δὲν ἔρχουνται ἡ Δούλση κι' ὁ Ζερμπῖνος. Αὐτοὶ δὲν θὰ ξανάρθουν ποτέ!» Καὶ τὰ ἔξυπνα, τὰ ἐκφραστικὰ μάτια του τὄλεγαν αὐτὸ τόσο καθαρά, ποὺ μᾶς σφίγγουνταν ἡ καρδιά.

Μ' αὐτὰ βέβαια δὲν φαιδρύνουνταν τὸ ταξεῖδι μας· κι' ὅμως εἴχαμε τόση ἀνάγκη ἀπὸ διασκέδασι, τοὐλάχιστον ἐγώ!

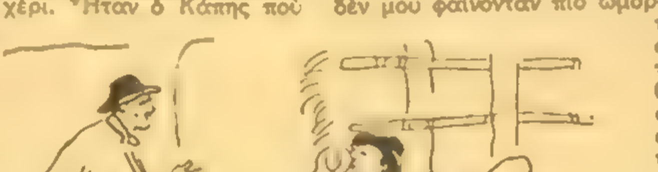
Παντοῦ, στὴν ἐξοχή, ἦταν ἁπλωμένο τὸ ἄσπρο σεντόνι τοῦ χιονιοῦ. Ἥλιο δὲν εἶχε στὸν οὐρανό, παρὰ ἕνα φῶς χλωμοκίτρινο. Κι' οὔτε κίνησι καμμιὰ στὰ χωράφια, οὔτε χωριάτες στὴ δουλειά, κι' οὔτε ἀλόγων χρεμετίσματα, οὔτε μουγγρητὰ βωδιῶν. Σκουξίματα μόνον κουρουνῶν, ποὺ σκαλωμένες στὰ ψηλὰ γυμνόκλαδα, φώναζαν ἀπ' τὴν πεῖνα, γιατὶ δὲν εὕρισκαν μέρος στὴ γῆ, ὅπου νὰ κατεβοῦν καὶ νὰ ψάξουν γιὰ κανένα σκουλήκι. Στὰ χωριά, τὰ σπίτια κατάκλειστα, σιωπὴ κι' ἐρημιά. Γιατὶ μὲ τὸ κρύο ἐκεῖνο οἱ ἄνθρωποι κάθουνταν κοντὰ στὴ φωτιά, ἢ ἐργάζουνταν στοὺς σταύλους καὶ στοὺς κλειστοὺς ἀχυρῶνας.

Καὶ μεῖς, στὸν τραχὺ ἢ γλυστερὸ δρόμο, νὰ περπατοῦμε ἴσια μπροστά μας, χωρὶς νὰ στεκώμαστε παρὰ μόνο τὴν νύκτα, γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε σὲ κανένα σταῦλο ἢ σὲ καμμιὰ στάνη, ἀφοῦ τρώγαμε λίγο ξερὸ ψωμί... Ἤμαστε, ἀλήθεια, εὐτυχισμένοι, ὅταν βρίσκαμε στάνη. Τὰ πρόβατα, τὴ νύκτα, μᾶς ζέσταιναν· κι' ἐπειδὴ ἦταν ἐποχὴ ποὺ οἱ προβατῖνες βύζαιναν τὰ μικρά τους, οἱ βοσκοὶ μ' ἄφιναν νὰ πίνω καὶ λίγο γάλα. Αὐτὸ μοῦ προξενοῦσε μεγάλη εὐχαρίστησι καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἤμουν φαιδρότερος καὶ δυνατώτερος.

Ἔτσι τὰ μίλλια διαδέχουνταν τὰ μίλλια κι' οἱ σταθμοὶ τοὺς σταθμούς. Πλησιάζαμε στὸ Παρίσι. Δὲν μᾶς τὄλεγαν μόνον τὰ κολωνάκια, ποὺ ἦταν κάθε τόσο φυτεμένα στὸ δρόμο κι' ἔγραφαν ἀπάνω τὰ χιλιόμετρα. Τὸ καταλάβαινα κι' ἀπὸ τὴν κυκλοφορία, ποὺ γίνονταν ὁλοένα πιὸ ζωηρὴ κι' ἀκόμ' ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ χιονιοῦ, ποὺ ἐδῶ ἦταν πολὺ πιὸ λερωμένο.

Περίεργο πρᾶγμα, γιὰ μένα τοὐλάχιστον: ἡ ἐξοχὴ δὲν μοῦ φαίνονταν πιὸ ὄμορφη, οὔτε τὰ χωριὰ διαφορετικὰ ἀπὸ τἆλλα ποὺ περάσαμε ὡς τώρα. Εἶχ' ἀκούσει τόσες φορὲς νὰ μιλοῦν γιὰ τὰ θαυμάσια τοῦ Παρισιοῦ, ὥστε φανταζόμουν ἁπλοϊκὰ πὼς αὐτὰ θἄρχιζαν νὰ φανερώνουνται κι' ἀπὸ μακριὰ μὲ κάτι παράξενο, ἀλλοιώτικο. Δὲν ἤξερα καλὰ - καλὰ τί ἔπρεπε νὰ περιμένω, οὔτε τολμοῦσα νὰ ρωτήσω· μὰ τέλος πάντων περίμενα πράγματα παραμυθένια: δένδρα χρυσᾶ, δρόμους μὲ μαρμαρένια παλάτια κι' ἀνθρώπους φορεμένους μεταξωτά. Ὅλ' αὐτὰ θὰ μοῦ φαίνουνταν φυσικώτατα.

Τὸ μόνο ποὺ παρατήρησα, κυττάζοντας τὰ χρυσᾶ δένδρα, ἦταν ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀπαντούσαμε στὸ δρόμο, δὲν μᾶς [illegible]χαν πιὰ κα-

Οἱ βοσκοὶ μ' ἄφιναν νὰ πίνω γάλα.

θόλου. Ἴσως νὰ ἦταν πολὺ βιαστικοὶ γιὰ νὰ κυττάζουν καὶ νὰ προσέχουν· ἴσως ἀκόμα νὰ ἦσαν συνηθισμένοι σὲ θλιβερὰ θεάματα, σὰν αὐτὸ ποὺ παρουσιάζαμε.

Ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ. Τί πηγαίναμε νὰ κάνουμε στὸ Παρίσι; Καὶ μάλιστα στὴν ἄθλια κατάστασι ποὺ βρισκόμαστε; Αὐτὸ ρωτοῦσα τὸν ἑαυτό μου μὲ ἀγωνία, αὐτὸ ἀπασχολοῦσε τὸ νοῦ μου καθὼς περπατούσαμε. Ἤθελα νὰ ρωτήσω τὸν Βιτάλη, μὰ δὲν τολμοῦσα ὅσο τὸν ἔβλεπα ἔτσι σκεπτικό, μελαγχολικὸ καὶ λιγόλογο.

Μιὰ μέρα ὅμως εὐδόκησε νὰ ἔλθη στὸ πλάϊ μου καί, ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ μὲ κύτταξε, κατάλαβα πὼς θὰ μοὔλεγε 'κεῖνο ποὺ τόσο ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθω.

Ἦταν πρωΐ. Εἴχαμε κοιμηθῆ σ' ἕνα κτῆμα, κοντὰ σ' ἕνα μεγάλο χωριὸ ποὺ τὸ ἔλεγαν Μ π ο υ α σ ύ - Λ ε ζ έ. εἴχαμε ξεκινήσει ἀπὸ κεῖ πρωΐ-πρωΐ καί, ἀφοῦ ἀκολουθήσαμε τὴ μάντρα ἑνὸς πάρκου καὶ περάσαμε μέσ' ἀπὸ τὸ χωριό, ἀνεβήκαμε στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου. Ἀπὸ κεῖ πάνω εἴδαμε μπροστά μας ἕνα μεγάλο σύννεφο μαύρων ἀτμῶν, ποὺ στέκουνταν ἀπάνω ἀπὸ μιὰ ἀπέραντη πόλι.

Κύτταζα σαστισμένος τὸ πανόραμα ἐκεῖνο τῶν στεγῶν, τῶν καμπαναριῶν, τῶν πύργων, ποὺ μόλις διακρίνουνταν μέσα στὶς καταχνιὲς καὶ στοὺς καπνοὺς τῆς αὐγῆς, ὅταν ὁ Βιτάλης, καθὼς εἶπα, μ' ἐπλησίασε.

—Νά λοιπὸν ποὺ ἡ ζωή μας ἀλλάζει, μοῦ εἶπε σὰ νὰ ἐξακολουθοῦσε συνομιλία ἀρχινισμένη πρὸ πολλοῦ. Σὲ τέσσερες ὧρες θὰ εἴμαστε στὸ Παρίσι.

—Μπᾶ! Τὸ Παρίσι εἶναι αὐτὸ ποὺ φαίνεται κεῖ-πέρα;

—Μὰ βεβαιότατα!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ ὁ Βιτάλης μ' ἐβεβαίωνε πὼς ἦταν τὸ Παρίσι, μιὰ φωτεινὴ ἀκτῖνα ξέφυγε ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ τότε εἶδα, γοργὰ σὰν ἀστραπή, ἕνα χρυσὸ ἀντιφέγγισμα.

Δὲν γελιώμουνα λοιπόν: θὰ εὕρισκα καὶ χρυσᾶ δένδρα.

Ὁ Βιτάλης ἐξακολούθησε:

—Στὸ Παρίσι θὰ χωριστοῦμε.

Ἀμέσως ἔγινε πάλι σκοτάδι καὶ τὰ χρυσᾶ δένδρα χάθηκαν.

Γύρισα τὰ μάτια στὸν Βιτάλη. Μ' ἐκύτταξε κι' αὐτός. Ἡ χλωμάδα τοῦ προσώπου μου, τὸ τρεμούλιασμα τῶν χειλιῶν μου, τοῦ εἶπαν βέβαια τί γίνουνταν μέσα μου.

—Σὲ βλέπω ἀνήσυχο, μοῦ εἶπε, λυπημένο μάλιστα...Ἔ;

—Θὰ χωρισθοῦμε! φώναξα ἅμα μπόρεσα λιγάκι νὰ συνέλθω.

—Καϋμένο μου παιδί!

Αὐτὰ τὰ λόγια καὶ μάλιστα ὁ τόνος τους μοῦ ἀνέβασαν δάκρυα. Εἶχα τόσον καιρὸ ν' ἀκούσω ἕνα συμπαθητικὸ λόγο!

—Τί καλὸς ποὺ εἴσαστε! φώναξα.

—Καὶ σὺ εἶσαι καλός, καλὸ παιδί, μὲ καλὴ καρδιά. Ὑπάρχουν, βλέπεις, στιγμὲς στὴ ζωή, ποὺ λέει κανεὶς καὶ τέτοια πράγματα καὶ συγκινεῖται. Ὅταν πᾶνε ὅλα καλά, τραβᾷ τὸ δρόμο του χωρὶς νὰ παρασυλλογίζεται ἐκείνους ποὺ τὸν συνοδεύουν. Ὅταν ὅμως ὅλα πηγαίνουν ἄσχημα, ὅταν βλέπη πὼς βρίσκεται σὲ κακὸ δρόμο, προπάντων ὅταν εἶναι γέρος, καὶ δὲν ἔχη πεποίθησι στὴν αὔριο, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ στηριχθῆ σ' ἐκείνους ποὺ τὸν περιστοιχίζουν κι' εἶναι εὐτυχὴς νὰ τοὺς βρίσκη κοντά του. Ἐγὼ νὰ στηρίζωμαι σὲ σένα, αὐτὸ σοῦ φαίνεται παράξενο, δὲν εἶναι ἀλήθεια; Καὶ ὅμως ἔτσι εἶναι! Καὶ μόνο ποὺ σὲ βλέπω νὰ μ' ἀκοῦς μὲ δακρυσμένα μάτια, ἐγὼ αἰσθάνουμαι ἀνακούφισι. Γι' αὐτὸ κι' ἐγώ, μικρέ μου Ρεμή, εἶμαι τὸ ἴδιο λυπημένος.

Μόνον ἀργότερα, ὅταν εἶχα κι' ἐγὼ κάποιους ν' ἀγαπῶ, αἰσθάνθηκα τὴν ἀλήθεια αὐτῶν τῶν λόγων.

—Τὸ κακὸ εἶναι, ἐξακολούθησε ὁ Βιτάλης, ποὺ πάντα σχεδὸν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ χωρίζεται κανεὶς τὸν ἄνθρωπό του τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ τὸν θέλει περισσότερο.

—Μὰ δὲν πιστεύω νὰ μ' ἀφήσετε στὸ Παρίσι; εἶπα δειλά.

—Ὄχι, βέβαια! Δὲν θὰ σ' ἀφήσω στὸ Παρίσι, πίστεψέ το. Τί θὰ κανες στὸ Παρίσι, ὁλομόναχο, φτωχό μου παιδί; Ἔπειτα, δὲν ἔχω καὶ τὸ δικαίωμα τώρα πιὰ νὰ σ' ἀπαρατήσω, συλλογίσου το καλά. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ δὲν δέχθηκα νὰ σ' ἀφήσω στὴν καλὴ ἐκείνη κυρία, ποὺ ἤθελε νὰ σὲ κρατήση καὶ νὰ σ' ἀναθρέψη σὰν παιδί της, ἀνέλαβα τὴν ὑποχρέωσι νὰ σ' ἀναθρέψω ἐγώ. Δυστυχῶς, οἱ περιστάσεις ἦλθαν ἐνάντιες. Γιὰ τὴν ὥρα, δὲν μπορῶ νὰ κάμω τίποτα γιὰ σένα. Καὶ γι' αὐτὸ σκέπτουμαι νὰ χωρισθοῦμε, ὄχι γιὰ πάντα, ἀλλὰ μόνο γιὰ λίγους μῆνες, ὥς ποὺ νὰ περάση ὁ κακὸς αὐτὸς χειμῶνας. Σὲ λίγες ὧρες φθάνουμε στὸ Παρίσι. Τί θέλεις νὰ κάνουμ' ἐκεῖ μ' ἕνα θίασο, ποὺ δὲν ἔχει πιὰ παρὰ ἕνα Κάπη;

Μόλις ἄκουσε τὄνομά του, ὁ σκύλος ἦλθε κι' ἐστάθηκε μπροστά μας σ ο ύ ζ α, μὲ τὸ ἕνα του χέρι στ' αὐτί, γιὰ νὰ μᾶς χαιρετίση στρατιωτικά, καὶ μὲ τἄλλο του στὴν καρδιά, σὰ νἄθελε νὰ μᾶς πῆ πὼς μπορούσαμε νὰ βασισθοῦμε στὴν ἀφοσίωσί του.

Στὴ θέσι ποὺ βρισκόμαστε, αὐτὸ βέβαια δὲν λιγόστεψε τὴν συγκίνησί μας. Ὁ Βιτάλης στάθηκε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ τοῦ χαϊδέψη τὸ κεφάλι. Καὶ τοῦ εἶπε:

—Καὶ σὺ εἶσαι καλὸς σκύλος. Μὰ στὸν κόσμο δὲν ζῆ κανεὶς μόνο μὲ καλωσύνη. Χρειάζεται γιὰ τὴν εὐτυχία ἐκείνων ποὺ μᾶς περιστοιχίζουν· χρειάζεται ὅμως κι' ἄλλο πρᾶγμα, κι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα μᾶς λείπει. Τί νὰ κάμουμε μὲ τὸν Κάπη μονάχο; Καταλαβαίνεις πὼς τώρα πιὰ δὲν μποροῦμε νὰ δίνουμε παραστάσεις;

—Ἀλήθεια...

—Θὰ μᾶς κορόϊδευαν τὰ χαμίνια, θὰ μᾶς ἔρριχναν σαπιολέμονα καὶ δὲν θὰ μαζεύαμε οὔτε μιὰ δραχμὴ τὴν ἡμέρα. Εἶναι δυνατὸ νὰ ζοῦμε μὲ μιὰ δραχμὴ τὴν ἡμέρα κι' οἱ τρεῖς μας; Ἀφίνω δὰ πὼς τὶς ἡμέρες τοῦ μεγάλου κρύου δὲν θὰ μαζεύουμε οὔτε τὴ δραχμή.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΙ ΚΗΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ὥστε ὁ Ἥλιος, ποὺ μᾶς δίνει φῶς καὶ θερμότητα καὶ σκορπᾷ τὴ χαρὰ ἐπάνω στὴ Γῆ καὶ τροφοδοτεῖ μὲ τὶς ἀκτῖνες του κάθε μορφὴ ζωῆς καὶ τὸν νομίζομεν ὅλοι ὡς λευκὸ καὶ καθαρό, ἔχει πραγματικὰ κηλῖδες;

Μάλιστα. Ὁ πατέρας τοῦ πλανητικοῦ μας συστήματος ἀρχίζει νὰ γερνάη καὶ ἀπόδειξις ὅτι ἡ ὄψις του παίρνει τὴ μορφὴ τοῦ γέρου ποὺ ἔχει φανερὰ τὰ σημεῖα τῶν χρόνων ποὺ φέρει στὴν πλάτη του. Ὁ Ἥλιος, ἂν τὸν παρατηρήσωμε μὲ ἕνα μικρὸ τηλεσκόπιον, θὰ δοῦμε ὅτι ἔχει ἐπάνω στὴν ἐπιφάνειά του σκοτεινὰ — μελανὰ σημεῖα, ποὺ οἱ ἀστρονόμοι τὰ καλοῦν κηλῖδες. Καὶ δὲν εἶναι μικρὲς οἱ κηλῖδες τῆς ἐπιφανείας τοῦ Ἡλίου. Οὔτε λίγες.

Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς ἔχουν ἔκτασι μεγαλείτερη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν ὁλοκλήρου τῆς Γῆς! Μερικὲς μάλιστα ἔχουν μέγεθος δεκαπλάσιον ἀπὸ τὴν ἔκτασιν ποὺ καταλαμβάνει ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτου μας!

Τὸ περίεργον ὅμως εἶναι ὅτι αἱ κηλῖδες δὲν ἐμφανίζονται σὲ ὁλόκληρο τὸν ἡλιακὸ δίσκο, ἀλλὰ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς εὑρίσκονται σὲ δύο ζῶνες ποὺ εἶναι ἑκατέρωθεν τοῦ ἰσημερινοῦ τοῦ Ἡλίου καὶ σὲ ἡλιογραφικὸ πλάτος, ὅπως λέγουν οἱ ἀστρονόμοι, 0° μέχρι 30°.

Πολλὲς φορὲς αἱ κηλῖδες παρουσιάζονται κατὰ ὁμάδας καὶ ἔτσι τὸ θέαμα αὐτῶν εἶναι περισσότερον περίεργον καὶ ἐνδιαφέρον. Ἀλλὰ καὶ ἡ μορφὴ καὶ τὸ μέγεθος αὐτῶν δὲν εἶναι σταθερό. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα μεταβάλλονται αἱ κηλῖδες. Καὶ ἀφοῦ ὑποστοῦν ὡρισμένην ἐξέλιξιν, ἐξαφανίζονται, διὰ νὰ παρουσιασθοῦν σὲ λίγο ἄλλες, ποὺ θὰ ὑποστοῦν τὴν ἴδια τύχη. Ἄλλες κηλῖδες ζοῦν ἕνα ἢ δύο μῆνες. Πολλὲς διατηροῦνται μόνον ἡμέρες καὶ μερικὲς ἔχουν ἡλικίαν 18 μηνῶν.

Ποία ὅμως εἶναι ἡ φύσις τῶν κηλίδων καὶ πῶς ἐξηγοῦνται τὰ φαινόμενα ποὺ συνοδεύουν τὴν ἐμφάνισιν αὐτῶν δὲν εἶναι ἐπαρκῶς ἐξηκριβωμένον. Ἔχουν πολλὰ γραφῆ ἐπάνω στὸ πρόβλημα αὐτό, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ εἰποῦμε ὅτι τὸ ζήτημα ἐξηγήθη ὁριστικῶς. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι αἱ κηλῖδες τοῦ Ἡλίου εἶναι περιοχαὶ τῆς ἐπιφανείας του, ποὺ εἶναι σχετικῶς χαμηλότεραι ἀπὸ τὶς γειτονικές των καὶ ἑπομένως ψυχρότερες.

Ὅταν ὅμως λέμε τὴν λέξιν «ψυχρότερες», μὴ νομίσῃ κανεὶς ὅτι δὲν ἔχουν μεγάλην θερμοκρασίαν τὰ μέρη αὐτὰ τοῦ Ἡλίου. Γιατί πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ἡ ἐπιφάνειά του ἔχει θερμοκρασίαν 6000° Κελσίου, τὸ δὲ ἐσωτερικόν του φθάνει σὲ μερικὰ ἑκατομμύρια βαθμοὺς Κελσίου.

Ἀλλὰ μὲ τὸ πρόβλημα τῶν κηλίδων συνδέονται καὶ πολλὰ φαινόμενα ποὺ ἔχουν ἐπίδρασιν ἐπάνω στὴ Γῆ καὶ ἐπειδὴ τὸ ζήτημα τοῦτο παρουσιάζει ἀρκετὸν ἐνδιαφέρον, θὰ μιλήσωμεν ἄλλην φορὰν γι' αὐτό.

ΣΕΙΡΙΟΣ

Τὸ Βῆμα τῶν νέων

ΠΑΛΑΙΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ

Τοὺς εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ ἕνα Κυριακάτικο πρωϊνό. Ἴδιοι πάντα, λὲς κι' ὁ καιρὸς δὲν τολμᾷ νὰ κτυπήση, νὰ γείρη τὰ ἡρωϊκὰ κορμιά τους. Μὲ τὰ κεφάλια ψηλά, τὰ σώματα ἴσα, ὁλόϊσα, ἂν καὶ μερικοὶ ἦσαν ἀκρωτηριασμένοι. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς τσακίση! Τίποτε! Τὰ μάτια τους θὰ λάμπουν περήφανα πάντα, καὶ τὸ παράστημά τους θὰ εἶναι ἀλύγιστο, σὰν τότε, ποὺ νέα παιδιὰ κρατιῶταν πάνω στὸ ἄλογο, καὶ ἀτρόμητοι ἔτρεχαν στὴ φωτιὰ τοῦ πολέμου.

Ἐπήγαιναν νὰ καταθέσουν τὸν «στέφανο τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν» στὸν ἀνδριάντα τοῦ Ἀγαπημένου Βασιλῆᾶ, νὰ ἰδοῦν καὶ πάλιν Ἐκεῖνον πάνω στὸ ἄτι του, νὰ δοκιμάσουν τὴ συγκίνησι στὸ ἀντίκρυσμα τῆς μορφῆς του, νὰ φαντασθοῦν γιὰ λίγο πῶς εἶναι ἕτοιμος νὰ τοὺς ὁδηγήση πάντα ἐμπρός... καὶ πῶς αὐτοὶ εἶναι νέοι, γεροί, γεμᾶτοι ὁρμὴ καὶ τόλμη ὅπως πρίν... Αὐτὸ τὸ τελευταῖο θὰ γινόταν ἀσφαλῶς. Καὶ μὲ τὰ λειψά τους μέλη θὰ μποροῦσαν νὰ ὁρμήσουν ἀκάθεκτοι ὁπουδήποτε, καὶ τὰ νειᾶτα τους θὰ ξανάβρισκαν, φθάνει νὰ κατέβαινε Ἐκεῖνος ἀπ' τὸ βάθρο του καὶ νὰ τοὺς φώναζε μόνο ἕνα «Ἐλᾶτε»! Μὰ ὄχι! Ὁ Βασιλῆᾶς τους εἶναι μαρμαρωμένος γιὰ πάντα. Δὲν θὰ τοὺς ξαναμιλήση. Μὰ αὐτοὶ ποὺ τὸν ἀγάπησαν τόσο, καὶ γνώρισαν τόσο πολὺ τὴν ψυχή Του, ξέρουν καλὰ τί θὰ τοὺς ζητοῦσε ἂν μποροῦσε.

Ξέρουν ὅτι ὑπάρχει ἕνας ἀντάξιος γυιός Του τώρα στὸ θρόνο, κι' ὅτι σ' αὐτὸν ὁ Κωνσταντῖνος τους θὰ τοὺς ἔλεγε νὰ χαρίσουν τὴν ἀγάπη τους. Καὶ θὰ τὸν ὑπακούσουν, γιατὶ τοὺς ζητᾷ τὸ πιὸ φυσικὸ καὶ ὡραῖο πρᾶγμα. Τὴν ὥρα ποὺ θὰ σταθοῦν σὲ προσοχὴ μπροστά του καὶ τὰ μάτιά τους θὰ δακρύσουν καθρεφτίζοντας τὸν ἀνδριάντα του, θὰ δώσουν σιωπηλὰ τὸν ὅρκο τους τὸν ἱερό.

Κι' ἂν δὲν φύγουν ὁρμητικοὶ πάνω σ' ἄλογα ἀκολουθώντας Ἐκεῖνον, θὰ φύγουν ἥσυχοι κι' ἀποφασισμένοι νὰ περιβάλουν τὸν νέο τους Βασιλῆᾶ μὲ τὰ ἴδια αἰσθήματα, νὰ τὸν ὑπακούσουν τυφλὰ μὲ τὴν ἴδια ἐμπιστοσύνη.

Καὶ τὰ μάτιά τους θὰ εἶναι τὸ ἴδιο λαμπερὰ καὶ δακρυσμένα, τὸ ἴδιο περήφανα συγκινημένα καθρεφτίζοντας μέσ' στὰ δάκρυα τὴ μορφὴ τοῦ Ἄλλου.

ΤΟΥΛΑ Α. ΣΟΥΒΑΛΙΩΤΟΥ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΛΥΠΕΣ...

Ἕν' ἀεράκι' ἀνάλαφρο
ἁπλώθηκε στὴν πλάση...
τὰ φύλλα τρεμουλιάσανε
σωπάσαν τὰ πουλιά·
κι' ἀνοῖξαν τὰ φτεροῦγια τους
καὶ πέταξαν μὲ βιάση
γιὰ τὴ ζεστὴ φωλιά.

Θὰ νόμιζες πῶς ἦτανε
τοῦ φθινοπώρου δεῖλι
σὰν κεῖνα ποὺ μηνύματα
μᾶς φέρνουν τοῦ χειμῶνα
ἂν γύρω σου δὲν ἔβλεπες
ν' ἀνθοῦνε τὸ τριφύλλι
τὸ ρόδο, ἡ ἀνεμώνα.

Μὰ νά' ὁ ἥλιος πρόβαλε
ἡ γῆ τὴ φορεσ[illegible]
τὴ πένθ[illegible] βγάνει.
τὴν πένθιμ' ὄψι ἀφήνει
ὁλοτριγύρω ντύνονται
δροσάτη φορεσιὰ
κι' ἁπλώνει ἡ γαλήνη....

ΠΑΥΛΟΣ ΧΑΚΑΣ

★

«ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ»

«Ἡ λάμψι τοῦ Σταυροῦ Σου Ἑλλάδα, θὰ φωτίζη αἰώνια τὰ μαῦρα σκοτάδια τῆς πλάσης... καὶ τοῦ κόσμου τὰ χείλη, θὰ προσκυνᾶνε εὐλαβικὰ τὸ δαφνοστέφανό Σου... ποὺ εἶναι βουτηγμένο στὸ αἷμα...»

Πατρίδα!! ὄνομα γλυκὸ ποὺ στὸ ἄκουσμά του ραγίζουνε τὰ φύλλα τῆς ψυχῆς καὶ οἱ καρδιὲς ταράζουνε τὰ στήθεια....

Ἑλλάδα!! Νύφη καὶ προσκυνήτρα τοῦ Χριστοῦ... τῆς δόξας καὶ τῆς Ἀθανασίας ἀδελφή.... μάννα τῶν λειτουργῶν τῆς Λεφτεριᾶς, ποὺ τὰ παιδιά της τὴν στεφανώσανε μὲ βουτηγμένα στὸ αἷμα δαφνόφυλλα...

Ἑλλάδα!! Παρθένα ποὺ δὲν χαρίζει τοῦ μύρου της τὴ δροσιὰ σὲ ξένα... ἄπιστα χείλη, γιατὶ πρὶν σκλαβωθῆ τὸ σπαθί της τὸ κοφτερὸ σχίζει τὰ φυλλοκάρδια της...

Τὸ αἷμα ποὺ ἔβαψε Ἑλλάδα τὰ κάστρα καὶ τὰ βουνά Σου..., ποτάμι θὰ ξαναχυθῆ ἀπὸ τὰ κορμιά μας, νὰ ξεχειλίση τοὺς κάμπους Σου καὶ νὰ πνίξη ἐκείνους ποὺ θὰ τολμήσουνε νὰ πατήσουνε τὰ ἅγια Σου χώματα ποὺ εἶναι σπαρμένα μὲ κόκκαλα καὶ ξύλινους Σταυρούς!...

Βαρειά... σοῦ τ' ὁρκίζονται Ἑλλάδα τὰ παιδιά Σου, μπροστὰ στὸν Σταυρὸ καὶ στὴ Σημαία ποὺ θὰ τὰ ὁδηγήση στὸν ἀθάνατο δρόμο τῆς δόξας καὶ τῆς τιμῆς...καὶ θὰ τοὺς χαρίση μέσ' στὴ φωτιὰ τοῦ πολέμου τὸ στερνό της φιλὶ ποὺ εἶναι γλυκὸ σὰν τὸ φιλὶ τῆς μάννας'..

Τὸ ὄνομά σου μάννα γλυκειὰ Ἑλλάδα, θὰ ψιθυρίσουνε τὰ χείλη μας στὴν στερνή μας πνοή!...

ΔΗΜ. ΧΑΡ. ΠΑΓΙΑΤΗΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

Φυσᾷ μανιασμένος ὁ παγωμένος βορρηᾶς, κλαριὰ ἔχει σπάσει ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ φεύγουν μὲ βῆμα βιαστικὸ στὰ σπίτια τους, σκεπασμένοι μὲ τὰ ζεστά τους ἐπανωφόρια. Σπάζουν τὰ κλαριὰ τῶν δένδρων γυμνὰ ἀπὸ φύλλα καὶ σούρνονται κάτω στὸ παγωμένο χῶμα. Ἐπάνω στὸν οὐρανὸ κυλιῶνται ἄσπρα παγωμένα σύννεφα.

Τὸ χιόνι σὲ λίγο θὰ μᾶς ἐπισκεφθῆ. Ἡ ἡμέρα ἀργοπερνᾷ καὶ τὸ μαῦρο τῆς νύχτας πέπλο ἔρχεται νὰ σκεπάση τὴ γῆ. Ψιλὲς νιφᾶδες ἄρχισε νὰ μᾶς στέλλη ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἔχει ἀρχίσει νὰ ντύνεται τὰ ἄσπρα της νυφικὰ τούλια, ὅταν ἀπὸ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου ἐπρόβαλε ἕνα παιδάκι, ποτισμένο μὲ τὸ φαρμάκι τῆς δυστυχίας, ἔρημο καὶ ὀρφανό. Μαῦρα σγουρὰ μαλλιὰ ἐκάλυπταν τὸ γλυκό του προσωπάκι ποὺ ἀνεμιζόντουσαν ἀπὸ τὸν βορρηᾶ καὶ ἀπεκάλυπταν μία γλυκειὰ καὶ πονεμένη μορφή.

Ἔτρεμε τὸ δύστυχο στὴν μέση τοῦ δρόμου περπατώντας καὶ ὁ παγωμένος ἀέρας τὸ ἔδερνε ἀλύπητα. Φοροῦσε λεπτὰ φορέματα καὶ μ' αὐτὰ προσπαθοῦσε νὰ ζεσταθῆ. Ἔτρεμε στὸ κάθε βῆμα του καὶ στὸ κάθε φύσημα τοῦ βορρηᾶ κινδύνευε νὰ πέση.

Οἱ νιφᾶδες ἄρχισαν νὰ πέφτουν χονδρότερες καὶ προκαλοῦσαν τὴ φρίκη τοῦ παιδιοῦ ποὺ ἔβλεπε πῶς ἦταν ἔρημο μέσα στὸ χιόνι. Εἶχε μελανιάσει τὸ προσωπάκι του ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὰ γόνατά του ἔτρεμαν. Τὰ πόδια του λύγιζαν ἕτοιμα νὰ γονατίσουν καὶ νὰ σωριάσουν μέσα στὸ χιόνι τὸ ἰσχνό του κορμί. Καὶ ὅταν τὸ χιόνι εἶχε σκεπάσει τὴ γῆ, τότε πλέον ἐλύγισαν τὰ γόνατά του. Καὶ τὸ παιδὶ λιπόθυμο ἀπὸ τὸ κρύο σωριάστηκε στὸ χιόνι ψιθυρίζοντας:

—Θεέ μου, λυπήσου με!!!

Σὲ λίγο, εὐσπλαγχνικοὶ διαβάτες, τὸ μάζεψαν σωστὸ παγωμένο κουβάρι, καὶ τὸ θέρμαναν σὲ μιὰ φιλόξενη γωνιά. Ὁ Κύριος εἶχε ἀκούσει τὴ φωνὴ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ παιδιοῦ τῆς δυστυχίας.

ΙΩΑΝΝΑ ΣΚΘΥΡΗ

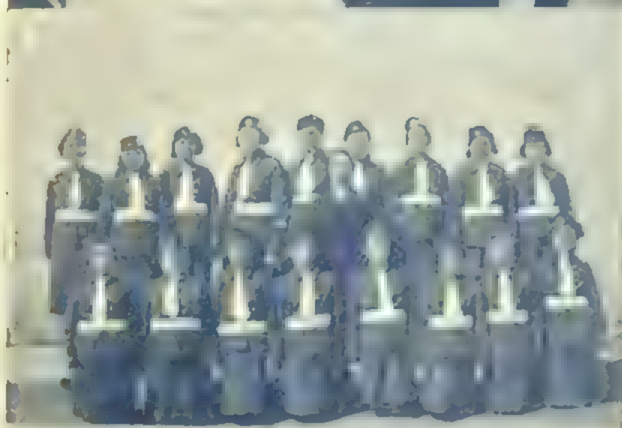
Φαλαγγίτισσαι παρελαύνουσαι εἰς τὸ Στάδιον κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν Α΄ Πανελληνίων Ἀθλητ. Ἀγώνων τῆς Ε.Ο.Ν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ Κ
ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΣΧΗΜ

1 Βαθμοφόροι τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀρκαδίας τῆς Ε.Ο.Ν. χαιρετῶντες μετὰ τὴν κατάθεσιν στεφάνου εἰς τὸ Μνημεῖον τῶν Ἡρώων.

2 Φαλαγγίτισσα Τετραρχίας Ν. Κ...

3 Ὁ Νομάρχης Ἀρκαδίας μετὰ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ καὶ τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρκαδίας τῆς Ε.Ο.Ν

ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΩΝ
ΜΑΤΙΣΜΩΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

4 Φαλαγγίσσαι Ε. Ο. Ν Σχηματισμού Άστρους Κυνουρίας

5 Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς Μπουρλεσιας Μεσολογγίου

6 Ἀξιωματοῦχοι τῆς 64ης Φάλαγγος Ἀρρένων Ναυπλίου τῆς Ε.Ο.Ν

7 Ἡ παράδοσις τῆς Σημαίας εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Χανίων τῆς Ε. Ο. Ν.

8 Τὰ Ἐπιτελεῖα τῆς Ε.Ο.Ν. Πύργου καὶ Ἀμαλιάδος.

9 Ὁμὰς Φαλαγγιτῶν Τραγανοῦ Ἠλείας.

Ἡ μουσικὴ τῶν Σχηματισμῶν Φλωρίνης τῆς Ε. Ο. Ν.

Ὑποτομεὺς τῆς Ὑποδιοικήσεως Σπετσῶν τῆς Ε. Ο. Ν. ἐν παρατάξει.

Ἡ ἐπιτυχὴς καλλιέργεια τοῦ σησαμιοῦ

Γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὰ σησάμια ἔχουν μερικὲς ἀπαιτήσεις, οἱ ὁποῖες πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν ἀπὸ τὸν γεωργόν.

Ὅπως εἶναι γνωστόν, τὰ σησάμια ἔχουν σπαρῆ τώρα καὶ ἔχουν φυτρώσει. Ἂν τὰ χώματα εἶναι ἐλαφρὰ καὶ ψιλοτριμμένα πολύ, φυτρώνουν κανονικά. Ἂν εἶναι βαρειά, φυτρώνουν ἀκανόνιστα. Πρὸ παντὸς ὅμως τὸ σησάμι, ἐπειδὴ ὁ σπόρος του εἶναι πολὺ μικρὸς καὶ ἔχει ἀνάγκη νὰ φυτρώση γρήγορα, ὅπως ἄλλως τε συμβαίνει εἰς τὰ πολὺ καλὰ καλλιεργημένα καὶ ἀφρᾶτα χωράφια, ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ὑγρασίαν.

Καὶ ἂν μὲν ἐκαλλιεργεῖτο τὸν χειμῶνα, φυσικὰ θὰ ὑπῆρχε τὸ ἀπαραίτητο νερό. Ἐπειδὴ ὅμως φοβᾶται πολὺ τὸ κρύο καὶ γι' αὐτὸ εἶναι καλοκαιρινὸ φυτό, ἐπιβάλλεται νὰ σπέρνεται εἰς τὰ κάπως δροσερὰ χωράφ.α.

Στὰ ξερά, ἐὰν δὲν πέσουν μιὰ ἢ δυὸ βροχές, κατὰ τὸν Μάϊον καὶ τὸν Ἰούνιον, ἀποτυγχάνει τελείως.

Ὅταν πέσουν, πραγματικῶς θεριεύει, διακλαδίζεται καὶ ἀποδίδει ὁ ἕνας σπόρος χίλιους καὶ δυὸ χιλιάδες ἀκόμη.

Συνεπῶς ἡ ὑγρασία τοῦ εἶναι ἀπαραίτητος. Πῶς ὅμως θὰ τὴν συγκρατήσουμε, δεδομένου ὅτι λίγη-πολλὴ ὑπάρχει;

Ὑπάρχει ἕνας τρόπος, τὸν ὁποῖον ὅμως ὁ γεωργὸς παραμελεῖ. Ἴσως γιατὶ φυτρώνει καὶ μεγαλώνει πολὺ γρήγορα, μέσα σὲ 45 ἡμέρες.

Ἴσως δὲν ἀδειάζει, διότι κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα ἔχει τὸ ἁλώνισμα ἢ καὶ τὸ θέρισμα στὰ βόρεια μέρη, τὰ καπνά, τὰ καλαμπόκια. Ὁ τρόπος λοιπὸν νὰ τοῦ διατηρήσουμε τὴ λίγη ὑγρασία, εἶναι νὰ τοῦ δώσουμε ἕνα ἢ δύο σκαλίσματα μὲ τὴν τσάπα. Τότε, ἂν μὲν δὲν ἔβρεξε, ἔχουμε τὸ πλεονέκτημα νὰ σταματήση ἡ ἐξάτμισις τῆς ὑγρασίας πρὸς ὠφέλειαν τοῦ σησαμιοῦ, ἂν δὲ ἔβρεξε, νὰ ἀερισθῆ τὸ χῶμα καὶ νὰ συγκρατήση πάλι τὴν ὑγρασία.

Τὸ σησάμι πρέπει νὰ σκαλίζεται, πρὸ πάντων ὅταν ἀποκτήση μπόϊ 10—15 πόντους καὶ προτοῦ λουλουδιάση. Ἔπειτα εἶναι πλέον περιττό. Ἐπίσης εἶναι πολὺ ἐπιζήμιο τὸ νερό, ὅταν δέση καλὰ καὶ πρόκειται νὰ ἀνοίξη τοὺς λοβούς.

Ἐκτὸς τοῦ ὅτι σκορπᾷ τοὺς σπόρους, ἀποκτᾷ καὶ τὴ μυρουδιὰ ἐκείνη τῆς σαπίλας, ποὺ εἶναι ἀπαίσια καὶ τόσο ἀποκρουστικὴ ὅταν τρώγεται ὁ χαλβᾶς ἢ τὸ ταχίνι ποὺ εἶναι καμωμένα ἀπὸ χαλασμένα σησάμια.

Τότε μάλιστα, ἂν ἔχη ἐκριζωθῆ καὶ βρίσκεται σὲ θημωνιές, ἂν δὲν τὸ ἀερίσουμε, τὸ σησάμι ἀνάβει, τὸ λάδι του κοκκινίζει καὶ τσαγγίζει. Διότι ὁ σπόρος ἔχει λάδι ἀπὸ 40—50%.

Στὴν ἀνάπτυξι λοιπὸν καὶ στὴν ἀπόδοσι τὰ σκαλίσματα εἶναι πολὺ ὠφέλιμα. Τὸ σησάμι ἐπίσης εἶναι πολὺ στενόχωρο φυτό. Θέλει ἀέρα. Δὲν ἀγαπᾷ νὰ καλλιεργῆται μέσα στὰ καλαμπόκια ἢ τὰ μποστάνια. Ὅταν εἶναι μαζὶ μ' αὐτά, πετᾷ ἕνα μόνο κλωνί. Στὰ σκαλίσματα λοιπὸν πρέπει νὰ τὸ ἀραιώνουμε, νὰ ξεπατώνουμε κάθε ἀδύνατο φυτὸ καὶ νὰ ἀφήνουμε ἕνα ἢ δυὸ εὔρωστα φυτά, τὸ ἕνα μερικοὺς πόντους μακριὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἀλλὰ καὶ αἱ ἀποστάσεις στὸ σησάμι ὠφελοῦν. Πρέπει νὰ ἀπέχη 30—50 πόντους σησαμιὰ ἀπὸ σησαμιά, πρὸ παντὸς στὰ βαρειὰ μέρη, ὅπου ἀναπτυσσεται πολύ. Στὰ ξερὰ καὶ ἀδύνατα πάλι, πρέπει νἆναι ἀραιά, ὄχι βέβαια τόσο ἀλλὰ σὲ 20—30 πόντους.

Στὴν ξηρασία ὁπωσδήποτε ἀντέχει, ἀλλά, εἴπαμε, δὲν ὠφελεῖ νἆναι μονόκλωνο, ἀλλὰ μὲ πολλοὺς κλώνους, διότι τότε ἔχει ἀπόδοσι.

Τὸ στούμπισμα, ποὺ ἐπέχει θέσιν ἁλωνίσματος, δὲν πρέπει νὰ γίνεται ἐπάνω στὸ χῶμα, δηλαδὴ κατάχαμα, διότι τότε εἶναι ἀδύνατον, ὅσο πατημένο κι' ἂν εἶναι τὸ χῶμα, νὰ μὴ γεμίση σκόνες καὶ χώματα.

Σήσαμον τὸ Ἰνδικόν.

Ἡ σκόνη αὐτή, ὅταν τὰ σησάμια βρεθοῦν κοντὰ σὲ ὑγρασία, ἑνώνεται μαζὶ μὲ τὸ λάδι καὶ ἡ ποιότης καταστρέφεται. Ἐπάνω εἰς τὰ τσουβάλια εἶναι καλά, ὅπου οὔτε λερώνεται, οὔτε χρωματίζεται.

Πρέπει νὰ ξέρουμε ὅτι ἡ παραγωγή μας δὲν φθάνει περισσότερο ἀπὸ 2—3 ἑκατομμύρια ὀκάδες, ἐνῷ ἡ εἰσαγωγή μας ἀνεβαίνει τὰ 5 ἑκατομμύρια ὀκάδες, διότι ἐξοδεύεται ὁ χαλβᾶς χειμῶνα - καλοκαῖρι στὸν τόπο μας.

Ὑπάρχει λοιπὸν ἀρκετὸ περιθώριο καλλιεργείας. Εἶναι εἶδος ποὺ πουλιέται ἀμέσως καὶ ἀφήνει κέρδος, ὅταν ἐννοεῖται τὸ περιποιηθοῦμε ὅπως πρέπει.

Ἄλλως τε οὔτε πολὺ διάστημα πιάνει τὸ χωράφ., δεδομένου ὅτι δύο περίπου μῆνες τὸ ἀπασχολεῖ καὶ ἡ καλλιέργειά του, λόγῳ τῶν σκαλισμάτων, συντελεῖ στὸ νὰ καταστρέφωνται τὰ ἀγριόχορτα καὶ δὲν κοπιάζουμε ἔπειτα γιὰ νὰ σπείρουμε σιτηρά. Δηλαδὴ συμφέρει νὰ τὸ ἔχουμε καὶ μέσα στὸν κύκλο τῆς ἀμειψισπορᾶς, ποὺ εἶναι σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι σκαλιστικὸ σιτηρό.

ΠΟΙΑ ΦΥΤΑ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑΙ

Ἡ ἐργάτις μέλισσα, τὸ σοφὸν αὐτὸ δημιούργημα τῆς φύσεως, ἔχει ὡρισμένας προτιμήσεις εἰς τὰ φυτά. Καὶ ὅσα προτιμᾷ διατρέχει ὁλόκληρα χιλιόμετρα γιὰ νὰ τὰ ἐπισκεφθῆ. Σημειωτέον ὅτι πρῶτα ἐπισκέπτεται ὅσα εἶναι μακριὰ καὶ ὕστερα τὰ πλησίον της.

Τὰ φυτὰ ποὺ προτιμᾷ εἶναι τὸ λευκὸ τριφύλλι, ὁ βῖκος, τὸ μπιζέλι, ἡ ρόβη, τὰ κουκκιά, τὸ φασόλι. Ἔπειτα τὸ καλαμπόκι, τὸ γογγύλι, τὰ ἄνθη τῶν κρεμμυδιῶν, τῶν πράσσων καὶ τοῦ σιναπιοῦ. Ἐπίσης τὰ πεῦκα, τὰς φιλλύρας, τὴ ρήγανη, τὴ φασκομηλιά, τὸ βάτο, τὸ δεντρολίβανο καὶ ὅλα τὰ ἀρωματικὰ φυτὰ καὶ τὰ καρποφόρα δένδρα, τῶν ὁποίων τόσον ἐξυπηρετεῖ τὴν γονιμοποίησιν. Ἡ δαμασκηνιά, ἡ ψευδοακακία τῆς δίδουν μέλι πολὺ ἀρωματικὸ καὶ λευκό. Ἐπίσης τὰ ἑσπεριδοειδῆ δίδουν μέλι πρώτης ποιότητος, πρὸ πάντων δὲ ἡ τριανταφυλλιὰ καὶ τὸ θυμάρι. Εἰς τοὺς ὀπωρῶνας ἰδίως ὁ γεωργὸς πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἐγκαθιστᾷ μελισσῶνα, διότι ἀπ' αὐτοὺς οἱ μέλισσες ἀντλοῦν μεγάλας ποσότητας μέλι, ἀλλὰ καὶ διότι θὰ ἔχη ηὐξημένην τὴν παραγωγήν του λόγῳ τῆς πλουσίας γονιμοποιήσεως.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—"Ας προσευχηθοῦμε γιὰ τοὺς δυστυχισμένους ποὺ βρίσκουνται σὲ κίνδυνο, εἶπε ἡ κυρία Οὐόλστων. Ὁ Παντοδύναμος νὰ τοὺς βοηθήση καὶ νὰ τοὺς σώση!

Οἱ τρεῖς γυναῖκες γονάτισαν μπροστὰ στὸ παράθυρο κι' οἱ ἄνδρες στάθηκαν σκυμμένοι ἀπὸ πίσω τους.

Ἐπειδὴ δὲν ἀκούσθηκε ἄλλη κανονιά, ἔπρεπε νὰ συμπεράνουν ὅτι τὸ πλοῖο εἶχε χαθῆ στ' ἀνοιχτά.

Κανένας ἐκείνη τὴ νύκτα δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῆ. Ὅλοι ἀγρύπνησαν στὴ σάλα. Καὶ μόλις ξημέρωσε—ἡ καταιγίδα εἶχε πάψει,—ὥρμησαν ἔξω ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ, γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴ θάλασσα.

Κανένα πλοῖο δὲν εἶδαν οὔτε στὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας, οὔτε στὴ θάλασσα ποὺ ἁπλωνόταν ἀνάμεσα στὰ δυὸ Ἀκρωτήρια. Ἀλλὰ καὶ στὸ βράχο, ποὺ εἶχε ναυαγήσει τὸ «Λάνδλορδ», σὲ ἀπόστασι τριῶν λευγῶν, δὲν φαινόταν τίποτα, οὔτε ἴχνος ἀπὸ ναυάγιο.

— Πᾶμε στὸν Καρχαρία! εἶπε ὁ Τζάκ.

— Ἔχεις δίκιο, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἀπὸ τὸ πυροβολεῖο θὰ μπορέσουμε νὰ ἰδοῦμε τὴ θάλασσα μακρύτερα.

— Ἔπειτα, ἐπρόσθεσε ὁ Τζάκ, εἶναι περίστασις νὰ ρίξουμε καὶ μεῖς μερικὲς κανονιές. Μπορεῖ νὰ τὶς ἀκούσουν ἀπὸ τὸ πέλαγο καὶ νὰ μᾶς ἀπαντήσουν.

Δύσκολο θἆταν νὰ φθάσουν στὸ νησάκι, γιατὶ στὸν ὅρμο θὰ εἶχε ἀκόμα θαλασσοταραχή. Ὁπωσδήποτε, τὸ διάστημα δὲν ἦταν παρὰ μιὰ λεύγα κι' ἡ βάρκα μποροῦσε νὰ ριψοκινδυνεύση.

Οἱ γυναῖκες, μ' ὅλη τους τὴν ἀνησυχία, δὲν βρῆκαν τὸ θάρρος ν' ἀντισταθοῦν σ' αὐτὸ τὸ σχέδιο. Ἐπρόκειτο ἴσως νὰ σωθῆ ἕνα πλοῖο.

Στὶς ἑπτά, ἡ βάρκα ξεκίνησε. Ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζὰκ κωπηλατοῦσαν μ' ὅλη τους τὴ δύναμι. Μερικὰ κύματα ποὺ τοὺς ἔλουσαν ἀπὸ τὴν πλώρη, δὲν τοὺς ἔκαμαν νὰ ὀπισθοχωρήσουν.

Ἔφθασαν στὸ νησάκι καὶ βγῆκαν στοὺς χαμηλοὺς βράχους.

Τί μεταβολές, τί ζημιές! Παντοῦ ἔβλεπες δένδρα ξερριζωμένα. Ὁ περίβολος τῶν ἀντιλοπῶν ἦταν γκρεμισμένος καὶ τρομαγμένα τὰ ζῶα ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ὁ κ. Ζερμάττ κι' οἱ σύντροφοί του ἔφθασαν στὸ λόφο τοῦ πυροβολείου καὶ φυσικὰ πρῶτος ὁ Τζὰκ ἀνέβηκε στὴν κορυφή.

— Ἐλᾶτε!... ἐλᾶτε!... τοὺς φώναξε μὲ ἀνυπόμονη φωνή.

Ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Ἐρνέστος βιάσθηκαν ν' ἀνεβοῦν.

Ὤ, τί θέαμα! Τὸ ὑπόστεγον, ὅπου ἦταν τὰ δυὸ κανόνια, τὴ νύκτα εἶχε πυρποληθῆ καὶ τώρα δὲν ἦταν παρὰ ἐρείπιο ποὺ κάπνιζε ἀκόμη. Τὸ κατάρτι τῆς σημαίας, σχισμένο ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, ἦταν πεσμένο σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ χόρτα καὶ χαμόδενδρα μισοκαμένα. Ὅσο γιὰ τὰ δένδρα, ποὺ οἱ κλῶνοι τους διεσταυρώνονταν ἐπάνω ἀπὸ τὸ πυροβολεῖο, κι' αὐτὰ ἦταν κατασπασμένα ὡς τὶς ρίζες κι' ἔβλεπες ἀκόμα τὰ ἴχνη τῆς φλόγας, ποὺ εἶχε κάψει τὶς κορυφές.

Τὰ δυὸ κανόνια στεκόταν ἀπάνω στοὺς κυλίβαντες, ποὺ ἡ καταιγίδα δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς ἀναποδογυρίση.

Ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζὰκ εἶχαν πάρει μαζί τους καινούργια φυτίλια, γιὰ ν' ἀντικαταστήσουν ἐκεῖνα ποὺ θὰ εἶχαν βραχῆ· καθὼς καὶ πολλὰ βλήματα, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ πυροβολοῦν, ἂν τοὺς ἀπαντοῦσαν ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Ὁ Τζὰκ ἔβαλε φωτιὰ στὸ πρῶτο κανόνι. Τὸ φυτίλι κάηκε ὡς τὴν τρύπα, ἀλλὰ δὲν ἔπεσε ἡ κανονιά.

— Θὰ βράχηκε τὸ γέμισμα καὶ γι' αὐτὸ δὲν πῆρε φωτιά, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ.

— Νὰ τὸ ἀλλάξουμε, εἶπε ὁ κ. Οὐόλστων. Τζάκ, πᾶρε τὴ βέργα καὶ προσπάθησε ν' ἀδειάσης τὸ κανόνι. Ἔπειτα θὰ βάλουμε ἄλλο βλῆμα.

Ἀλλὰ ἡ βέργα μπῆκε στὸ κανόνι καί, πρὸς μεγάλη ἔκπληξι τοῦ Τζάκ, ἔφθασε ὡς τὸν πάτο. Τὸ βλῆμα, ποὺ εἶχαν βάλει κατὰ τὰ τέλη τοῦ καλοκαιριοῦ, δὲν βρισκόταν πιὰ ἐκεῖ μέσα. Ἔτσι ἄδειανὸ ἦταν καὶ τὸ δεύτερο κανόνι!

— Τὰ ἔρριξαν;... φώναξε ὁ κ. Οὐόλστων.

— Ναί, καὶ τὰ δύο! ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ.

— Μὰ ποιός;

— Ποιός; ἔκαμε ὁ Ἐρνέστος ὕστερ' ἀπὸ μικρὴ σκέψι. Μὰ ὁ κύριος Κεραυνὸς βέβαια!

— Ὁ κεραυνός;

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, πατέρα! Ὁ τελευταῖος κεραυνὸς ποὺ ἀκούσαμε χθὲς βράδυ, ἔπεσε σ' αὐτὸ τὸ βουναλάκι. Τὸ ὑπόστεγο κάηκε καί, ἅμα ἡ φωτιὰ ἔφθασε στὰ κανόνια, οἱ δυὸ κανονιὲς ἔπεσαν ἡ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης....

Μπροστὰ στ' ἀποκαΐδια ποὺ σκέπαζαν τὸ ἔδαφος, ἄλλη ἐξήγησι δὲν χωροῦσε. Ἀλλὰ τί ὧρες ἀγωνίας εἶχαν περάσει οἱ κάτοικοι τοῦ Φενσελχάϊμ τὴ φοβερὴ ἐκείνη νύκτα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀκούσθηκαν οἱ δυὸ κανονιές!..

— Πῶς σᾶς φαίνεται λοιπὸν αὐτὸς ὁ κεραυνὸς ποὺ γίνεται κανονιέρης, φώναξε ὁ Τζάκ, αὐτὸς ὁ Ζεὺς ποὺ φυτρώνει ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸν σπέρνουν!...

Ἀφοῦ ξαναγεμίσθηκαν τὰ κανόνια, ἡ βάρκα ἔφυγε ἀπὸ τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία, ὅπου ὁ κ. Ζερμάττ ἔπρεπε νὰ ξαναφτιάση τὸ ὑπόστεγο, ἅμα τὸ συγχωροῦσε ὁ καιρός.

Ἔτσι κανένα πλοῖο δὲν εἶχε φανῆ τὴν περασμένη νύκτα ἀπέξω ἀπὸ τὸ νησί, κανένα πλοῖο δὲν εἶχε ναυαγήσει στὶς ξέρες τῆς Νέας - Ἐλβετίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἡ περίοδος τῶν βροχῶν τελείωσε τὴν τελευταία ἑβδομάδα τοῦ Αὐγούστου. Ἐπειδὴ ἐσκόπευαν νὰ κάμουν ταξεῖδι στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ, ἄρχισαν ἀμέσως τὸ ὄργωμα καὶ τὴ σπορά.

Αὐτὴ τὴ φορά, οἱ δυὸ οἰκογένειες ἀποφάσισαν νὰ μὴν ἐγκατασταθοῦν στὸ Φαλκενχόρστ. Ἡ θερινὴ κατοικία εἶχεν ὑποστῆ ἀρκετὲς βλάβες τὸ χειμῶνα κι' ἔπρεπε νὰ ἐπιδιορθωθῆ. Λίγες μέρες μόνο θὰ περνοῦσαν ἐκεῖ, ὥς που νὰ σπείρουν τὰ χωράφια, νὰ κλαδέψουν τ' ἀμπέλια καὶ νὰ περιποιηθοῦν τὰ ζῶα. Τὸ ἴδιο θὰ ἔκαναν καὶ στἆλλα κτήματα. Καὶ θὰ περίμεναν, δυὸ μῆνες ἀκόμη, τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ «Ξιφίας», ἐργαζόμενοι γιὰ τὴν ἐπάρκεια καὶ τὴν εὐημερία τῆς ἀποικίας.

Ἐπειδὴ ἡ παρουσία τῆς κυρίας Ζερμάττ καὶ τῆς κυρίας Οὐόλστων στὸ Φελσενχάϊμ ἦταν ἀπαραίτητη, οἱ δυὸ νοικοκυράδες ἐδήλωσαν πὼς ἀναλαμβάνουν αὐτὲς τὶς μέσα κι' ἔξω ἐργασίες, τὰ ζῶα, τὰ πουλιά, τὸ λαχανόκηπο κλπ. Ἐπέτρεψαν ὅμως στὴν Ἄννα νὰ συνοδεύση τὸν πατέρα

Δὲν φαινόταν τίποτα, οὔτε ἴχνος ἀπὸ ναυάγιο.

της στὴν ἐπίσκεψι τῶν κτημάτων κι' ἡ καλὴ κόρη εὐχαριστήθηκε πολύ. Κι' ὁ 'Ερνέστος, ἐννοεῖται, τὸ ἴδιο. Ἄλλωστε τὰ ταξείδια, ἀπὸ τὸ ἕνα κτῆμα στὸ ἄλλο, δὲν θὰ ἦταν διόλου κουραστικά. Εἶχαν τὸ ἁμαξάκι μὲ τοὺς δυὸ βονάσους καὶ μ' αὐτὸ θὰ πήγαιναν ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ 'Ερνέστος κι' ἡ Ἄννα, ἐνῷ ὁ Τζὰκ θὰ προηγεῖτο, σὰν ἀνιχνευτής, καβάλλα στὸν ἀγαπημένο του ὄναγρο Λάϊχτφους.

Στὶς 25 Αὐγούστου ἔγινε ἡ πρώτη ἐπίσκεψις στὸ Φαλκενχόρστ, ποὺ ὁ περίβολός του ἔκλεινε ἀρκετὰ κατοικίδια ζῶα. Ὁ καιρὸς ἦταν ὡραῖος καὶ μιὰ ἐλαφρὰ αὔρα ἐρχόταν ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς Σωτηρίας. Ἡ ζέστη δὲν ἦταν ἀκόμα ἀνυπόφορη. Ν' ἀκολουθοῦν τὴ σκιερὴ δενδροστοιχία τῆς ἀκρογιαλιᾶς, αὐτὸ ἔμοιαζε μᾶλλον μὲ περίπατο, κι' ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐχάριστους μάλιστα.

Ἔπειτα, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τοῦ χρόνου ὁ κ. Ζερμάττ κι' οἱ σύντροφοί του δοκίμαζαν τὸ ζωηρὸ ἐκεῖνο αἴσθημα ποὺ τοὺς γεννοῦσε πάντα ὁ γυρισμὸς τῆς ἄνοιξης,—τῆς καλῆς ἄνοιξης, ποὺ ξαναρχόταν, ὕστερ' ἀπὸ λίγων μηνῶν ἀπουσία, σὰ φίλη, φορτωμένη δῶρα.

Δὲν εἶχαν νὰ κάμουν γεωργικὲς ἐργασίες στὸ Φαλκενχόρστ. Ὅλες τὶς ὧρες τῆς διαμονῆς τους σ' αὐτὸ τὸ κτῆμα τὶς ἀφιέρωσαν στὴν περιποίησι τῶν ζώων, στὴν ἀνανέωσι τῶν τροφῶν τους, στὴν ἐπιδιόρθωσι τῶν σταύλων καὶ στὸ καθάρισμα τοῦ ρυακιοῦ.

Ὅσο γιὰ τὰ θαυμάσια δένδρα τοῦ γειτονικοῦ δάσους, αὐτὰ εἶχαν ἀντισταθῆ στοὺς ἀνέμους καὶ μόνο ποὺ εἶχαν χάσει μερικοὺς κλώνους. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ μαζέψουν αὐτὰ τὰ ξύλα καὶ νὰ τ' ἀποθηκεύσουν στὸν περίβολο.

Οὔτε ἡ πανύψηλη ριζοφόρα, ποὺ βάσταζε τὴ θερινὴ κατοικία, εἶχε πάθει τίποτα. Μιὰ ἄλλη ὅμως παρακάτω, εἶχε κεραυνωθῆ. Κι' ὅταν τὴν εἶδε ὁ 'Ερνέστος σκέφθηκε πὼς θὰ μποροῦσαν νὰ προστατεύσουν τὸ Φάλκενχόρστ μ' ἕνα ἀλεξικέραυνο.

Τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες χρειάσθηκε νὰ μείνουν ἐκεῖ καὶ γύρισαν στὸ Φελσενχάϊμ, ὅπου ἀναπαύθηκαν μόνο εἴκοσι τέσσαρες ὧρες. Κατόπιν ὁ κ. Ζερμάττ κι' οἱ σύντροφοί του, μὲ τὸ ἁμάξι καὶ τὰ ὑποζύγια, ξεκίνησαν γιὰ τὸ Βάλντεγκ.

Ἔφθασαν πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι κι' ἀμέσως ἄρχισαν τὴν ἐργασία. Ἐκεῖ ἦταν ἡ στάνη μὲ τὰ γιδοπρόβατα, ποὺ ὁ ἀριθμός τους μεγάλωνε ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο. Ἐκεῖ ἦταν ἀκόμη ἕνα κοττέτσι, μ' ἑκατοντάδες πουλερικά. Μερικὲς ἐπισκευὲς ἔπρεπε νὰ γίνουν στὴν ἀποθήκη, ὅπου εἶχαν τὰ σανὰ τῆς τελευταίας ἐσοδείας. Ἡ κατοικία ὅμως,—ἕνα σπιτάκι ἀπὸ καλάμια, ἄμμο καὶ γλίνα,—δὲν εἶχε πάθει τὸ παραμικρό. Ὁ κ. Ζερμάττ παρατήρησε μ' εὐχαρίστησι ὅτι κι' ἡ γειτονικὴ βαμβακοφυτεία ἔμεινε ἀπείρακτη, καθὼς κι' ὁ βάλτος, ποὺ εἶχε μεταβληθῆ σὲ ἀγρὸ ριζιοῦ.

('Ακολουθεῖ)

Η ΣΤΗΛΗ τοῦ γιατροῦ

Ποιὰ ἐξοχὴ θὰ προτιμήσωμε τὸ καλοκαῖρι

Ὅπως εἶχα ὑποσχεθῆ πρὸ ἡμερῶν, θὰ μιλήσωμε σήμερα γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῆς ἐξοχῆς. Δηλαδή, ποία ἐξοχὴ ὠφελεῖ καὶ ποία βλάπτει, ἀναλόγως τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ παιδιοῦ καὶ τῆς παθήσεώς του, ἐὰν φυσικὰ ὑποφέρη ἀπὸ καμμιὰ ἀρρώστεια. Νομίζει ὁ πολὺς κόσμος πὼς οἱ γιατροὶ διχογνωμοῦμε στὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τῆς ἐξοχῆς· αὐτὸ εἶναι πλάνη καὶ μεγάλη, διότι οἱ γιατροὶ καὶ μάλιστα ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ τὰ παιδιά, συμφωνοῦν ἀπόλυτα μεταξύ των γιὰ τὰς ἐνδείξεις καὶ ἀντενδείξεις τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης ἐξοχῆς, διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο ὀργανισμό. Ἀλλὰ συμβαίνουν συνήθως δύο πράγματα : Πρῶτον συμβουλεύονται τὸ γιατρὸ χωρὶς νὰ ἐξετάση τὸ παιδὶ καὶ δεύτερον, διότι ἐπειδὴ μᾶς συμφέρει ἐφέτος ἡ θάλασσα, πηγαίνουμε ἔχοντες ὑπ' ὄψιν μας τὴν πρὸ τριετίας δοθεῖσαν συμβουλὴν τοῦ γιατροῦ, χωρὶς νὰ ξέρουμε ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ ἔχουν δημιουργηθῆ ἀντενδείξεις γιὰ τὴ θάλασσα, ἀπὸ διάφορες διαταραχὲς ποὺ ἔπαθε τὸ παιδί.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα ὅπως εἴπαμε καὶ ἄλλοτε, γιὰ νὰ ὠφελήση ἡ ἐξοχή, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ κάποια ἡσυχία καὶ τάξι, δηλ. πρέπει ἡ ἐγκατάστασίς μας νὰ εἶναι κάπως ἄνετος καὶ εὐχάριστος.

Δὲν θέλω βέβαια νὰ πῶ πὼς πρέπει νὰ ἔχωμεν ἐπαύλεις γιὰ νὰ πᾶμε στὴν ἐξοχή, διότι δυστυχῶς δὲν μπορεῖ νὰ εἴμαστε ὅλοι προνομιοῦχοι τῆς τύχης, ἀλλὰ τοὐλάχιστον πρέπει νὰ ὑπάρχη ἕνα δωμάτιον ἢ μιὰ μπαράγκα γιὰ νὰ βροῦμε μετὰ ἀπὸ τὸ μπάνιο ἢ ἀπὸ τὸ παιχνίδι ἕνα κρεββατάκι γιὰ νὰ ξεκουράσουμε τὸ σῶμά μας, ποὺ τόσο ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι καὶ ὄχι νὰ μένωμεν ἄϋπνοι τὴν νύχτα γιὰ νὰ κυνηγοῦμε σαρανταποδαροῦσες καὶ διάφορα ἄλλα ἔντομα. Δὲν συμφωνῶ καθόλου μὲ ἐκείνους ποὺ συνιστοῦν ἐξοχὴ κάτω ἀπὸ τὸ πεῦκο ἢ στὸ ὕπαιθρο γιὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴ φυσικὴ ζωή. Σήμερα ὁ ἄνθρωπος δὲν βρίσκεται οὔτε καὶ διατηρεῖ τίποτε ἀπὸ τὴν πρωτόγονο κατάστασί του, ὥστε νὰ μπορῆ χωρὶς ζημία νὰ ζήση ἔστω καὶ 2 ἡμέρες πρωτόγονα καὶ μάλιστα ὁ νεαρὸς ὀργανισμός. Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν ἂς θυμηθοῦμε πῶς αἰσθανόμεθα τὸ σῶμα μας ἐπὶ 3 ἡμέρας, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἡμερησία ἐκδρομὴ στὴ θάλασσα ἢ στὸ βουνό. Ἔτυχε νὰ ἰδῶ νὰ γυρίζουν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ ἀδύνατοι, πραγματικὰ πτώματα καὶ κάποιον ποὺ ἐρώτησα, ἂν εἶχε τύφο καὶ εἶναι τόσο ἀδύνατος, μοῦ ἀπήντησε: «Ὄχι γιατρέ μου εἶχα πάει ἐξοχή», καὶ μοῦ περιέγραψε μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα τὴν ἐξοχὴ ποὺ ἔκαμε. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν εἶναι δυνατὴ ἢ κάπως ἀνεκτὴ ἐξοχή, θὰ σκεφθοῦμε ποιὰ πρέπει νὰ ἐκλέξουμε ἀπὸ ἰατρικῆς ἀπόψεως γιὰ νὰ μᾶς ὠφελήση. Στὴν Ἑλλάδα προτιμᾶμε τὴ θάλασσα καὶ τὸ πεῦκο, δηλαδὴ ὑψόμετρο 150 μέχρι 500 μέτρα. Πιὸ ψηλὰ δὲν πᾶμε εὔκολα, διότι πρῶτον εἶναι μακρυὰ καὶ δεύτερον ἡ συγκοινωνία εἶναι δύσκολη. Ἔπειτα γιὰ μικρὰ παιδιά, ἀδυνάτους ὀργανισμούς, γέρους καὶ ἐξηντλημένους, τὸ ὑψόμετρο ἄνω τῶν 600 μ. εἶναι ἐπικίνδυνον, λόγῳ τῆς ἀραιώσεως τοῦ ὀξυγόνου τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ μεγάλου ψύχους εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εἴμεθα καθόλου συνηθισμένοι.

Τὸ πεῦκο, ἡ ἀγαπημένη ἐξοχὴ τῶν Ἀθηναίων, δὲν ἔχει καμμιὰ ἀντένδειξι, γιὰ καμμιὰ πάθησι καὶ γιὰ κανένα ὀργανισμό. Τὸ κλῖμα τῶν μεσογείων μερῶν εἶναι ἤπιο, μαλακό, δὲν προκαλεῖ μεγάλες καύσεις στὸν ὀργανισμὸ καὶ ἑπομένως φέρνει ὄρεξι στὸ παιδί, χωρὶς συγχρόνως νὰ τὸ ἀδυνατίζη καὶ λόγῳ τοῦ κλίματος καὶ ἐπειδὴ δὲν δίδεται ἡ εὐκαιρία στὰ παιδιὰ γιὰ πολλὰ παιχνίδια, συμβαίνει τὸ ἀντίθετον. Τὸ κλῖμα τῶν μεσογείων ὠφελεῖ 100 % ὅλους τοὺς ὀργανισμούς, τοὺς ἀδυνάτους τοὺς δυναμώνει καὶ τοὺς γεροὺς τοὺς διατηρεῖ καὶ τοὺς σταθεροποιεῖ τὴν ὑγεία. Ὁ καθαρὸς ἀέρας φέρνει ὄρεξι γιὰ φαγητό, μιὰ εὐεξία στὸν ὀργανισμὸ καὶ ὄρεξι γιὰ ἐργασία. Ὁ ἥλιος τοῦ βουνοῦ ὠφελεῖ πραγματικὰ διότι οἱ χημικὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, αἱ ὑπεριώδεις, ἀπηλλαγμένες ἀπὸ τὴ σκόνη τῆς πόλεως καὶ ἀπὸ τὰ διάφορα παράσιτα τῆς ἀτμοσφαίρας, προσφέρουν τὶς θεραπευτικές των ἰδιότητες. Αἱ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐπιδροῦν στὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ σχηματίζεται ἡ βιταμίνη Δ. ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν γιατρεύει τοὺς ἀδένας, ραχιτισμὸν καὶ ὅλες τὶς ἀδυναμίες τοῦ παιδικοῦ ὀργανισμοῦ. Ἑπομένως ἡ ἡλιοθεραπεία στὰ μεσόγεια ὠφελεῖ 100 %, ἐνῷ στὴ θάλασσα, καὶ μάλιστα ὅπως γίνεται σήμερα, βλάπτει τὶς περισσότερες φορές. Ἡ ἀτμοσφαῖρα στὰ μεσόγεια καὶ ἰδίως τῆς Ἀττικῆς, εἶναι καθαρά, σπανίως θὰ συναντήση κανεὶς ὑγρασία, ποὺ τόσο πειράζει τοὺς ἀρθριτικούς. Καὶ γενικῶς ὁ παραθερίζων στὸ πεῦκο, ἐὰν δὲν στενοχωρῆται, διότι τοῦ λείπουν αἱ ἀπολαύσεις τῆς θάλασσας καὶ ἐὰν δὲν ἀφήνη τὸν ἑαυτόν του νὰ πλήττη, αἰσθάνεται πραγματικὰ καὶ δαψιλῶς τὴν ὑγεία καὶ τὴ χαρὰ στὸν ὀργανισμόν του.

Εἰς τὸ ἑπόμενον ἄρθρον θὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴ θαλασσία ἐξοχή, ὁπότε θὰ μᾶς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ μιλήσωμε γιὰ τὰ μπάνια καὶ τὴν ἡλιοθεραπεία.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Οἱ χάρται

Οἱ γεωγραφικοὶ χάρται ἦσαν γνωστοὶ ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων. Πρὸ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν οἱ Αἰγύπτιοι ἐχρησιμοποιοῦσαν γεωγραφικοὺς χάρτας σχεδιασμένους ἐπὶ φύλλων παπύρου. Οἱ Ἀσσύριοι ἐγνώριζαν ἐπίσης τὴν τέχνην τῆς σχεδιάσεως χαρτῶν, ἀλλὰ τοὺς ἐχάραζαν ἐπάνω σὲ πέτρες. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο τὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα τῶν Ἀσσυρίων ἦσαν διακοσμημένα μὲ ὑπέρλαμπρα «γεωγραφικὰ» ἀνάγλυφα, παριστάνοντα τὰ σχέδια μεγάλων πόλεων ἢ ὁλοκλήρων ἠπείρων.

Οἱ Φοίνικες, οἱ πρῶτοι μεγάλοι ποντοπόροι καὶ κυριώτεροι ἔμποροι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, εἶχαν κατασκευάσει χάρτας, τοὺς ὁποίους κρατοῦσαν μυστικούς, γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπ' αὐτοὺς οἱ ἀντίπαλοί των ποντοπόροι.

Ἀργότερα οἱ Ρωμαῖοι συνέταξαν χάρτας ὅλων τῶν χωρῶν, τὰς ὁποίας εἶχαν ὑποτάξει. Στὴν Ρώμη, ὁ Αὔγουστος διέταξε καὶ ἐχάραξαν ἐπάνω σὲ μιὰ ἀσημένια πλάκα ἕνα χάρτην ὅλου τοῦ κόσμου, τόσον μεγάλον, ὥστε ἐκάλυπτεν ὁλόκληρον πλευρὰν τοῦ τεραστίου ἀνακτόρου του.

Τέλος, κατὰ τὸ 135 μ. Χ. ὁ περίφημος Ἕλλην ἀστρονόμος Πτολεμαῖος ἀποτελείωσε τὸν «Παγκόσμιον Ἄτλαντά» του.

Στὴν ἐποχὴ ὅμως τοῦ Πτολεμαίου ὁ κόσμος ἦταν ἐλάχιστα γνωστὸς καὶ αἱ μέθοδοι μετρήσεως ποὺ ἐχρησιμοποίουν οἱ γεωγράφοι λανθασμέναι. Ἐπὶ τοῦ χάρτου ποὺ κατεσκεύασεν ὁ Πτολεμαῖος βλέπει κανεὶς τὴν Ἀσία νὰ ἐπεκτείνεται πρὸς ἀνατολὰς ὑπερμέτρως καὶ ὄχι μόνον νὰ καλύπτῃ τὴν θέσιν τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ δὲν ἀναφερόταν καθόλου, ἀλλὰ καὶ νὰ εἰσχωρῇ κατὰ τὸ ἥμισυ περίπου στὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανό.

Ὁ Σωστικὸς Κώδων

Τὸ δρᾶμα τοῦ πληρώματος τοῦ βυθισθέντος Ἀμερικανικοῦ ὑποβρυχίου «Σκουάλους» καὶ οἱ μεγάλες προσπάθειες ποὺ κατέβαλε ἡ Κυβέρνησις τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν γιὰ νὰ διασώσῃ τὰ ναυτόπουλά της ἀπὸ τὴν ὑγρὴ καὶ μαύρη ἀγκαλιὰ τῶν βυθῶν, συνεκίνησε βαθειὰ ὁλόκληρο τὸν κόσμο.

Τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ τηλεγραφήματα ἀνήγγελλαν τὶς προσπάθειες αὐτὲς ποὺ εὐτυχῶς ἐπέτυχαν γιὰ νὰ πιστοποιήσουν τὴν τελεία ὀργάνωσι τοῦ Ἀμερικανικοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ καὶ τὸν ρόλον ποὺ ἔπαιξε τὸ εἰδικὸ ὄργανο, ὁ «κώδων διασώσεως», ὁ ὁποῖος, πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ ἐχρησιμοποιήθη ἀποτελεσματικὰ διὰ πραγματικὴν ἀνάγκην καὶ ὄχι χάριν δοκιμῶν. Τί εἶναι ὅμως ὁ περίφημος αὐτὸς «κώδων διασώσεως»;

Εἶναι ἕνα χαλύβδινο κιβώτιο, γεμᾶτο ἀπὸ ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, τὸ ὁποῖον καταλήγει σ' ἕνα στόμιον ποὺ κλείνει στεγανῶς διὰ χαλυβδίνου καλύμματος. Τὸ κιβώτιο αὐτὸ κρέμεται ἀπὸ ἕνα συρματόσχοινο, ἀπὸ τὸν γερανὸ τοῦ ναυαγοσωστικοῦ καὶ κατεβαίνει μέχρι τοῦ βάθους ὅπου βρίσκεται τὸ ναυαγισμένο πλοῖο. Εἰς τὸ στόμιον τοῦ σωστικοῦ κώδωνος ὑπάρχει μιὰ συσκευή, χάρις στὴν ὁποία κατορθώνεται ἡ στεγανὴ προσαρμογὴ σὲ μιὰ ἀπὸ τὰς καθόδους τοῦ ὑποβρυχίου. Τὴν προσαρμογὴ τοῦ κώδωνος τὴν κάνουν δύτες ποὺ βρίσκονται μέσα σ' ἕνα μεταλλικὸ σκάφανδρο καὶ οἱ ὁποῖοι μποροῦν νὰ κατεβοῦν σὲ βάθος 100 καὶ πλέον μέτρων, χωρὶς φόβο νὰ πάθουν τίποτε, χάρις εἰς τὴν μεγάλην ἀντοχὴ τοῦ σκαφάνδρου στὴν πίεσι τοῦ νεροῦ. Οἱ δύτες μὲ ὡρισμένες μηχανικὲς συσκευές, τὶς ὁποῖες διευθύνουν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σκαφάνδρου, χωρὶς νὰ ἔρχωνται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν θάλασσα, ἐργάζονται μὲ ἱκανοποιητικὴ ἀπόδοσι.

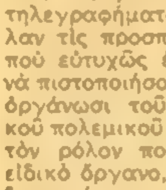
Ὅταν ἐφαρμοσθῇ στεγανῶς ὁ κώδων ἀπὸ τοὺς δύτες, τὸ ἐντὸς τοῦ ὑποβρυχίου πλήρωμα ἀνοίγει τὴν ὀπὴν καὶ μπαίνει σ' αὐτὸν καθ' ὁμάδας, ἀναλόγως μὲ τὸ μέγεθος τοῦ κώδωνος. Ὁ κώδων ὕστερα ἀνασύρεται, κατόπιν συνεννοήσεως μὲ τὸ πλήρωμα τοῦ ναυαγοσωστικοῦ καὶ ἡ ὁμὰς ἐκ τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος φθάνει στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης καὶ μετὰ εἰς τὸ ναυαγοσωστικόν, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰδικὸς θάλαμος ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπαραίτητος διὰ νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ ὁμαλὴ πίεσις τοῦ αἵματος τῶν ναυαγῶν. Μέσα στὸν θάλαμον αὐτὸν εἰσάγονται ἀμέσως οἱ ναυαγοὶ πρὶν τοὺς παρασχεθῇ ἄλλη βοήθεια, ἐκεῖ διοχετεύεται καὶ πεπιεσμένος ἀέρας τόσων ἀτμοσφαιρῶν, ὅση ἦταν ἡ μεγίστη πίεσις εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης ποὺ εὑρίσκοντο. Σιγὰ-σιγὰ ἐλαττώνεται ἡ πίεσις. Π. χ. ἐὰν ἕνας ναυαγὸς παραμείνῃ ἐπὶ 3 λεπτὰ τῆς ὥρας εἰς βάθος 50 μέτρων, ἡ «ἀποπίεσις» θὰ διαρκέσῃ τρεῖς ὧρες.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ «Σκουάλους», ἴσως γεννηθῇ ἡ ἑξῆς ἀπορία: Γιατὶ δὲν κατεκλύσθη ὁλόκληρο τὸ ὑποβρύχιο ἀπὸ τὰ νερά; Αὐτὸ γίνεται εὔκολα νοητό, ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὅλα τὰ ὑποβρύχια χωρίζονται σὲ διάφορα στεγανὰ διαμερίσματα, τὰ ὁποῖα χωρίζονται πάλιν μεταξύ των μὲ μετάλλινες πόρτες, ποὺ κλείνουν ἀεροστεγῶς. Μόλις λοιπὸν συμβῇ τὸ ἀτύχημα, τὰ διαμερίσματα κλείονται καὶ τὰ διάφορα τμήματα ἀπομονοῦνται τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐπίσης μέσα σὲ κάθε ὑποβρύχιο ὑπάρχουν συσκευαὶ ὀξυγόνου ὑπὸ πίεσιν, τὸ ὁποῖον ἀφίνεται μὲ ρυθμό, ὁριζόμενο ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τοῦ πληρώματος.

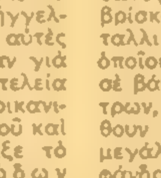
Σ' ὅλο τὸ σκάφος ὁ ἀὴρ εἶναι τῆς αὐτῆς πυκνότητος, αὐτὸ δὲ κατορθώνεται χάρις εἰς τὴν ἰσόποσον κυκλοφορίαν τοῦ ἀέρος. Κατὰ τὰς καταδύσεις ὁ τεχνητὸς ἀὴρ ἐπαρκεῖ διὰ 12—14 ὥρας, στὴν περίπτωσι δὲ τοῦ ἀμερικανικοῦ ὑποβρυχίου, τὸ διάστημα τῶν 40 ὡρῶν (τόσο παρέμειναν οἱ ναυαγοί), κατωρθώθη χάρις εἰς τὴν ὑπεράνθρωπο προσπάθεια καὶ φειδὼ ἡ ὁποία ἔφθασε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε μόλις νὰ διατηροῦνται εἰς τὴν ζωὴν οἱ ναυαγοί.

Μ. Κ.

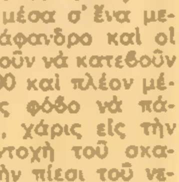
Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Τὸ σύνολο τῶν δρόμων τοῦ Παρισιοῦ ἀντιπροσωπεύει μιὰ ἔκτασι ποὺ θὰ ἐκάλυπτε ἕνας δρόμος μήκους 2 χιλιάδες χιλιομέτρ. περίπου.

Τῷ 1894 ὑπῆρχαν στὴν Γερμανία 200 [illegible]

[illegible]

Ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τοῦ κόσμου ὑπολογίζεται εἰς 2 250.000.000 κατοίκους. Ἐξ αὐτῶν 1 100.000 εἶναι οἱ κάτοικοι τῆς Ἀσίας.

Τὸ πόσιμο νερὸ καὶ τὸ νερὸ ποὺ χρησιμοποιεῖται διὰ τὸ κατάβρεγμα τῶν δρόμων τοῦ Λονδίνου διέρχεται διὰ σωλήνων 3.000 χιλιομέτρων μήκους.

Στὸ Παρίσι ὑπάρχουν περισσότερα τῶν 3.000 λεωφορείων, τὰ ὁποῖα διατρέχουν καθ' ἑκάστην 550.000 χιλιόμετρα, κατὰ μέσον ὅρο.

Ἡ ἄμυνα τῶν φυτῶν

Σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους ἀσφαλῶς θὰ γεννήθηκε ἡ σκέψις, γιατὶ ἡ φύσις ποὺ ἐδημιούργησε τὰ ἄνθη μὲ τὰ ὡραῖα χρώματα καὶ τὰ θαυμάσια ἀρώματά τους, τὰ ὥπλισε καὶ μὲ ἀγκάθια, δηλητήρια κλπ., ὅπλα δηλαδή, ποὺ πολλὲς φορὲς εἶναι ὄχι μόνον δυσάρεστα, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνα; Μιὰ τέτοια σκέψις ἔρχεται αὐτόματα στὸ νοῦ κάθε ἀνθρώπου, ποὺ βλέπει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήση γιατὶ τὰ ὡραῖα τριαντάφυλλα ἔχουν ἀγκάθια.

Ὡστόσο τὸ σφάλμα δὲν εἶναι τῆς φύσεως, ἀλλὰ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ φαντάζεται ὅτι ὅλα ὅσα ὑπάρχουν στὴ φύσι, ἔγιναν πρὸς χάριν του γιὰ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσουν. Τὰ ἄνθη ὅμως ἔχουν ἀνώτερο, πολὺ σπουδαιότερο προορισμὸ ἀπὸ τὸν ὑποτιθέμενο ρόλον, ποὺ θέλει νὰ τοὺς ἀποδώση ὁ ἄνθρωπος.

Στὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα, ποὺ διέπει καὶ θὰ ἐξακολουθῆ νὰ διέπη πάντοτε τὴ φύσι, τὰ φυτὰ εἶναι τὰ θύματα τῶν ζώων ποὺ τρέφονται δαπάναις αὐτῶν. Τί μεγάλη δὲ σημασία ἔχει αὐτὸ γιὰ τὴν ἐν γένει οἰκονομία τῆς φύσεως καὶ γιὰ τὴν ὑπόστασι τῶν ζώων, καταφαίνεται ἀπὸ τὸ ἑξῆς γεγονός:

Τὰ φυτὰ παραλαμβάνουν, ὡς γνωστόν, ἀνοργάνους οὐσίας ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ τὸ ἔδαφος καὶ μὲ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς τὰς μετατρέπουν σὲ ὀργανικὲς ἑνώσεις. Μόνο δὲ μὲ τὶς τελευταῖες αὐτὲς μποροῦν νὰ τραφοῦν τὰ ζῷα, δεδομένου ὅτι ὁ ὀργανισμός τους δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ χρησιμοποιήση ὡς τροφὴ τὴν ἀνόργανον ὕλη. Ἀπὸ αὐτὸ δὲ καταφαίνεται ὅτι, ἂν δὲν ὑπῆρχον τὰ φυτά, τὰ ζῷα θ' ἀπέθνησκαν. Τοῦτο ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ σαρκοφάγα ζῷα διότι κι' αὐτῶν ἡ ζωὴ συντηρεῖται ἐμμέσως μὲ τὰ φυτά, δηλαδὴ μὲ τὰ φυτοφάγα ζῷα.

Τί φθορὰ ὑφίστανται τὰ φυτὰ καὶ μάλιστα τὰ φύλλα καὶ τὰ πράσινα τρυφερὰ μέρη τους ἀπὸ τὰ φυτοφάγα ζῷα, εἶναι γνωστόν. Φθάνει ν' ἀναφέρη κανεὶς τὸ κλασσικὸ παράδειγμα τῆς νήσου Ἁγίας Ἑλένης, γνωστῆς ἀπὸ τὴν ἐξορία καὶ τὸν θάνατον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Ὅταν τῷ 1500 ἀνεκαλύφθη τὸ νησὶ αὐτό, ἦταν κατάφυτο ἀπὸ πυκνὰ δάση, ἀλλ' ἐξ αἰτίας τῶν αἰγοπροβάτων ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἔφεραν στὸ νησὶ οἱ Πορτογάλοι τῷ 1513, μετεβλήθη σὲ διάστημα τριῶν αἰώνων εἰς γυμνὸν βράχον.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ περὶ ὑπάρξεως σκηρὸς ἀγὼν βρίσκει τὰ φυτὰ μᾶλλον ἀπροστάτευτα. Εἶναι καθηλωμένα στὸ ἔδαφος κι' ἔτσι στεροῦνται τοῦ κυριωτέρου μέσου ἀμύνης, ποὺ ἔχουν ὅλα τὰ ζῷα ἐν ὥρᾳ κινδύνου, δηλαδὴ τῆς φυγῆς πρὸ τοῦ ἐπιτιθεμένου ἐχθροῦ. Ὡστόσο ὅμως δὲν ἔμειναν κι' αὐτὰ ἐντελῶς ἀπροστάτευτα, γιατί, μὲ τὴν ἐξέλιξι, ἀπέκτησαν μερικὲς ἰδιότητες ποὺ συντελοῦν εἰς τὴν ἄμυνάν τους. Αὐτὲς δὲ οἱ ἰδιότητες ἀποτελοῦν κυριολεκτικῶς τὰ ὅπλα τῶν φυτῶν, μὲ τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον παρεμποδίζουν τὴν ἐπίθεσι τῶν ζώων, ἀλλὰ καὶ τὰ βλάπτουν.

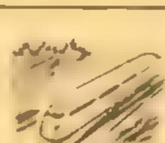
Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα, πολλὰ φυτὰ παρασκευάζουν πικρὲς ἢ δηλητηριώδεις οὐσίες ποὺ ἡ γεῦσις τους ἀποβαίνει, ἀναλόγως, δυσάρεστη, ἐπιβλαβὴς ἢ καὶ θανατηφόρος. Ἄλλα πάλιν παρασκευάζουν ὀσμηρὲς οὐσίες καὶ μάλιστα αἰθέρια ἔλαια, ἐρεθιστικὰ ἢ δηλητηριώδη, ὅπως π. χ. εἶναι μερικὰ ὀξέα γιὰ τὰ ἔντομα. Ἔτσι, μερικὰ φυτά, ὅπως οἱ νάρκισσοι, τὰ σπαράγγια κλπ., ἔχουν λεπτοτάτους καὶ αἰχμηροὺς βελονοειδεῖς κρυστάλλους ἀπὸ ὀξαλικὸ ἀσβέστιο, ποὺ διατρυποῦν σὰν ὀξύτατα ἐγχειρίδια τὸ στόμα τῶν ἐπιτιθεμένων ἐντόμων καὶ αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ καὶ ἀδηφάγου κοχλίου.

Τὸ σπουδαιότερο ὅμως καὶ τὸ πιὸ διαδεδομένο μέσον ἀμύνης εἶναι τ' ἀγκάθια, ποὺ ἀναπτύσσονται εἰς τὰ πολυτιμότερα μέρη τοῦ φυτοῦ, τὰ πιὸ εὐπρόσβλητα καὶ μᾶλλον εὐπαθῆ. Εἶναι προφανὲς ὅτι, ὅταν τὸ φυτὸ ἀναπτυχθῆ καὶ γίνη δένδρο, δὲν κινδυνεύει, γιατὶ ὁ κορμός του σκληρύνεται καὶ δὲν τρώγεται. Γι' αὐτὸ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀγκάθια ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς θάμνους καὶ τὰ νεαρὰ φυτά, ποὺ ἔχουν τέτοια στὸ στέλεχος καὶ τὰ κλαδιά τους, ὅπως παρατηρεῖται π. χ. στὰ ἑσπεριδοειδῆ, στὴν ἀκακία κλπ., ποὺ ἡ ὅλη τους ἄμυνα στὸν σκληρὸ περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα ἔγκειται στὰ ἄφθονά τους ἀγκάθια.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Καὶ [illegible]

Τὸ ταχύτερο τραῖνο τῆς Εὐρώπης εἶναι ἕνα [illegible] τρύχο, τὸ ὁποῖο ταλύττει μίαν διαδρο[illegible] λιομέτρ. τὴν ὥρα.

Ἕνα γραμμάριον ραδίου στοιχίζει 6 [illegible] αὐτοῦ [illegible] 60 - 70 γραμμάρια.

Ὁ [illegible] μος εἶναι τῆς Ν. Ὑόρκης, ὁ ὁποῖος διαθέτει γραμμὲς 432 χιλ., ἐνῷ τῶν Παρισίων δὲν ὑπερβαίνει τὰ 200.

Τὸ [illegible] τοῦ κόσμου εἶναι τὸ «Κουῆν Ἐλιζαμπέθ» τόν. 85.000, τὸ ὁποῖον καθελκύσθη στὶς 27 Σεπτεμβρίου π. ἔ.

Ἡ [illegible] τοῦ κόσμου εἶναι τὸ ὄρος Ἔβερεστ ποὺ εἰς ὕψος φθάνει τὰ 8.840 μ., ἤτοι 3.000 μ. ὑψηλότερο τοῦ Λευκοῦ Ὄρους.

Τὰ ὡρολόγια

Οἱ ἀρχαῖοι μετροῦσαν τὸν χρόνο εἴτε μὲ τὴν βοήθεια τῶν ἡλιακῶν ὡρολογίων, εἴτε μὲ τὰ ἀμμωρολόγια. Καθ' ὅλον τὸν μεσαίωνα τὰ ἀμμωρολόγια ἐχρησιμοποιοῦντο ἀκόμα τόσον στὰ ἰδιωτικὰ οἰκήματα, ὅσον καὶ στὰ μοναστήρια. Ἀλλὰ καὶ σήμερα ἀκόμα δὲν εἶναι λίγες οἱ νοικοκυρὲς ποὺ προστρέχουν στὰ μικρὰ ἀμμωρολόγια αὐτά, ὅταν πρόκειται νὰ καθορίσουν τὰ λεπτὰ ποὺ πρέπει νὰ μείνουν τ' αὐγὰ μέσα στὸ βραστὸ νερό.

Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἀντὶ ἀμμοδοχείων - ὡρολογίων, χρησιμοποιοῦσαν ἐπίσης δοχεῖα γεμᾶτα νερὸ (κλεψύδρας), ποὺ ἄδειαζαν ἀπὸ μιὰ μικρὴ τρυπίτσα ποὺ βρισκόταν στὸ κάτω μέρος τοῦ δοχείου.

Κατὰ τὸ 135 π.Χ. ἕνας Ἀλεξανδρινὸς σοφός, ὁ Κτησίβιος, ἐφεῦρε τὸ ὑδραυλικὸ ὡρολόγιο. Τὸ ὡρολόγιο αὐτὸ συνίστατο ἀπὸ μιὰ στήλη διῃρημένη σὲ δώδεκα μέρη, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας μετεκινεῖτο ἕνα μικρὸ ἀγαλματάκι, ποὺ ἔδειχνε τὶς ὧρες. Ὡς πρὸς τὸν μηχανισμό του, ἦταν πολὺ ἁπλός: Δίπλα στὴ στήλη ὑπῆρχε ἕνα δοχεῖο μὲ νερό, τὸ ὁποῖο, πέφτοντας, περιέστρεφεν ἕναν τροχόν, ὁ ὁποῖος μὲ τὴ σειρά του πάλι ἔσερνε τὸ ἀγαλματάκι.

Τὰ πρῶτα μηχανικὰ ἐκκρεμῆ ὡρολόγια, ἐφευρεθέντα ὑπὸ τοῦ Γάλλου μοναχοῦ Γκερμπὲρτ, ὁ ὁποῖος ἔγινε Πάπας τὸ 991, ἐνεφανίσθησαν στὶς ἀρχὲς τοῦ 10ου αἰῶνος. Ὡς πρὸς τὰ κοινὰ ὡρολόγια, κατεσκευάσθησαν στὴν Νυρεμβέργην περὶ τὸ 1500, ἦσαν δὲ πολὺ χονδρὰ καὶ σχήματος ὠοειδοῦς.

Ἔκτοτε ἡ βιομηχανία τῶν ὡρολογίων διεδόθη ταχύτατα καὶ πολὺ σύντομα κατεσκευάσθησαν ὡρολόγια, τὰ ὁποῖα ἐθεωρήθησαν ὡς πραγματικὰ ἔργα τέχνης.

Τὸ βουνὸ τῆς Ἑλληνικῆς ποιήσεως

Ο ΘΕΙΟΣ ΟΛΥΜΠΟΣ

Ὁ ἀσύγκριτος καὶ ἐπιβλητικὸς αὐτὸς ὄγκος τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου ποὺ ὀρθώνεται ἀμέσως ἀπὸ τὸν Θερμαϊκὸν σ' ἕνα ὕψος 3,000 περίπου μέτρων καὶ κλείνει μὲ τὶς συνεχόμενες κορυφὲς τῶν Τιταρίων καὶ τῶν Καμβουνίων ἑρμητικὰ τὰς πύλας Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, δὲν ἐστάθηκε μονάχα τὸ φυλετικὸ ὁρόσημο καὶ τὸ φυσικὸ προπέτασμα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ πρωταρχικὴ ἑστία τῶν πνευματικωτέρων της συλλήψεων.

Ὅταν τὸν βλέπῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν μυχὸ τοῦ Θερμαϊκοῦ (ποὺ τὸν κλείνει σὰν ἕνα λ[illegible] [illegible]σμα) ἢ ἀπὸ κάτω, ἀπὸ Πιερικὰ καὶ Θεσσαλικὰ πεδία, νὰ ὑψοῦται συμμετρικὰ σὰ ναὸς μὲ τοὺς ἁρμονικοὺς καὶ κα[illegible] θόλους του, μέσα στὸ γαλανὸ ἄπειρο, καὶ πιὸ πολύ, ὅταν τὸν διέρχεται κανεὶς μόνος μέσα στὴ θεϊκὴν ἠρεμία του, ὅπου ἀκούεται νὰ χουΐζουν τὸ ἔλατο καὶ τὰ νερὰ ποὺ τρέχουν ὁλοῦθε σὲ ἀσπρογάλαζες πλεξίδες γιὰ νὰ χυθοῦν ἀπ' εὐθείας μέσα στὴ θάλασσα, ἐνῷ γύρω οἱ βουνοκορφὲς του ἀνεβαίνουν ἀπανωτὰ ἡ μιὰ τὴν ἄλλη σὰν σκάλες μέσα στὰ σύννεφα, τότε μονάχα καταλαβαίνει γιατὶ μέσ' ἀπὸ τὴν προνομιοῦχο αὐτὴ φύσι, ποὺ λὲς καὶ στέκει ἡ φυσικὴ ἀποκορύφωσις ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ θαύματος, βγῆκαν οἱ πρῶτοι μουσόληπτοι καὶ μεγάλοι τῆς ἀρχαιότητος ἐκπολιτισταί, ὁ Ὀρφέας, ὁ Μουσαῖος, ὁ Θάμυρις, ὁ Εὔμολπος, ποὺ λέγονται μὲν Θρᾶκες, γιατὶ ἔχουν κοινὴ μὲ τοὺς Θρᾶκας τὴ λατρεία τοῦ Διονύσου, ὅμως ἐδῶ τὸν Ὄλυμπο εἶχανε πατρίδα τους, ἀπὸ τὴ μεριὰ τῶν Πιερίων, ποὺ διακρίνονταν ἀνέκαθεν γιὰ τὴν δασώδη βλάστησί τους. Ἐδῶ μέσα στὶς βαθύσκιες χαραδρώσεις του ποὺ τὶς κάνουν ν' ἀντηχοῦν οἱ ὁρμητικοὶ χείμαρροι καὶ ποὺ τὶς κατοικοῦσαν οἱ Μοῦσες, ἀκούστηκαν οἱ πρῶτοι μελῳδικοί, γεμάτοι ἁπλοϊκὸ θαυμασμὸ καὶ δέος θρησκευτικοὶ ὕμνοι. Μέσα στὶς μεγαλοπρεπεῖς αὐτὲς ἐδαφικὲς ἐξάρσεις τῆς πλέον ἀψογης συμμετρίας καὶ ἁρμονικῆς διαπλάσεως, ποὺ ὑψώνονται γιὰ νὰ σμίξουν τὸν οὐρανὸ μὲ τὸ κῦμα, μέσα στὸ γαλανὸ αὐτὸ φῶς ποὺ μεταβάλλει τὴ γῆ σὲ χαρωπὸ ὄνειρο, ποὺ τὸ ἀπολαμβάνει κανεὶς ξύπνιος, (γιατὶ ἂν ἡ ὀμορφιά του ὑπερβάλλῃ τ' ἀνθρώπινα ὅρια, ὅμως μένει μέσα καμωμένη ἀπὸ τὴν ἴδια οὐσία), μπόρεσε νὰ συλληφθῇ ὁ ποιητικὸς αὐτὸς ἀνθρωπομορφισμὸς τῶν ΘΕΩΝ—ΗΡΩΩΝ τοῦ Ὀλύμπου, ποὺ τέλος μὲ τὸν Ὅμηρο καὶ τὸν Ἡσίοδο γίνεται τὸ ποιητικὸ κτῆμα ὅλου τοῦ κόσμου.

Κατὰ τὸν μεσαίωνα, ὅταν τὸ πνευματικὸ κέντρο τοῦ Ἑλληνισμοῦ μεταφέρεται ἀλλοῦ, ἦταν φυσικὸ νὰ μὴν ἀναφέρεται παρὰ κάπου-κάπου τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλοτε

Ἡ ὑψηλότερη κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου

ἡ φαντασία τῶν κατοίκων του τοὺς ἔθεσε στὸ πιὸ ὑψηλὸ μέρος τῆς γῆς, ὅπου «οὔτε ποτ' ὄμβρῳ δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπόλναται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομ' αἴγλη». Σὲ τούτους τοὺς τόπους τοῦ οὐρανίου φωτός, τοῦ μέτρου καὶ τῆς ἁρμονίας, ὁ τερατόμορφος Πέλωρ τῶν Πελασγῶν, καταβάλλεται τέλος ἀπὸ τὸν Ὀλύμπιο Δία, ποὺ κατὰ τὴν τιτανικὴ πάλη του παίρνοντας γυναῖκες του τὶς τιτανίδες Θέμιδα καὶ Μνημοσύνη, γεννᾷ ἀπὸ τὴν πρώτη τὴν Δίκη κι' ἀπὸ τὴ δεύτερη τὶς Μοῦσες, καθιστάμενος ἔτσι ὁ δημιουργὸς θεὸς τῆς τάξεως καὶ τῆς ἁρμονίας μέσα στὴ φύσι καὶ μέσα στὴν κοινωνία. Αὐτοὺς τοὺς πρωταρχικοὺς μύθους τῶν Πελασγῶν καὶ Θρακῶν τοῦ Ὀλύμπου παίρνοντας οἱ ἐπιμιχθέντες μὲ αὐτοὺς Αἰολεῖς τῆς Θεσσαλίας — ποὺ πολὺ πιθανὸν καὶ νὰ τοὺς συνακολούθησαν κατὰ τὴν κάθοδό τους πρὸς τὸν Παρνασσὸ καὶ τὸν Ἑλικῶνα— τοὺς μετέδωσαν σ' ὅλον τὸν Ἑλληνικὸ κόσμο, μαζὶ μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν ἱερὴ μνήμη τοῦ ἀγαπημένου τους Ὀλύμπου, ποὺ τ' ὄνομά του μεταφέρεται παντοῦ, στὴ Λέσβο, στὴ Λυδία, στὴ Βιθυνία, στὴ Σμύρνη, στὴν Κύπρο, στὴ Λυκία, ὡς ποὺ περιδόξου Ὀλύμπου, ὅταν τυχὸν ἐπιδρομὲς ἀπὸ Γότθους, Βουλγάρους, Βλάχους, Σταυροφόρους, Σέρβους παραβίαζαν τὶς μοναδικὲς προσβάσεις του.

Κατὰ τὴν περίοδο ὅμως τῆς Τουρκοκρατίας, ποὺ σὲ κάθε μεριὰ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς οἱ ὀρεινοὶ ὄγκοι ἀπετέλεσαν σπουδαῖα πνευματικὰ μοναστικὰ καταφύγια καὶ ἀπρόσιτα ἄσυλα τῆς πολύπαθης Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, ὁ Ὄλυμπος ἀνακτᾷ ξανὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ χαμένα μεγαλεῖα του, ἀναδειχθεὶς καὶ πάλι μὲ τοὺς σταυραετούς του ἕνας πρωτοπόρος στὴ δημιουργία τῶν μυθικῶν ἡρώων τῆς Ἐπαναστάσεως, μὲ τὸν Νίκο Τσάρα του, τὸν Βλαχάβα, τὸν Γιωργάκη Ὀλύμπιο, ἀπαρτο κάστρο κλεφτῶν καὶ τὸ ἀγαπημένο καὶ χιλιοτραγουδισμένο πάλι, ὕστερ' ἀπὸ τόσους αἰῶνες, βουνὸ τῆς Ἑλληνικῆς ποιήσεως.

Ἐγὼ εἶμ' ὁ Γέρω Ὄλυμπος
στὸν κόσμο ξακουσμένος
πώχω σαράντα δυὸ κορφὲς
κι' ἑξῆντα δυὸ βρυσοῦλες
κάθε κορφὴ καὶ φλάμπουρο
κάθε κλαδὶ καὶ κλέφτης.

Ὁ Ὄλυμπος σήμερα ἀκούεται κυρίως γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ παρέχει σὲ μεγάλες ἐκδρομὲς καὶ ὀρειβασίες. Οἱ πρῶτες κατεύθυνσί τους ἔχουν τὴν περίφημη γιὰ τὶς καλλονές της Μονὴ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου. Οἱ δεύτερες, ποὺ σκοπό τους ἔχουν τὴν ἀνάβασι στὶς ἀπρόσιτες κορυφές του, ἐπιχειροῦνται συνήθως κατὰ τὴ θερινὴ περίοδο — γιατὶ κατὰ τὴ χειμερινὴ παρουσιάζουν πολλοὺς κινδύνους — εἴτε ἀπὸ τὴν Περραιβικὴ (Θεσσαλικὴ) πλευρὰ μὲ ἀφετηρία τὴν Ἐλασσῶνα, εἴτε ἀπὸ τὴν Πιερικὴ (Μακεδονικὴ) μὲ ἀφετηρία τὴν Αἰκατερίνη καὶ τὸ Λιτόχωρο. Καὶ οἱ δυὸ εἶναι διαρκείας 4 περίπου ἡμερῶν. Καὶ ἡ μὲν πρώτη, περνῶντας ἀπὸ περιοχὲς μᾶλλον ἀραιᾶς βλαστήσεως, ἀλλὰ μὲ θαυμάσια λειβαδοτόπια καὶ τὴ μικρὴ βουνίσια λίμνη τοῦ Νεζεροῦ, ἀκολουθάει Κοκκινοπλό, Λάκκα τῆς σταλαματιᾶς, Σμέο, Λάκκα τῆς Ὀντᾶς, Μπάρα, Σταυροϊτιά, Σκάλα, Πάνθεο, Θρόνο τοῦ Διός, Πόρτα, καὶ τελειώνει στὸν Προφήτη Ἠλία. Ἡ δὲ δεύτερη, ποὺ παρουσιάζει καὶ τὶς ὡραιότερες ἑλληνικὲς ὀρεινὲς διαβάσεις, περνῶντας ἀπὸ τὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, πιάνει τὰ καλύβια τοῦ Μαυρολόγγου καὶ ἀπὸ κεῖ τὸν Προφήτη Ἠλία, τὸ Θρόνο τοῦ Διός, τὸ Σκολιό, τὸ Σκόλα καὶ καταλήγει στὸ Πάνθεον.

Ἡ Ἀλπινικὴ περιοχὴ τοῦ Ὀλύμπου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὀρειβατικὸ καὶ ἀρχαιολογικὸ ἐνδιαφέρον της, παρουσιάζει καὶ ἀξιόλογο βοτανικὸ ἐνδιαφέρον, κι' ἔχει δώσει τὰ τελευταῖα χρόνια φυτὰ ἄγνωστα στὴν ἐπιστήμη.

Ἀξιόλογα ἐπίσης εἶναι τὰ βυζαντινὰ καὶ ἰδίως τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα τῶν ὑπωρειῶν τοῦ Ὀλύμπου. Εἰς τὰ πρῶτα, πλὴν τῶν μονῶν, πρέπει ν' ἀναφέρω τὸν ὡραῖο ναΐσκο τῆς Τούχλιστας, εἰς δὲ τὰ δεύτερα τὸ ἱερὸ τοῦ Πυθίου (Σέλος), ὅπου βρέθηκε ἡ περίφημη ὑψομετρικὴ ἐπιγραφή: «Ὀλύμπου κορυφῆς ἐπὶ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱερόν, ὕψος ἔχει (πρὸς τὴν κάθετον δ' ἐμετρήθη) πλήρη μὲν δεκάδα σταδίων, μίαν αὐτὰρ ἐφ' αὐτῇ πλέθρον πετράδι λειπόμενον μεγέθει. Εὐμίλου δέ μιν υἱὸς ἐθήκατο μέτρα κελεύθου Ζειναγόρας σὺ δ' ἄναξ χαῖρε καὶ ἐσθλὰ δίδου», ἡ ὁποία δίδει ἀρκετὰ ἐπακριβῶς τὸ ἀπὸ τοῦ Πυθίου ὕψος τῆς κορυφῆς τοῦ Φλάμπουρου, τὸ ὁποῖον πιθανώτατα εἶχεν ὑπ' ὄψιν της.

Στρατῆς Δούκας

Τετράγωνον

Εἰς τὰ τετράγωνα τοῦ σχήματος νὰ τοποθετηθοῦν τὰ κατάλληλα γράμματα, ὥστε εἰς τὰς σειρὰς ὁριζοντίως καὶ καθέτως νὰ εὑρεθοῦν λέξεις — κάθε λέξις θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ τέσσερα γράμματα — μὲ τὴν ἑξῆς σημασίαν:

Πρώτη σειρά: Μεγάλη περιοχὴ κατοικουμένη συνήθως ἀπὸ ἀνθρώπους τῆς ἰδίας φυλῆς.

Δευτέρα σειρά: Ὑποδιαίρεσις τοῦ χρόνου (γενική).

Τρίτη σειρά: Οἰνοπνευματῶδες ποτόν.

Τετάρτη σειρά: Μία τῶν πέντε ἠπείρων.

Κρυπτογραφικόν

123456789	=	Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.
21734686	=	Νησιωτικὴ πόλις.
93289	=	Νῆσος τῶν Κυκλάδων.
28345689	=	Κάτοικος Βαλκανικοῦ Κράτους.
527286	=	Μέρος τοῦ λόγου.
17689	=	Σύνολον ἀνθρώπων.
95489	=	Ἑλληνικὴ νῆσος.
6589	=	Ἱερὸς τόπος.

Ι. Δ. ΦΥΣΙΛΗΣ

Ναὶ ἢ ὄχι;

Ἀπαντῆστε γρήγορα!

1. Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, ἐκτὸς τῆς θρησκευτικῆς, ἔχει καὶ ἱστορικὴν ἀξίαν. Ναὶ ἢ ὄχι;

2. Ἡ Κρήτη εἶναι ἡ μεγαλυτέρα νῆσος τῆς Εὐρώπης. Ναὶ ἢ ὄχι;

3. Τὸ θωρηκτὸν «Ἀβέρωφ» ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ 1906. Ναὶ ἢ ὄχι;

4. Εἰς τοὺς μέχρι τοῦδε Βαλκανικοὺς ἀγῶνας ἡ Ἑλλὰς μόνον μίαν φορὰν δὲν ἦλθε πρώτη. Ναὶ ἢ ὄχι;

5. Τὸ ἀραβικὸ ἄλογο τρέχει ταχύτερα ἀπὸ τὴν ταχύτερη ἀτμομηχανή. Ναὶ ἢ ὄχι;

6. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον εἰς ἡλικίαν 26 ἐτῶν. Ναὶ ἢ ὄχι;

7. Ἡ Ρουμανία παράγει κυρίως πετρέλαια καὶ σῖτον. Ναὶ ἢ ὄχι;

8. Ἡ «Α.Ε.Κ.» τῶν Ἀθηνῶν ἐκέρδισε τὸ κύπελλο ὅσες φορὲς ἔγιναν ἀγῶνες κυπέλλου τῆς Ἑλλάδος. Ναὶ ἢ ὄχι;

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀγαπητόν μας πρόσωπον.

1) Τέρας τῆς Μυθολογίας, 2) Εὐρωπαϊκὸν Κράτος, 3) Ὄρος τῆς Μ. Ἀσίας καὶ ζῷον, 4) Χώρα τῆς Β. Ἀμερικῆς, 5) Πόλις τῆς Β. Ἑλλάδος, 6) Προϊὸν τῆς θαλάσσης ἀλλὰ καὶ ὀρυκτόν, 7) Διακριτικὸν ὀργανώσεως.

Θ. ΧΑΤΖΗΝΑΚΟΣ

Λογοπαίγνιον

Ποιὰ πόλι τῆς Ἑλλάδος φορᾶμε στὸ κεφάλι μας;

Γ. Η. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Πύλος

Μεταγραμματισμὸς

Σχῆμα γεωμετρικὸ
ἕνα γράμμα μόν' ἀλλάζει
κι' ἕνα ὄμορφο πουλὶ
στὴ στιγμὴ παρουσιάζει.

Γ. Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

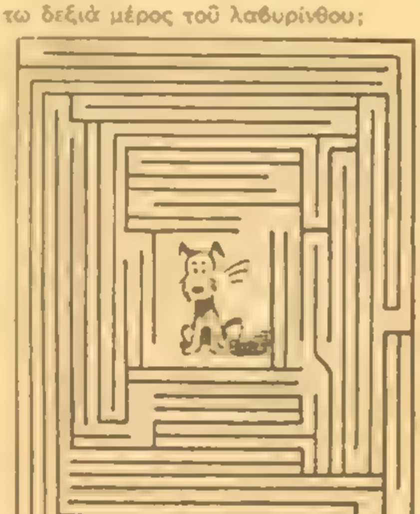
Στοιχειόγριφος μετ' ἀναγραμματισμοῦ

Εἶμαι νῆσος τοῦ Ἰονίου
Ἂν με ἀποκεφαλίσης,
Τὸ λαιμό μου ἀκόμ' ἂν κόψης
Καὶ μὲ ἀναγραμματίσης,
Ἄλλη νῆσο στὸ Αἰγαῖο
Εὔκολα θὰ σχηματίσης.

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Τὸ σκυλάκι μὲ τὸ ἐκπληκτικὸ ὕφος, θέλει νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ λαβύρινθο, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Ὅσες φορὲς δοκίμασε, γύρισε πάλι, ὕστερα ἀπὸ μεγάλη περιπλάνησι, στὴ φυλακή του.

Μπορεῖτε ν' ἀκολουθήσετε τὸ δρόμο ποὺ πρέπει καὶ νὰ βγῆτε ἀπὸ τὸ κάτω δεξιὰ μέρος τοῦ λαβυρίνθου;

Τετράγωνον

Εἰς τὰ παραπλεύρως τετραγωνίδια νὰ τοποθετηθοῦν τὰ κατάλληλα γράμματα — ἕνα γράμμα σὲ κάθε τετραγωνίδιο — ὥστε εἰς τὰς σειρὰς ὁριζοντίως καὶ καθέτως νὰ ἀναγινώσκωνται λέξεις μὲ τὴν κάτωθι σημασίαν:

Πρώτη σειρά: Δροσερὸ ἀεράκι.

Δευτέρα σειρά: Ἀπαραίτητον διὰ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων.

Τρίτη σειρά: Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ Κράτους.

Τετάρτη σειρά: Ἀρχαῖος θεὸς καὶ πλοῖον τοῦ Β. Ναυτικοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Τρίγωνον

• • • • •	=	Πόλις Κ. Εὐρώπης.
• • • •	=	Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ Κράτους.
• • •	=	Χρον. σύνδεσμος.
• •	=	Ἡ πατρὶς ὅλων.
•	=	Φωνῆεν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Γ. Η. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Αἱ λύσεις τοῦ 33ου φύλλου

Ὁ Λαβύρινθος: «Ἡ Ἑλλὰς θέλει νὰ ζήση καὶ θὰ ζήση». Ἡ σειρά: 12, 10, 3, 2, 1, 7, 8, 11, 5, 4, 9, 6.

Ἀκροστιχίς: Πεκῖνον (Πελαργός, Ἑλλάς, Καλιμάντζαρον, Ἰνδίαι, Νεῖλος, Ὀδυσσεύς, Ναρσῆς).

Κρυπτογραφικόν: Ἱπποκράτης, Κρήτη, ἤπιος, Πόρος, Ἰσοκράτης, Ἰσαάκ, ἵππος, Πάρος.

Ποικίλη ἀκροστιχίς: Τυρταῖος (Τυρός, μΥωψ, ΓεΡμανία, κοίΤη, πλωτΑρχης, ἄμπωτΙς, πηδάλιΟν, ΣωκράτηΣ).

Τρίγωνον: Ἥλιος — λαός — ἰός — ὅς — Σ.

Αἴνιγμα: Ε.Ο.Ν. — Αἰών.

Δένδρα: Πεύκη — Λεύκη.

Μαγικὸν γράμμα: Τρέχω, χορός, Χάρος, χαρά, χώρα.

Ἀριθμητικόν: 5 − 3 = 2 + 1 [illegible]

Κρυπτογραφικόν: Ἀστρονομία, ἰατρός, νόσος, τσάι, Ἶρις, δόξα, Τροία, νόμος.

Λίγη εὐθυμία

Τὸ χιοῦμορ τῶν προγόνων μας

Ὁ ἀνόητος ἔμαθε ὅτι ὁ κόρακας ζῆ περισσότερα ἀπὸ 200 χρόνια. Καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῆ, ἔκλεισε ἕνα κόρακα στὸ κλουβί!

• • •

Ὁ ἀνόητος, βλέποντας σ' ἕνα ναυάγιο τοὺς ἄλλους ν' ἁρπάζουν διάφορα σκεύη τοῦ καραβιοῦ, γιὰ νὰ σωθοῦν, ἅρπαξε κι' αὐτὸς τὴν ἄγκυρα κι' ἔπεσε στὴ θάλασσα!

• • •

Ὁ ἀνόητος εἶπε σὲ κάποιον, ποὺ συνήντησε: «Ἔμαθα ὅτι πέθανες»... «Ἀλλὰ μὲ βλέπεις ζωντανό», εἶπε ἐκεῖνος. Καὶ ὁ ἀνόητος: «Ναί, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ μοῦ τὸ εἶπε εἶναι πολὺ ἀξιοπιστότερος ἀπὸ σένα. Ἐκεῖνον πιστεύω!»

• • •

Ὁ ἀνόητος εἶδε στὸν ὕπνο του ὅτι ἐπάτησε ἕνα καρφί. Νόμισε λοιπὸν ὅτι τοῦ πονοῦσε τὸ πόδι του καὶ τὸ ἔδεσε. Καὶ ἕνας ἄλλος μωρός, ποὺ ἔμαθε τὴν αἰτία: «Καλὰ νὰ πάθης, τοῦ εἶπε. Γιατὶ κοιμήθηκες ξυπόλητος!»

• • •

Ὁ ἀνόητος, θέλων νὰ πωλήση ἕνα σπίτι, γύριζε μὲ μιὰ πέτρα ἀπ' αὐτὸ καὶ τὴν ἔδειχνε γιὰ δεῖγμα!

Ἐξηγεῖται...

—Ἄ! ἀγαπητέ μου φίλε, ἐγὼ δὲν τὰ παίρνω ποτὲ κατάκαρδα τὰ πράγματα. Ἔχω ἄλλως τε τὸ «γνῶθι σ' αὐτὸν» καὶ κρίνω πάντοτε μὲ αὐστηρότητα τὰ πράγματα.

—Αὐτὸ εἶναι ἕνα μεγάλο προτέρημα. Μπράβο!

—Εὐχαριστῶ. Ἔτσι ποὺ λές, ὅταν κάνω καμμιὰ μεγάλη ἀνοησία, καμμιὰ κουταμάρα ἢ βλακεία, τὸ ἀντιλαμβάνομαι ἀμέσως. Ἀντὶ ὅμως νὰ στενοχωρηθῶ, ὅπως κάνουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, τὸ παίρνω τὸ πρᾶγμα φιλοσοφικὰ καὶ γελῶ!...

—Τώρα ἐξηγεῖται γιατὶ γελᾶς συνεχῶς!

ΕΠΕΣΤΡΕΨΕ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΤΟΥ...

Ὁ φυλακισμένος ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς κόπους κατώρθωσε νὰ δραπετεύση ἀπ' τὴ φυλακή. Ἔτρεχε ἐπὶ μιὰ ὥρα σὰν τρελλός, γιὰ νὰ μὴ τὸν πιάσουν, ὅταν ἀντίκρυσε μιὰ στιγμή, σ' ἕνα ἄγνωστο δρόμο, ἕνα κάρρο μὲ σανό. Ἐδῶ θὰ κρυφτῶ καλά, σκέφθηκε, καὶ θὰ βγῶ μακρυά, ὅπου πάει τὸ κάρρο. Ἀνέβηκε λοιπὸν στὸ πίσω μέρος τοῦ κάρρου καὶ χώθηκε μέσα στὸ σανό...

Τὸ κάρρο ἀφοῦ ταξείδευσε 2—3 ὧρες, στάθηκε ἐπὶ τέλους. Ὁ δραπέτης ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπ' τὸ φόρτωμα τοῦ σανοῦ καὶ ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του, γιὰ νὰ δῆ ποῦ εἶναι... Ἀλλὰ ὁ Θεός, ὅπως λέει καὶ ἡ παροιμία, ἀγαπᾶ τὸν κλέφτη, ἀλλὰ καλύτερα ἀγαπᾶ τὸν νοικοκύρη. Κι' ἔτσι ὁ δραπέτης εἶδε μὲ πικρία ὅτι τὸ κάρρο ποὺ νόμιζε ὅτι θὰ τὸν σώση, εἶχε σταθῆ στὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς, στὴν ὁποία ἐπρόκειτο νὰ ξεφορτώση τὸ σανό!...

Ἐξήγησις !

Ἡ κυρία, θυμωμένη, στὴν ὑπηρέτρια:

—Δὲν κάνεις τίποτα! Πῶς συμβαίνει, Μαρία, κάθε φορὰ ποὺ μπαίνω στὴν κουζίνα, νὰ σὲ βλέπω νὰ μὴν κάνης τίποτα;

—Εἶναι γιατὶ φορᾶτε μαλακὲς παντοῦφλες καὶ δὲν σᾶς ἀκούω ποὺ ἔρχεσθε...

ΕΝΑ ΧΑΣΤΟΥΚΙ «ΕΞΠΡΕΣ» ΑΠ' ΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ ΣΤΟ ΣΙΚΑΓΟ!

Εἶναι γνωστὴ ἡ ὑπερηφάνεια ποὺ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι γιὰ κάθε πρᾶγμα τῆς πατρίδος τους. Καμμιὰ φορὰ ὅμως, στὴν προσπάθειά τους νὰ παρουσιάσουν κάτι ὡς ἐξαιρετικό, παρασύρονται σὲ τερατολογίες, ἀρκετὰ χαριτωμένες. Μιὰ τέτοια ἱστορία εἶναι καὶ ἡ ἑξῆς:

Κάποτε ταξείδευαν στὴν Ἀγγλία μὲ τραῖνο, στὸ ἴδιο διαμέρισμα, ἕνας Γάλλος καὶ ἕνας Ἀμερικανός. Συνωμιλοῦσαν ἀπ' ἀρκετὴ ὥρα γιὰ διάφορα πράγματα, ὅταν ὁ Γάλλος, θέλοντας νὰ καταπλήξη τὸν συνταξειδιώτη του, ἄνοιξε κουβέντα γιὰ τὰ τραῖνα.

—Πῶς σᾶς φαίνονται τὰ τραῖνα τῆς Ἀγγλίας;

—Καλά, ἀρκετὰ καλά, ἀπήντησεν ὁ Ἀμερικανός.

—Βεβαίως, καλὰ εἶναι, ἀλλὰ ὑστεροῦν σὲ ταχύτητα.

—Ἔ, βέβαια. Ὀλίγον...

—Ὄχι ὀλίγον, ἀγαπητέ μου κύριε, ἀλλὰ πολύ, πάρα πολύ. Στὴν πατρίδα μου, τὴ Γαλλία, τὰ τραῖνα τρέχουν σὰν ἀστραπή!

—Μπᾶ;

—Βεβαίως. Καὶ γιὰ νὰ καταλάβετε, θὰ σᾶς πῶ τὸ ἑξῆς: Ταξειδεύω συχνά, γιὰ δουλειές μου, ἀπ' τὸ Παρίσι στὴ Μασσαλία, σιδηροδρομικῶς ἐννοεῖται. Μόλις ξεκινήση τὸ τραῖνο πηγαίνω γιὰ νὰ φάγω, στὸ εἰδικὸν ὄχημα — ἑστιατόριον. Λοιπόν, ἀγαπητέ μου κύριε, δὲν προφθαίνω καλὰ-καλὰ νὰ τελειώσω τὸ γεῦμα μου καὶ τὸ τραῖνο ἔχει φθάσει στὴ Μασσαλία! Πολλὲς φορὲς μάλιστα ἀναγκάσθηκα ν' ἀφήσω τὸ φαγητό μου στὴ μέση, γιατὶ τὸ τραῖνο εἶχε φθάσει στὴ Μασσαλία καὶ ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ κατέβω!....

Ὁ Ἀμερικανὸς χαμογέλασε:

—Αὐτὸ ποὺ μοῦ λέτε, εἶπεν, εἶναι ἀξιοθαύμαστο. Μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι τὰ τραῖνα τῆς Ἀμερικῆς εἶναι πολὺ ταχύτερα ἀπ' τὰ δικά σας.

Ὁ Γάλλος ἐξεπλάγη.

—Ἀδύνατον! φώναξε. Δὲν ὑπάρχουν στὸν κόσμο ταχύτερα τραῖνα ἀπ' τὰ δικά μας.

—Μοῦ διηγηθήκατε, εἶπε ὁ Ἀμερικανός, γιὰ τὸ φαγητό σας, τὸ ὁποῖον ἀφήνετε στὴ μέση καμμιὰ φορά. Θὰ σᾶς πῶ κι' ἐγὼ μιὰ ἱστορία, ποὺ εἶναι καταπληκτικὴ καὶ ποὺ θὰ σᾶς πείση ἀσφαλῶς γιὰ τὴν ὑπεροχὴ τῶν ἰδικῶν μας τραίνων. Κάποτε, λοιπόν, ἐπρόκειτο νὰ ταξειδεύσω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη στὸ Σικάγο. Κατέβηκα στὸ σταθμὸ καὶ μπῆκα στὸ βαγόνι. Τὸ τραῖνο δὲν εἶχε ξεκινήσει ἀκόμη καὶ ἄναψα ἕνα τσιγάρο γιὰ νὰ καπνίσω. Ξαφνικὰ ὅμως ἔρχεται ὁ σταθμάρχης τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ χωρὶς νὰ μοῦ πῆ τίποτα, ἁρπάζει τὸ τσιγάρο ἀπὸ τὸ στόμα μου καὶ τὸ πετάει ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τὸ τραῖνο, ὅπως σᾶς εἶχα πῆ, δὲν εἶχε ξεκινήσει ἀκόμη καὶ σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω αὐτὸ γιατὶ ἔχει σημασία καὶ πρέπει νὰ τὸ συγκρατήσετε στὴ μνήμη σας.

—Τὸ συγκρατῶ. Προχωρεῖτε.

—Ἐννοεῖται ὅτι ἔγινα ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὴν ἀπρεπῆ διαγωγὴ τοῦ σταθμάρχου τῆς Νέας Ὑόρκης. «Γιατί, κύριε, τοῦ εἶπα, πετάξατε τὸ τσιγάρο μου;» «Γιατί, μοῦ ἀπήντησε, ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα στὸ τραῖνο». «Καλά, τοῦ εἶπα, καὶ γιατὶ δὲν μοῦ τὸ λέγατε νὰ τὸ πετάξω ἐγώ; Εἶναι τρόπος αὐτός, νὰ μοῦ τὸ ἁρπάξετε ἀπ' τὸ στόμα, χωρὶς νὰ μοῦ πῆτε κουβέντα;» Ἐκεῖνος μοῦ εἶπε: «Δὲν μὲ ξεφορτώνεσαι;» Λοιπὸν ἐγὼ ἐθύμωσα, τσακωθήκαμε στὰ γερὰ καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ σήκωσα τὸ χέρι μου γιὰ νὰ τὸν χαστουκίσω.

—Τοῦ ἄξιζε τοῦ παλιανθρώπου!

—Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ εἶχα σηκώσει τὸ χέρι μου γιὰ νὰ τὸν χαστουκίσω, ξεκίνησε τὸ τραῖνο ἀπ' τὴ Ν. Ὑόρκη γιὰ τὸ Σικάγο.

—Λοιπόν!

—Ἀκοῦστε λοιπόν, ἀγαπητέ μου κύριε, τὴ συνέχεια! Χωρὶς νὰ διστάσω καθόλου κατέβασα τὸ χέρι μου μὲ δύναμι.

—Θὰ ἔφαγε γερὸ χαστοῦκι αὐτὸς ὁ σταθμάρχης τῆς Νέας Ὑόρκης!

—Δὲν ἔγιναν ἔτσι τὰ πράγματα, γιατὶ ὅσο νὰ κατεβάσω τὸ χέρι μου, τὸ τραῖνο εἶχε φθάσει στὸ Σικάγο καὶ τὸ χαστοῦκι τὸ ἔφαγε ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμάρχης τοῦ Σικάγου!

Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΜΑΣ

Ὁ «Κάου-μπόϋ»

Ὁριζοντίως:

1. Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, ἡ αὐτοθυσία τοῦ ὁποίου διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος του ἀναφέρεται ὡς ἔξοχον παράδειγμα πατριωτισμοῦ εἰς τὴν ἱστορίαν.
2. Ὑπάρχω, δὲν ἀπέθανα (ρῆμα).
3. Τῆς ὁποίας — Καύσιμος ὕλη.
4. Ἄρθρον (πληθυντικός).
5. Νῆσος (γαλλιστί) — Ἄψητα, ἄθραστα.
6. Μία τῶν Δωδεκανήσων (δοτική) — Ἕνα φωνῆεν καὶ ἕνα σύμφωνον ἀπὸ τὴν λέξιν «αὐτός».
7. Τὸ ὑπάρχον — Νότα τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς.
8. Πολεμικὸν μέσον διὰ νὰ βυθίζωνται τὰ πλοῖα, ἀλλὰ καὶ βαθὺς ὕπνος (γενική).

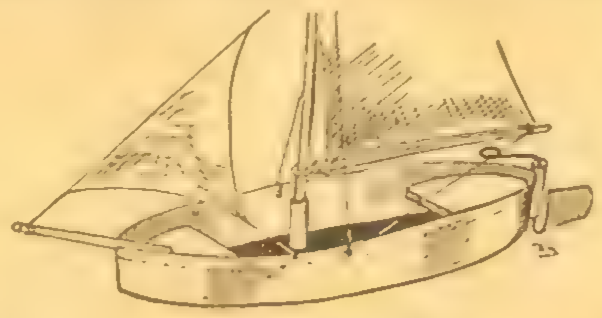
Καθέτως:

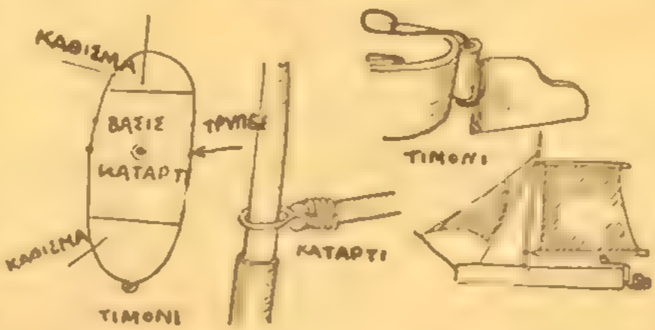
1. Ἑλληνικὸν πέλαγος, τὸ ὁποῖον φέρει τὸ ὄνομα νήσου.
2. «Στα ... σφάζουν ἀρνιά», ὅπως λέει τὸ τραγοῦδι.
5. Μυρίζω, ὄχι καλὰ πάντως (ρῆμα)... — Ἡρωϊκὴ περιφέρεια τῆς Πελοποννήσου.
6. Ἀρχαῖος φιλόσοφος, ποὺ μὲ τὸν θάνατόν του ἔδωσε τὸ παράδειγμα τῆς ὑποταγῆς εἰς τοὺς νόμους τῆς πατρίδος.

ΜΕ ΕΝΑ ΤΕΝΕΚΕΔΕΝΙΟ ΚΟΥΤΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΕ ΕΝΑ ΙΣΤΙΟΦΟΡΟΝ...

Ἕνα ἀδειανὸ στενόμακρο κουτὶ ἀπὸ σαρδέλλες ἢ ρέγγες, μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ λίγη προσπάθεια ἕνα ὡραῖο μικρὸ ἱστιοφόρο, κατάλληλο παιχνίδι γιὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τῶν θαλασσίων λουτρῶν.

Κόβετε ἐντελῶς τὸ καπάκι, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν πρέ-

πει νὰ πετάξετε, γιατὶ θὰ χρειασθῇ. Χτυπᾶτε καλὰ γύρω-γύρω τὰ χείλη τοῦ κουτιοῦ μ' ἕνα σφυράκι, γιὰ νὰ μὴ κόβουν. Μὲ στάχτη ἢ μὲ ἄμμο τρίβετε τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κουτιοῦ καὶ ἔπειτα τὸ πλύνετε μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ σαπούνι, γιὰ νὰ καθαρίσῃ ἐντελῶς.

Παίρνετε ἔπειτα ἕνα στενὸ τενεκεδένιο σωληνάριο—ἀπὸ τὴ βέργα ποὺ στηρίζει τὰ κουρτινάκια στὸ παράθυρο λ. χ.—μήκους 3—4 ἑκατοστομέτρων, τὸ ὁποῖον κολλᾶτε ἢ δίνετε νὰ τὸ κολλήσουν μὲ λίγο καλάϊ, μέσα στὸ κουτί, ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα. Ἐκεῖ μέσα στὸ σωληνάριο θὰ τοποθετήσετε ἔπειτα τὸ ξύλινο κατάρτι.

Συνεχίζοντες τὴν ἐργασία, κόβετε τὶς δυὸ γωνιὲς τοῦ καπακιοῦ καὶ τὶς προσαρμόζετε (τὶς κολλᾶτε κι' αὐτὲς μὲ καλάϊ ἢ μὲ καλὸ βουλλοκέρι, γιὰ εὐκολία σας) στὶς δυὸ ἄκρες τοῦ κουτιοῦ γιὰ καθίσματα.

Τὸ τιμόνι γίνεται συνήθως ἀπὸ ἕνα σωληνάριο, κολλημένο ἔξω ἀπὸ τὸ κουτί. Μέσα στὸ σωληνάριο περνᾶτε ἕνα σύρμα, μὲ ἕνα τενεκεδάκι ἢ ἕνα κομματάκι πλατὺ ξύλο στὴν ἄκρη. Αὐτὸ εἶναι τὸ τιμόνι. Ἐπίσης ἀνοίγετε στὰ πλευρὰ τοῦ κουτιοῦ δυὸ τρῦπες, στὴν κάθε πλευρά, γιὰ νὰ περάσουν τὰ σχοινιὰ ποὺ θὰ συγκρατοῦν τὰ πανιά.

Δύο ξυλαράκια καὶ λίγο πανὶ συμπληρώνουν ἔπειτα τὴν ἐξάρτυσι τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον, τελειωμένο πιά, ὅπως δείχνει τὸ σχέδιο, εἶναι ἕτοιμο γιὰ καθέλκυσι...

Αἱ λύσεις τοῦ 34ου φύλλου.

Ναὶ ἢ ὄχι; 1. 2. 3. 6 ὄχι. 4. 5. 7. 8 ναί.

Ὁ λύκος, ποὺ παραμονεύει τὴν Κοκκινοσκουφίτσα φαίνεται στὰ κάτω μέρη τῶν κορμῶν τῶν 2 δένδρων ἀριστερά, ἂν ἀναποδογυρίσετε τὴν εἰκόνα.

ΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΜΑΣ

Ὁ «Μεξικονός»

Ὁριζοντίως:

1. Περίφημος ὀροσειρὰ τῆς Εὐρώπης, πάντοτε χιονισμένη. Ἀπὸ αὐτὴν ἐδόθη τὸ ὄνομα εἰς τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ὀρειβασίαν.
2. Νότα τῆς Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς — Ἀντωνυμία (γενική).
4. Δέκατος τέταρτος — Ὑποθετικόν, εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν.
5. Μόριον τῆς ὑποτακτικῆς καὶ δεικτικὸν εἰς τὴν καθομιλουμένην — Προστακτικὴ ρήματος σημαίνοντος πρόσκλησιν.
6. Ζῶσα ὕπαρξις, τὸ ὑπάρχον — Ὁμοιωματικὸν εἰς τὴν δημοτικὴν καὶ ἡ πρώτη λέξις τῆς ὀνομασίας πολλῶν ξένων πόλεων.
7. Ἄρθρον — Ἄρθρον.
8. Μικρὸν ἑρπετὸν (αἰτιατικὴ πληθυντικοῦ).

Καθέτως:

1. Βασιλεύς, ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. Ἐφιλοξένησε θερμῶς τὸν Ὀδυσσέα καὶ τὸν ἔστειλε μὲ πλοῖον εἰς τὴν πατρίδα του, τὴν Ἰθάκην.
2. Νότα τῆς Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν 2 ὁριζοντίως — Μικρὸν κράτος τῆς βορειοδυτικῆς Εὐρώπης.
4. Ἡ πρόθεσις «εἰς», εἰς τὴν ἀρχαίαν — Ἡ ἰδία μὲ τὴν προηγουμένην πρόθεσις.
5. ΙΟ — Ὡραῖα καὶ ὑψηλὰ δένδρα.
6. Κάτοικος νήσου τῶν Κυκλάδων.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Η Ε. Ο. Ν. ΕΙΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΝ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρουμανίας προσεκάλεσε τὴν Α. Β. Υ. τὸν Διάδοχον Παῦλον νὰ μετάσχῃ εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας τῆς Ρουμανίας.

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος, ἀποδεχθεὶς τὴν πρόσκλησιν, ἀνεχώρησεν εἰς Ρουμανίαν.

Τὴν Α. Β. Ὑψηλότητα συνοδεύει εἰς Ρουμανίαν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος, ὅστις καὶ θὰ παραμείνῃ ἐπὶ εἰκοσαήμερον διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὰς ἑορτὰς τῆς Ὀργανώσεως τῆς Ρουμανικῆς Νεολαίας.

Μετέβησαν ἐπίσης εἰς Ρουμανίαν ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Θεοτικός, λοχαγός, ὁ ἐπιστάτης τοῦ Κ. Ε. Ν. κ. Ι. Νικολόπουλος, ὁ διοικητὴς κ. Ι. Καψάλης καὶ ὁ ζωγράφος κ. Μακρῆς, ὅπως ἐπιβλέψῃ τὴν διακόσμησιν τῆς ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Περιπτέρῳ αἰθούσης τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὡς γνωστόν, τὴν 18 Ἰουνίου ἀνοίγει εἰς τὸ Βουκουρέστι ἡ ἔκθεσις τῆς Διεθνοῦς ὀργανώσεως «Χαρὰ καὶ Ἐργασία». Ἡ Ε.Ο.Ν. συμμετέχει δι' εἰδικῆς αἰθούσης ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Περιπτέρῳ.

Εἰς τὸ ἐν λόγῳ περίπτερον ἡ Ε.Ο.Ν. παρουσιάζει δι' ἐκθεμάτων καὶ φωτογραφιῶν τὴν κοινωφελῆ ἀπασχόλησιν τῶν μελῶν της, τὴν σωματικὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν ψυχαγωγίαν αὐτῶν.

Πλαστικαὶ μακέτται, ἐκτιθέμεναι εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ε.Ο.Ν., θ' ἀναπαριστοῦν τὰς ἐγκαταστάσεις τῆς Ὀργανώσεως εἰς τὸ «Στρατόπεδον Ἰω. Μεταξᾶ», τὸ γυμναστήριον τῆς Ε.Ο.Ν., τὸν πρότυπον τομέα καὶ τὰς ἐγκαταστάσεις τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας.

Ἐπίσης εἰς εἰδικὰς προθήκας θὰ ἐκτεθῇ ἡ ἐκδοτικὴ ἐργασία τῆς Ὀργανώσεως, ἤτοι σειρὰ τευχῶν τοῦ περιοδικοῦ «Ἡ Νεολαία» καὶ διάφοροι ἄλλαι ἐκδόσεις τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ὡς καὶ μετάλλια, διπλώματα καὶ διακριτικὰ τῆς Ὀργανώσεως.

Ἐπίσης εἰς περίβλεπτον θέσιν τοῦ Περιπτέρου θὰ ἀναρτηθῇ ὡραιότατος συμβολικὸς πίναξ παριστῶν τὸν Ἀρχηγὸν ἐναγκαλιζόμενον μικρὸν Σκαπανέα, ἐνῷ εἰς τὸ βάθος τῆς εἰκόνος διακρίνονται ἀρχαϊκαὶ παραστάσεις καὶ κάτωθι αὐτῆς τὸ ρητὸν τοῦ Ἀριστοτέλους:

«Ἂν θέλουν οἱ νομοθέται νὰ μὴ φθείρωνται τὰ πολιτεύματα, ἂς λάβουν μέριμναν περὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν νέων».

Θὰ ἀναρτηθῇ ἐπίσης παραστατικὸς πίναξ, ἐμφαίνων τὴν διοικητικὴν διάρθρωσιν τῆς Ὀργανώσεως, μὲ φωτογραφίας τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Κυβ. Ἐπιτρόπου.

Τὴν ὅλην ὀργάνωσιν τῆς αἰθούσης ἀνέλαβεν ὁ κ. Ἰωάννης Καψάλης, διευθυντὴς τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τῆς Διεθνοῦς Ἐπικοινωνίας, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ζωγράφου κ. Θ. Μακρῆ.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ὁ Ἀρχηγός, ὡς Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν., ἐκφράζει δι' ἡμερησίας διαταγῆς του τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς τὴν ὀργανωτικὴν ἐπιτροπὴν τῶν Α' Πανελληνίων ἀθλητικῶν ἀγώνων τῆς Ε. Ο. Ν.

Ἡ ἐπιτροπή, ὡς γνωστόν, ἀπετελέσθη ἐκ τῶν κ.κ. Ι. Μουνδρέα, Θεοτικοῦ, λοχαγοῦ, Κ. Μπέμπη, Στ. Καψάλη, Ι. Καψάλη, Α. Ἀραβοσιτᾶ, Ρ. Δαρίγου, Ε. Μοιροπούλου, Ν. Μαντζόγλου, Ὄττο Σίμιτσεκ καὶ Ρ. Φραγκούδη.

Ἐπίσης ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς τὸν λοχαγὸν κ. Βλ. Κόλλαν, τὸν κ. Ε. Βαλαωρίτην, ὡς καὶ τοὺς γυμναστὰς τῶν Περιφ. Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων, ὡς καὶ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Ὁ Ἀρχηγὸς ἐκφράζει ἐπίσης τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς τὰ τμήματα τῶν Περιφ. Διοικήσεων τὰ μετασχόντα εἰς τοὺς ἀγῶνας.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΜΕΛΟΠΟΙΗΣΙΝ ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ἡ κριτικὴ ἐπιτροπὴ διὰ τὸν διαγωνισμὸν πρὸς μελοποίησιν ἐμβατηρίου τῆς Νεολαίας, ἐξετάσασα (57) πενήντα ἑπτὰ μελοποιήσεις, ἀπέρριψεν 7 ὡς μὴ πληρούσας τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως καὶ τελικῶς ἀπεφάσισε παμψηφεί: 1) Εἰς οὐδὲν τῶν ὑποβληθέντων ἔργων ἀπονέμει τὸ α' βραβεῖον. 2) Πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν σχετικῶς καλυτέρων, δεδομένου ὅτι ὁ διαγωνισμὸς οὗτος θὰ ἐπαναλαμβάνεται κατ' ἔτος, ἀπονέμει α' μὲν ἔπαθλον εἰς τὸ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Σοφὸν τὸ σαφὲς» τοῦ συνθέτου Παναγιώτου Κουτσοπούλου, καθηγητοῦ μέσης σχολῆς ἐν Χαλκίδι, β' δὲ ἔπαινον εἰς τὸ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἄμμες δὲ γ' ἐσσόμεθα πολλῷ κάρρονες» τοῦ συνθέτου κ. Βασ. Θεοφάνους, ὁδὸς Σαρανταπόρου 11β, Θεσσαλονίκη. Διότι χωρὶς καὶ τὰ ὡς ἄνω ἐπαινούμενα νὰ παρουσιάζουν ἰδιαιτέραν πρωτοτυπίαν, τὸ μὲν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Σοφὸν τὸ σαφὲς» ἔχει μίαν ἁπλῆν, εὐδηπτον καὶ ἀβίαστον, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐπίσης τετριμμένην μελῳδικὴν γραμμήν, τὸ δὲ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἄμμες δὲ γ' ἐσσόμεθα πολλῷ κάρρονες» παρουσιάζει κάποιαν καλυτέραν ἁρμονικὴν ἐπεξεργασίαν, ἀλλὰ εἶναι καὶ αὐτὸ σχοινοτενὲς καὶ εἰς πολλὰ σημεῖα πλατυάζει τὴν μελῳδικήν του καὶ ἁρμονικὴν ἐξέλιξιν. 3) Ἐκφράζει τὴν εὐχὴν νὰ προκηρυχθῇ νέος διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν ἁπλῶν ἐμβατηρίων, ὅπου οἱ διαγωνιζόμενοι ἄνευ στίχων νὰ προσπαθήσουν ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ ἀποφύγουν τὸν τόνον τῆς ἐλαφρᾶς ὀπερέττας καὶ τῆς ἐπιθεωρήσεως, λαμβάνοντες ὡς ὑποδείγματα, ἐφ' ὅσον δὲν ἠμποροῦν νὰ ἐμπνευσθοῦν ἀπὸ τὸν τόνον τῆς λαϊκῆς καὶ ἐν γένει τῆς ἰδικῆς μας μουσικῆς, τοὐλάχιστον τὰ τῆς καλῆς μουσικῆς τῶν στρατιωτικῶν καὶ πατριωτικῶν ἐμβατηρίων ἄλλων προηγμένων μουσικῶς λαῶν.

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἡ κριτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ δραματικοῦ διαγωνισμοῦ, τοῦ προκηρυχθέντος ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν., λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν παράκλησιν πολλῶν συγγραφέων ἐπιθυμούντων νὰ μετάσχουν τούτου, κατέληξεν εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅπως παρατείνῃ τὴν προθεσμίαν μέχρι 30 Ἰουνίου.

ΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Τὴν Κυριακὴν τὸ ἀπόγευμα καὶ ὥραν 6 μ. μ. εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον Πειραιῶς ἐδόθη ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας τῆς Ε. Ο. Ν. παράστασις κουκλοθεάτρου διὰ τοὺς Σκαπανεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς. Κατ' αὐτὴν ἐπαίχθη ἡ ὡραία κωμῳδία «Ὁ Μαρουλῆς στὴν Ἀθήνα».

Ἐπίσης τὴν πρωΐαν τῆς αὔριον Κυριακῆς ἐπαναλαμβάνεται ἡ παιδικὴ αὐτὴ παράστασις εἰς Καλλιθέαν, πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν Σκαπανέων τῆς Ὑποδιοικήσεως Νότου, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Γυμναστηρίου Καλλιθέας.

Εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον τοῦ Πειραιῶς ἀνεβιβάσθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν καὶ ὥραν 7ην ἀπογευματινὴν ἡ τραγῳδία τοῦ Εὐριπίδου «Ἑλένη».

Τὴν παράστασιν διωργάνωσε τὸ Πειραϊκὸν Λύκειον «Παντάνασσα» τοῦ κ. Παν. Παπαδογεωργῆ.

Μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τοῦ Λυκείου ἐξετέλεσαν τὴν τραγῳδίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπὶ τρίμηνον ἡτοιμάζοντο ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Θάνου Τράγκα καὶ αἱ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας διετέθησαν ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Ἡ παράστασις τῆς «Ἑλένης» θὰ ἐπαναληφθῇ καὶ εἰς τὴν Σπάρτην τὴν 24ην Ἰουνίου ὑπὲρ τοῦ ἰδίου σκοποῦ καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Δημάρχου κ. Γκορτσολόγου.

ΕΠΑΙΝΟΣ ΕΙΣ ΑΘΛΗΤΑΣ

Δι' ἡμερησίας διαταγῆς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς ἐπῃνέθησαν οἱ ἀθληταὶ Σωτήριος Νᾶνος, Δημήτριος Βασιλείου καὶ Δημ. Μηλιδώνης διὰ τὰς ἐν τῷ Σταδίῳ νί-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοί Πρωτευούσης

κας των κατά τούς τελευταίους Πανελληνίους ἀθλητικούς ἀγῶνας τῆς Ε.Ο.Ν. καί διά τάς φιλοτίμους προσπαθείας τάς ὁποίας κατέβαλον εἰς τόν ἀθλητικόν στίβον.

ΣΠΑΡΤΙΑΤΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

Καθώς εἴχομεν ἀναγράψει εἰς τό προηγούμενον τεῦχος, ἀφίχθη εἰς τήν Πρωτεύουσαν ὁμάς ἐκδρομέων Φαλαγγιτῶν μαθητῶν τῆς Σπάρτης, μέ ἐπί κεφαλῆς τόν καθηγητήν των κ. Παπαδόπουλον.

Οἱ ἐκδρομεῖς Φαλαγγῖται κατά τάς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐδῶ παραμονῆς των ἐπεσκέφθησαν τά πλέον ἀξιόλογα καί ἀρχαιολογικά μέρη τῆς πόλεως, μείναντες κατενθουσιασμένοι διά τήν φιλοξενίαν τῆς ὁποίας ἔτυχον ἀπό τούς συναδέλφους των τῆς Πρωτευούσης.

Τήν πρωΐαν τῆς προπαρελθούσης Τετάρτης ἐπεσκέφθησαν τήν Σχολήν τῶν Εὐελπίδων, ἔνθα τούς ὑπεδέχθη ὁ Διοικητής Στρατηγός κ. Μπατᾶς.

Ἅμα τῇ ἀφίξει των οἱ Φαλαγγῖται ἐν σώματι μετέβησαν εἰς τό Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου καί εἶτα εἰς τόν ἀνδριάντα τοῦ Στρατηλάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου, ἔνθα κατέθεσαν στεφάνους.

Κατά τήν κατάθεσιν τῶν στεφάνων τιμάς ἀπέδωσε Τμῆμα Φαλαγγιτῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης.

Κατά τήν κατάθεσιν τοῦ στεφάνου ἐπί τοῦ τύμβου τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου προσεφώνησεν ὁ μικρός Σκαπανεύς Δ. Βλάχος, κατά δέ τήν κατάθεσιν τοῦ στεφάνου εἰς τόν ἀνδριάντα τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου προσεφώνησεν ὁ Φαλαγγίτης Λ. Λάσκαρης.

Ἀκολούθως οἱ Σπαρτιᾶται Φαλαγγῖται ἐγένοντο δεκτοί ὑπό τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως εἰς τά Ἀνάκτορα, ἔνθα ὁ συνοδεύων αὐτούς καθηγητής κ. Παπαδόπουλος προσεφώνησε τόν Ἄνακτα ὡς ἑξῆς:

«Μεγαλειότατε,

Ἡ Σπαρτιατική Νεολαία διά 40 Φαλαγγιτῶν μιᾶς τάξεως τοῦ Γυμνασίου τῆς πόλεως τοῦ δονακοτρόφου Εὐρώτα ὑποβάλλει τά ταπεινά σέβη πρός τόν ἀντάξιον υἱόν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος, κατά τό λέγειν τοῦ Ἱστορικοῦ Ντριώ, ὑπῆρξεν ἕνας Βασιλεύς Ἕλλην, τίποτε ἄλλο ἀπό Ἕλλην».

Μετά τήν προσφώνησιν τοῦ κ. Παπαδοπούλου ὁ Φαλαγγίτης Γκορτσολόγος Νικ. προσέφερεν εἰς τόν Βασιλέα ὁλόχρυσον Ἀσπίδα, σύμβολον τοῦ ἀρχαίου Σπαρτιάτου.

Ἐπίσης οἱ ἐκδρομεῖς Φαλαγγῖται ἐγένοντο δεκτοί ὑπό τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, τόν ὁποῖον προσεφώνησεν ὁ κ. Παπαδόπουλος ὡς ἑξῆς:

«Μεγάλε μας Ἀρχηγέ,

Ὕστερα ἀπό τήν ἔκφρασι τῆς ἀφοσιώσεώς μας πρός τό πρόσωπο τοῦ λατρευτοῦ μας Βασιληᾶ, θεωρήσαμε χρέος μας ἐπιτακτικόν ἐγώ καί οἱ μαθηταί μου Φαλαγγῖται, ἐκπροσωποῦντες αὐτήν τήν στιγμήν σύμπασαν τήν Σπαρτιατικήν Νεολαίαν, νά χαιρετήσουμε καί Σᾶς, τόν ἀκούραστον Κυβερνήτην μέ τήν μεγάλη καρδιά καί τή θερμουργό πίστι, πού δέν ὤκνησε νά ἐπωμισθῇ τήν ἱστορικώτερη εὐθύνη, τολμῶ νά εἴπω, ἀπό καταβολῆς τοῦ Ἔθνους αὐτοῦ.

Θά ἐπιτρέψετε τώρα, Ἐξοχώτατε, στά Σπαρτιατόπουλα νά Σᾶς εἴπουν δυό λόγια, βγαλμένα ἀπό τή δική τους καρδιά, γιά νά ἐκδηλώσουν τά αἰσθήματα πού γεμίζουν τήν ψυχή τους γιά τόν Μεγάλο τους Πατέρα».

Τέλος οἱ Φαλαγγῖται καί Σκαπανεῖς τῆς Σπάρτης ἐγένοντο δεκτοί ὑπό τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Κανελλοπούλου, τόν ὁποῖον ὁ κ. Παπαδόπουλος προσεφώνησεν ὡς ἀκολούθως:

«Κύριε Κυβερνητικέ Ἐπίτροπε τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας, θά σᾶς παρακαλέσω πολύ νά δεχθῆτε νά ἀκούσετε τήν προσλαλιά τῶν μαθητῶν μου Φαλαγγιτῶν Γυμνασίου Σπάρτης, πού θά θεωρήσουν τόν ἑαυτό τους εὐτυχῆ σάν ἀξιωθοῦν νά προσφέρουν ἕνα μικρόν ἐνθύμιον στόν Κυβερνητικό Ἐπίτροπο τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας μας, πού δέν κουράσθηκε ὑπό τήν πνοήν τῆς Ἐθνικῆς μας Κυβερνήσεως ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς ἀναλήψεως τόσον βαρέων καθηκόντων νά περιάγῃ κρατῶντας την πάντοτε πολύ ὑψηλά ἀνά τά πέρατα τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς τήν ἰδέαν τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος καί νά μεταλαμπαδεύῃ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τό ἄσβεστον ἱερόν πῦρ, πού κρύβει μέσα του γιά κάποιες ἀνώτερες ἠθικές ἀξίες».

Οἱ ἐκδρομεῖς ἐνθουσιασμένοι ἀνεχώρησαν τήν ἑσπέραν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐπιστρέφοντες εἰς Σπάρτην.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ
(Ὑποδιοίκησις Παντείου)

Κατά τήν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν μελῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Παντείου. Κατ' αὐτήν ὡμίλησεν ὁ Διοικητής τῆς Ὑποδιοικήσεως, ὑποδείξας τήν ἐργασίαν τῶν σπουδαστῶν, οἵτινες θά μεταβοῦν κατά τάς διακοπάς εἰς τάς πατρίδας των καί ἐκείνων οἵτινες θά παραμείνουν ἐνταῦθα.

— Τήν παρελθοῦσαν Τρίτην ἐγένετο συγκέντρωσις πάντων τῶν βαθμοφόρων τῆς αὐτῆς Ὑποδιοικήσεως. Εἰς αὐτούς ὡμίλησεν ὁ Διοικητής, τονίσας ὅτι πρέπει κατά τόν τρέχοντα μῆνα νά καταβληθῇ κάθε δυνατή προσπάθεια ἐκ μέρους των διά τήν εὐόδωσιν τοῦ ἔργου τῆς Ε. Ο. Ν. καί τήν ἀνάπτυξιν τῆς Ὑποδιοικήσεώς των.

— Διά διαταγῆς τοῦ Διοικητοῦ διεκόπησαν ἐπί 20ήμερον αἱ συγκεντρώσεις τῶν μελῶν τῆς Παντείου, λόγῳ τῶν ἐξετάσεων.

—Ἡ ἐπιτροπή ἐλέγχου αἰτήσεων Φαλαγγιτῶν συνελθοῦσα τό Σάββατον ἐνέκρινε τάς αἰτήσεις 11 Φαλαγγιτῶν, οἵτινες καί ἐνεγράφησαν εἰς τήν δύναμιν τῆς Ὑποδιοικήσεως.

—Ἡ Ὑποδιοίκησις Παντείου, μεριμνῶσα διά τήν πνευματικήν ἀνάπτυξιν τῶν μελῶν της, προεκήρυξε διαγωνισμόν καλυτέρας διαλέξεως μεταξύ αὐτῶν. Ἐκ τῶν ὑποβληθησομένων διαλέξεων αἱ τρεῖς καλύτεραι θά τιμηθῶσι δι' ἐπαίνου, ἔτι δέ ἡ πρώτη τούτων θά ἀμειφθῇ διά δραχμῶν 100

—Ἀνεχώρησε τήν λήξασαν ἑβδομάδα διά Πάτρας ἡ χορῳδία Ὑποδιοικήσεως Παντείου. Οὐδείς ἐκ τῶν παρακολουθησάντων τάς δοκιμάς τῆς χορῳδίας ὡς καί τήν φιλότιμον προσπάθειαν τῶν μελῶν της πρός ἀπόδοσιν τοῦ ἀρίστου εἶναι δυνατόν νά ἀμφιβάλῃ ὅτι ἡ χορῳδία θά κάμῃ τήν πλέον καλήν ἐντύπωσιν εἰς τό Πατραϊκόν κοινόν.

— Σοβαρά ἐργασία ἐκτελεῖται ἐν τῇ Ὑποδιοικήσει Παντείου. Καθορίζονται ἤδη οἱ σκοποί καί τά καθήκοντα τῶν φοιτητῶν ἐκείνων, οἵτινες θά μεταβοῦν εἰς τάς ἐπαρχίας των κατά τάς θερινάς διακοπάς καί ἐκείνων οἵτινες θά παραμείνουν ἐν Ἀθήναις. Προσέτι ἡ Ὑποδιοίκησις, μεριμνῶσα διά τήν καλλιτεχνικήν ἀνάπτυξιν τῶν μελῶν της ὡς καί διά τόν στενώτερον μεταξύ των σύνδεσμον, προέβη εἰς ἀγοράν ραδιοφώνου ὡς καί εἰς τήν σύστασιν ἐντευκτηρίου, εἰς ὅ οἱ Φαλαγγῖται διέρχονται ὥρας τινάς εὐχαρίστως, ἀσχολούμενοι μέ πνευματικά καί ἄλλα ζητήματα.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ Γ.Σ.Σ. καί Τ. Τ. Τ.

Παρά τάς ἐξετάσεις καί τήν ἕνεκα τούτων ὑπερβολικήν μελέτην τῶν σπουδαστῶν συνεχίζεται κανονικῶς ἡ ἰδεολογική διαφώτισις καί ἡ στρατιωτική προπαίδευσις τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως ταύτης.

— Κατά τήν λήξασαν ἑβδομάδα ἔλαβον τέλος τά μαθήματα τῆς σχολικῆς πολιτικῆς διαφωτίσεως. Κατά τόν χρόνον τῆς λειτουργίας της οἱ ἐν αὐτῇ φοιτήσαντες ἔλαβον τήν ἀπαιτουμένην ἰδεολογικήν καί ἐπιστημονικήν μόρφωσιν, ἥτις θά τούς ἐπιτρέψῃ νά εἶναι ἐνσυνειδήτως μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. καί ἀκόμη νά εἶναι ἱκανοί νά μεταδώσουν τάς γνώσεις των καί εἰς ἄλλους, μαζί μέ τήν πίστιν των καί τόν ἐνθουσιασμόν των, οὕτως ὥστε κάθε Φαλαγγίτης καί κάθε Ἕλλην νά γίνῃ ὀργανικόν μέλος τοῦ Νέου Κράτους.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τήν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα 1200 Φαλαγγῖται τῆς Περιφερείας Πρωτευούσης ἐξέδραμον εἰς Θεσσαλονίκην πρός ἐπίσκεψιν τῆς Μακεδονικῆς πρωτευούσης. Οἱ ἐκδρομεῖς

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ἀνεχώρησαν δι' εἰδικῆς ἐκδρομικῆς ἁμαξοστοιχίας τὸ ἀπόγευμα τοῦ παρελθόντος Σαββάτου 27 παρελθόντος, ἀφοῦ προηγουμένως ἐν πλήρει ἐκδρομικῇ ἐξαρτύσει παρήλασαν διὰ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν τῆς Πρωτευούσης, καταχειροκροτηθέντες. Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἡ ἁμαξοστοιχία κεκαλλωπισμένη μὲ σημαίας καὶ σήματα τῆς Ὀργανώσεως ἀφίχθη τὴν 10ην πρωϊνήν. Εἰς τὸν σταθμὸν εἶχον παραταχθῆ πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν τμήματα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θεσσαλονίκης καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ Δήμου. Ἐπίσης ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς καὶ οἱ ἀνώτατοι καὶ ἀνώτεροι βαθμοφόροι τοῦ Ἐπιτελείου του. Μετὰ τὴν ἀποβίβασιν ἐκ τῆς ἁμαξοστοιχίας καὶ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὰς σημαίας καὶ τὴν μουσικήν, τὰ τμήματα Πρωτευούσης καὶ Θεσσαλονίκης κατηυθύνθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Διοικητηρίου, ὅπου εἶχον παραταχθῆ πρὸς ὑποδοχὴν 600 Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς ὡς καὶ πλῆθος κόσμου τὸ ὁποῖον ἐξεδήλωνε τὸν ἐνθουσιασμόν του διὰ ζωηρῶν χειροκροτημάτων καὶ ζητωκραυγῶν. Εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ στηθεῖσαν ἐξέδραν ἀνῆλθε κατ' ἀρχὰς ὁ Διοικητής, ὁ ὁποῖος ἐχαιρέτησε τοὺς Φαλαγγίτας τῆς Πρωτευούσης ἐκ μέρους τῆς Ε. Ο. Ν Θεσσαλονίκης εὐχηθεὶς εἰς αὐτοὺς τὸ «καλῶς ἤλθον».

Ἀκολουθῶς τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς, Διευθυντὴς τῆς Ψυχαγωγίας, τονίσας τὰ αἰσθήματα ἀλληλεγγύης μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τὴν προσήλωσιν αὐτῶν εἰς τοὺς Ἐθνικοὺς σκοπούς, ζητωκραυγάσας ἐν τέλει ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, τοῦ Γενικοῦ μας Ἀρχηγοῦ, τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὸ τέλος τοῦ λόγου του ἐκάλυψαν φρενιτιώδεις ζητωκραυγαὶ καὶ τέλος ἐξεφώνησε λόγον ὁ κ. Κυριαζῆς.

Η ΣΤΕΨΙΣ ΤΩΝ ΜΝΗΜΕΙΩΝ

Μετὰ τὸ τέλος τῶν λόγων οἱ Φαλαγγῖται, ἔχοντες πάντοτε ἐπὶ κεφαλῆς τὰς σημαίας καὶ τὴν μουσικὴν τοῦ Δήμου, μετέβησαν καὶ κατέθεσαν στεφάνους εἰς τὸ Ἡρῷον τοῦ Γ' Σώματος Στρατοῦ, εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Ἐθνομάρτυρος Βασιλέως Γεωργίου καὶ εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Ναυάρχου Βότση.

Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἱεροῦ τούτου καθήκοντος οἱ Φαλαγγῖται κατηυθύνθησαν εἰς τὸν χῶρον τῆς ἐκθέσεως, ὅπου παρεκάθησαν εἰς γεῦμα, τὸ ὁποῖον διεξήχθη εἰς ἀτμόσφαιραν ἐγκαρδιότητος καὶ συναδελφικότητος. Μετὰ τὸ γεῦμα καὶ τὴν σχετικὴν ἀνάπαυσιν οἱ Φαλαγγῖται μετέβησαν εἰς τὸ γήπεδον τῆς Χ. Α. Ν., ὅπου παρηκολούθησαν τὰς γυμναστικὰς ἐπιδείξεις τῶν μαθητῶν Φαλαγγιτῶν τῶν Γυμνασίων Θεσσαλονίκης. Εἰς τὸ Στάδιον οἱ ἐκδρομεῖς ἐγένοντο ἀντικείμενον θερμῶν ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ, γεγονὸς ποὺ παρετηρήθη καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐμφανίσεις τῶν ἐκδρομέων, ποὺ ἀποδεικνύει πόσον ὑψηλὸν καὶ βαθὺ εἶναι τὸ ἐθνικὸν φρόνημα τῶν κατοίκων τῆς ὡραίας μας Θεσσσαλονίκης.

Τὸ ἑσπέρας τὸ μουσικὸν τμῆμα τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας, τὸ ὁποῖον συμμετέσχε τῆς ἐκδρομῆς, ἔδωσεν εἰς τὸ θέατρον τοῦ Λευκοῦ Πύργου παράστασιν μὲ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιθεώρησιν «Ἡ παρέλασις» ὑπὲρ τῶν Φαλαγγιτῶν Θεσσαλονίκης. Εἰς αὐτὴν παρευρέθη ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ καὶ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ Ἀρχαὶ ὡς καὶ ἐκλεκτὴ μερὶς τῆς κοινωνίας τῆς Θεσσαλονίκης.

Τὴν ἑπομένην οἱ Φαλαγγῖται μετέβησαν διὰ βενζινοπλοίου εἰς τὴν τουριστικὴν ἀκτὴν τῆς Θεσσαλονίκης, ἐνῷ εἰς τὸ θέατρον «Πατὲ» τὸ κουκλοθέατρον τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας ἔδωσε μιὰ ἐξαιρετικὴ παράστασι ὑπὲρ τῶν Σκαπανέων τῆς Θεσσαλονίκης.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς δευτέρας ἡμέρας ἀφιερώθη ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῆς πόλεως, τῇ συνοδείᾳ βαθμοφόρων τῆς Θεσσαλονίκης, τὸ δὲ ἑσπέρας ἐδόθη ἀποχαιρετιστήριος παράστασις ὑπὸ τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας. Κατ' αὐτὴν ἐπαίχθη τὸ πατριωτικὸν ἔργον «Ἦλθε μιὰ μέρα» καὶ ἡ κωμῳδία «Ὁ μεγαλοβιομήχανος τῆς ρέγγας» ἐνώπιον πυκνοτάτου κοινοῦ, τὸ ὁποῖον ἐχειροκρότησε ζωηρὰ τὴν ὡραίαν προσπάθειαν τῶν Φαλαγγιτῶν.

Τέλος περὶ τὴν 10.30' μ. μ. ἡ φάλαγξ τῶν ἐκδρομέων συνταχθεῖσα παρήλασε διὰ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν τῆς Θεσσαλονίκης, κατευθυνθεῖσα εἰς τὸν σιδηροδρομ. σταθμόν.

Ἄξιον παρατηρήσεως ἀποτελεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς διαδρομῆς οἱ Φαλαγγῖται ἐγένοντο ἀντικείμενα θερμοτάτων ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τῆς Θεσσαλονίκης, οἱ ὁποῖοι ἐξεδήλωσαν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην μὲ τὴν ὁποίαν περιβάλλουν τὴν Βασιλικήν μας Οἰκογένειαν, τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὸν δημιουργόν του.

Αἱ ἐκδηλώσεις αὗται ἐσυνεχίσθησαν καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς διαδρομῆς τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς εἰς τοὺς ἐνδιαμέσους σταθμοὺς τῆς ὁποίας τὰ κατὰ τόπους τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν. εἶχον παραταχθῆ καὶ ἐξέπεμπον φρενιτιώδεις ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ μας. Γενικῶς ἡ ὅλη ἐκδρομὴ ὑπῆρξεν ἐπιτυχὴς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἐδόθη δὲ ἡ εὐκαιρία εἰς πλείστους ὅσους Φαλαγγίτας νὰ γνωρίσουν τὴν ὡραίαν πρωτεύουσαν τῆς Μακεδονίας μας, τὴν Ἑλληνικωτάτην Θεσσαλονίκην.

Εἰς ἁπάσας τὰς Ὑποδιοικήσεις τῆς Περιφερείας Πρωτευούσης ἐσυνεχίσθησαν ἐντατικῶς αἱ ἐργασίαι διὰ τὴν διεκπεραίωσιν τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν, ἐγένοντο ἐπίσης ἅπασαι αἱ προβλεπόμεναι συγκεντρώσεις θεωρητικῆς ἐκπαιδεύσεως, ὡς καὶ αἱ τοιαῦται τῶν εἰδικῶν μαθημάτων.

—Ἐπίσης εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Παιδικῆς Χαρᾶς ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ παρέστησαν καὶ τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν, ἐνῷ ἕτερα τοιαῦτα ἀπέδωσαν τιμὰς κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς φρουρᾶς τοῦ Μνημείου τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου.

—Ὑπὸ τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ κατηρτίσθη πλῆρες πρόγραμμα ἐκδρομῶν τῶν τμημάτων ταύτης, ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ὁποίου θ' ἀρχίσῃ ἐντὸς τοῦ ἀρξαμένου μηνός.

Ἤδη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν δύναμις ἐξ ἑξήκοντα Φαλαγγιτῶν τοῦ 3ου Ὑποτομέως ἐξέδραμεν εἰς Ραφίναν ἔνθα καὶ διημέρευσε.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Γενομένης ἐπιθεωρήσεως εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς, οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν εὑρέθησαν ἀρτιώτατα ἐπιπλωμένοι μὲ βιβλιοθήκας, πάγκους, ραδιόφωνο, παιχνίδια, χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Ὑποτομεάρχου καὶ τὴν προθυμίαν τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ τῶν Σκαπανισσῶν.

Δύναμις τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων παρηκολούθησε μὲ ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν εἰς τὸ Στάδιον τὴν ἑορτὴν τῆς Παιδικῆς Χαρᾶς. Εἰς τὸν 6ον καὶ 16ον Ὑποτομέα ἐξακολουθοῦν τὰ μαθήματα τῶν Γαλλικῶν καὶ εἰς τὸν 8ον τὰ μαθήματα τῶν Ἀγγλικῶν. Τακτικώτατα γίνονται αἱ συγκεντρώσεις. Εἰς τὸν 19ον Ὑποτομέα ὡμίλησεν ἡ Ὑποτομεάρχης μὲ θέμα: «Ὁ τρίτος Ἑλληνικὸς πολιτισμός».

Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τοῦ 9ου Ὑποτομέως τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Πειραιῶς ἔκαμαν ὡραιοτάτην ἐκδρομὴν εἰς τὸ εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν «Στρατόπεδον Ἰωάννου Μεταξᾶ». Μέσα στὸ πλούσιο πρόγραμμα τῆς ἐκδρομῆς ὑπῆρχε καὶ ὁμιλία τῆς Ὑποδιοικητρίας τῆς Υ. Θ. Π. «Περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ε. Ο. Ν.». Εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης ἤρχισε μάθημα ζωγραφικῆς ὑπὸ τοῦ ζωγράφου Λαζαρῆ.

Εἰς τὸ Λύκειον Σταυροπούλου ὡμίλησεν ἡ Ὑποτομεάρχης τοῦ 1ου Ὑποτομέως «Περὶ τῆς Ὀργανώσεως», εἰς δὲ τὸν 1ον Ὑποτομέα εἰς τοὺς λόχους Σκαπανισσῶν ὡμίλησεν ἡ Ὑποτομεάρχης μὲ θέμα: «Ἀγάπη πρὸς τὸν Κυβερνήτην μας».

Εἰς τὸ λειτουργοῦν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Βορρᾶ ἐργαστήριον ἀπεπερατώθησαν πλεῖστα χειροτεχνήματα ὡραιότατα κατὰ τὴν τρέχουσαν ἑβδομάδα. Ἐπίσης ἤρχισε τὴν λειτουργίαν του, διευθυνόμενον ὑπὸ τῆς Διοικητρίας τῆς Υ. Θ. Β., Ἰατρεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον προσέρχονται πρὸς ἐξέτασιν Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως, εἰς τὰς ὁποίας καὶ ἐγένετο τὴν πα-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀντιτυφικὸν ἐμβόλιον. Εἰς τὸν Ὑποτομέα Μελισσίων ὡμίλησε μία βαθμοφόρος «Περὶ τῶν καθηκόντων τῶν Σκαπανισσῶν», ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς Κηφισιᾶς καὶ Καλογρέζας μὲ θέμα: «Θρησκευτικὰ καθήκοντα». Εἰς δὲ τὸν πυρῆνα Μελισσίων ὡμίλησεν ἡ ὑπεύθυνος τοῦ πυρῆνος: «Περὶ τῆς θέσεως τῆς γυναικὸς ἐν τῇ Ὀργανώσει».

ΚΙΝΗΣΙΣ Π. Δ. ΘΗΛΕΩΝ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

Περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν ζωηρὰ ἐξακολουθεῖ ἡ κίνησις τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀττικοβοιωτίας.

Εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Διοικήσεως τακτικώτατα ἐξακολουθοῦν τὰ μαθήματα τῆς ὑγιεινῆς, πρώτων βοηθειῶν καὶ στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως.

Ἐπίσης μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας διεξάγονται οἱ κατὰ τόπους ἀθλητικοὶ ἀγῶνες βόλεϋ, σκυταλοδρομίας κλπ.

Αἱ γινόμεναι συχναὶ ἐκδρομαὶ μὲ ἰδίαν δαπάνην τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν μᾶς δίδουν μίαν ἱκανοποιητικὴν εἰκόνα τῆς ὅλης προσπαθείας ἡ ὁποία καταβάλλεται ἐκ μέρους τῶν στελεχῶν τῆς Διοικήσεως.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Ὁ πρεσβευτὴς καὶ συνεργάτης τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Β. Παπαδάκης ἀνεχώρησε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν δι᾿ ὀκταήμερον περιοδείαν εἰς Μακεδονίαν καὶ Θράκην, ὅπου θὰ δώσῃ σειρὰν διαλέξεων ἐθνικοῦ περιεχομένου.

Ὁ κ. Παπαδάκης θὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν Ἀλεξανδρούπολιν, Κομοτηνήν, Ξάνθην, Καβάλλαν, Σέρρας, Θεσσαλονίκην, Βέρροιαν, Ἔδεσσαν καὶ Φλώριναν.

ΔΩΡΕΑΙ

Οἱ ἐν Ἀμερικῇ ἐγκατεστημένοι Τσιταλιανοί, ἀπέστειλαν πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. τοῦ σχηματισμοῦ Τσιταλίων, διὰ τῆς κ. Γεωργίας Δημ. Σαρρῆ, 87 δολλάρια διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ σχηματισμοῦ. Τὴν ἐπιταγὴν συνοδεύει ἐπιστολὴ συγκινητικοῦ περιεχομένου καὶ ἀφθάστου πατριωτισμοῦ καὶ ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὸ συντελούμενον ἐν Ἑλλάδι μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου ἔργον τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Οἱ Φαλαγγῖται τῆς Ε.Ο.Ν. τοῦ σχηματισμοῦ Τσιταλίων εὐχαριστοῦν θερμῶς τοὺς ἐν Ἀμερικῇ συμπατριώτας των διὰ τῆς «Νεολαίας» καὶ διαδηλοῦν τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τοὺς μοχθοῦντας εἰς τὴν ξένην συγχωριανούς των.

Ἐξ ἄλλου ὁ κ. Κωνστ. Ν. Μεγάλος ἐδώρησεν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ε.Ο.Ν. τῆς νήσου Κέας δρχ. 5.000 διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου.

Ἐπίσης ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ καὶ εἰς τὴν αὐτὴν Ὑποδιοίκησιν ἐδώρησαν αἱ κ. κ. Μαρ. Λ. Ριδιάδου καὶ Θηρεσία Ἰ. Πολίτη ἀνὰ 1.000 δραχμὰς ἡ πρώτη καὶ 500 ἡ δευτέρα.

ΚΕΡΚΥΡΑ.— Ὁ Περιφ. Διοικητὴς Κερκύρας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου του, ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς σχηματισμοὺς τῶν χωρίων Περλεψιμάδων, Ἀρμενάδων, Καββαδάδων, Μαγουλάδων, Πρινυλάδων, Καρουσάδων καὶ Αὐλιωτῶν, παραστὰς εἰς τὴν ὁρκωμοσίαν τῶν τμημάτων.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ τοὺς κατοίκους τῶν χωρίων ἐξάρας τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τῆς Νεολαίας.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Διοικητὴς ὑπενθύμισε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τὰ ἔναντι τοῦ Ἔθνους καθήκοντά των.

ΣΧΗΜΑΤΑΡΙ.— Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τοῦ Σχηματαρίου ὁ κ. Ἀλεξ. Παπαδάκης περὶ τῆς «Ἐξεγέρσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου εἰς Μολδοβλαχίαν». Ἐπίσης τὸ ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς Σχηματαρίου ὁ παρὰ τῇ Κεντρικῇ Διοικήσει Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως «Περὶ τῶν ἐθνικῶν κατευθύνσεων τῆς Ε.Ο.Ν.». Τὴν ὁμιλίαν παρηκολούθησαν αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ καὶ πλεῖστοι τῶν κατοίκων Σχηματαρίου, οἵτινες κατεχειροκρότησαν τὸν ὁμιλητὴν καὶ διεδήλωσαν τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσίν των πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τὴν Ε.Ο.Ν.

ΑΡΤΑ.— Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν., συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Ἄρτης, ἐπεθεώρησε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τοὺς Σχηματισμοὺς τῶν χωρίων Κομμένου, Λουτροτόπου, Νεοχωρίου, Ἁγ. Σπυρίδωνος καὶ Γραμμενίτσας. Οἱ Φαλαγγῖται καὶ τὸ πλῆθος ὑπεδέχθησαν τὸν Γενικὸν Ἐπόπτην καὶ τὸν Περιφερειακὸν Διοικητὴν μὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ὑπὲρ τῆς Νεολαίας. Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης ἔμεινεν ἀπολύτως ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν συντελουμένην ἐργασίαν. Τὰ Τμήματα Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν τῶν Σχηματισμῶν Ἄρτης ἐξέδραμον μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Περιφερειακὸν Διοικητὴν καὶ τοὺς βαθμοφόρους των εἰς τὸ ἱστορικὸν Πέτα. Οἱ Φαλαγγῖται καὶ ὁ πληθυσμὸς τοῦ ἐνδόξου χωρίου ὑπεδέχθησαν τοὺς ἐκδρομεῖς μὲ ἀπερίγραπτον ἐνθουσιασμόν. Οἱ ἐκδρομεῖς Φαλαγγῖται κατέθεσαν στέφανον εἰς τὸ μνημεῖον τῶν πεσόντων Ἑλλήνων καὶ φιλελλήνων κατὰ τὴν μάχην τοῦ Πέτα, ἐπέστρεψαν δὲ τὴν ἑσπέραν εἰς Ἄρταν κατευχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ἐκδρομήν.

ΛΑΡΙΣΑ.— Ἡ ἐργασία εἰς τοὺς διαφόρους Σχηματισμοὺς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων τοῦ Νομοῦ Λαρίσης συνεχίζεται ἐντονωτάτη πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων διὰ διαλέξεων καὶ ἑορτῶν. Μὲ γοργὸν ἐπίσης ρυθμὸν διεξάγεται καὶ τὸ ἔργον τῆς συμπληρώσεως τῶν Σχηματισμῶν διὰ βαθμοφόρων.

Οὕτω ἡ κίνησις παρουσιάζεται ὡς ἑξῆς:

Περιφερειακὴ Διοίκησις. Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς κ. Πέτρος Ἰατροῦ ἐξέδωκε διαταγὴν διὰ τῆς ὁποίας ὁ Προϊστάμενος τῆς Γεωργικῆς Ὑπηρεσίας κ. Σ. Παναγιωτάτος, κατόπιν ἐπιθυμίας του, τοποθετεῖται εἰς τὸ III Ἐπιτελικὸν Γραφεῖον ὡς συνεργάτης ἵνα προσφέρῃ πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τὰς ὑπηρεσίας του ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἁρμοδιότητός του. Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιθυμίας ταύτης τοῦ κ. Παναγιωτάτου ὁ κ. Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐξέδωκε διαταγὴν πρὸς τοὺς Διευθυντὰς τῶν Σχολείων Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, διὰ τῆς ὁποίας παρακαλεῖ αὐτοὺς ὅπως παράσχουν κάθε δυνατὴν συνδρομὴν εἰς τὸν κ. Παναγιωτάτον, διὰ τὴν ὑπ᾿ αὐτοῦ κατάρτισιν ὀνομαστικῶν καταλόγων τῶν μαθητῶν, οἵτινες θὰ ἐκπαιδευθοῦν εἰς τὴν εἰδικότητα τῆς Γεωργικῆς Ἐκπαιδεύσεως. Οἱ μαθηταὶ οὗτοι θὰ εἶναι τῶν τάξεων Γ΄, Δ΄ καὶ Ε΄ τάξεων, θὰ χρησιμοποιηθοῦν δὲ ἐν καιρῷ ἐπιστρατεύσεως τῆς Χώρας ὡς βοηθοὶ Γεωργικῶν Ὀργάνων (Γεωπόνων).

Ὑποδιοίκησις Τυρνάβου. Ὁ Πρόεδρος τῆς Νομαρχιακῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Τσαφος μετέβη εἰς Τύρναβον καὶ ἐπεθεώρησε τὰ Γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως. Ὁ ἐκκλησιασμὸς συντελεῖται ἀνελλιπῶς, λαμβάνουν δὲ χώραν συνεχεῖς διδασκαλίαι καὶ θεωρίαι πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας. Ὁ ἀξιωματοῦχος Ἐπιτελὴς κ. Λ. Καφέντζος μετέβη εἰς Γιαννούλην, ὅπου ὡμίλησε «Περὶ Πατρίδος, Θρησκείας καὶ Οἰκογενείας», ὁ δὲ ἀνθυπολοχαγὸς κ. Πετσάτος ὡμίλησεν ἐν Τυρνάβῳ πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας «Περὶ στρατιωτικῆς ἀγωγῆς». Τὴν 21ην τρέχοντος μηνὸς οἱ Ὑποδιοικηταὶ Θηλέων κ. Παπαγιάννη καὶ Ἀρρένων κ. Σ. Παπαγιάννης μετέβησαν εἰς Μαυρολιθάρι καὶ Βλαχογιάννην. Ἐκεῖ ὡμίλησεν ὁ Ἐπιτελάρχης τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως καθηγητὴς κ. Παρῆς περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ε.Ο.Ν., μετ᾿ αὐτὸν δὲ ὡμίλησαν οἱ Ὑποδιοικηταί. Οἱ ἀνωτέρω ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Τύρναβον, ὅπου ὁ κ. Παρῆς ὡμίλησε περὶ τῆς Ὀργανώσεως πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσσας.

Ὑποδιοίκησις Ἐλασσῶνος. Ἐγένοντο δύο συγκεντρώσεις Φαλαγγιτῶν, καθ᾿ ἃς ἔλαβον χώραν ἀσκήσεις ἐκ τοῦ προσωρινοῦ κανονισμοῦ τῶν ἀσκήσεων, ὡς καὶ διδασκαλίαι ἰδεολογικοῦ περιεχομένου. Τὴν 14ην ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιοικήσεως μετέβη εἰς τὴν Μονὴν Ὀλυμπιωτίσσης, ὅπου ἐκκλησιάσθη καὶ κατόπιν ἐξέδραμεν εἰς παρακείμενον λόφον. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ Διοικητὴς Ὑπο-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

διοικήσεως μετέβη καὶ ἐπεθεώρησε τὴν Ε.Ο.Ν. Σκοπιᾶς, ὅπου καὶ ὡμίλησε. Τὰ Τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐργάζονται ἱκανοποιητικῶς.

Ὑποδιοίκησις Βελεστίνου. Τὴν Πρωτομαγιὰν ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιοικήσεως μετέβη εἰς Βόλον καὶ μετέσχε τῆς θριαμβευτικῆς ὑποδοχῆς τῆς γενομένης πρὸς τὸν κ. Ἀποστολίδην. Ἐπιστρέψασα εἰς Βελεστῖνον μετέσχε συγκεντρώσεως καθ' ἣν ὡμίλησεν ὁ λοχαγὸς κ. Γρηγορέας.

Ὑποδιοίκησις Βόλου. Εἰς δύο συσκέψεις μετὰ τῶν προϊσταμένων τῶν Γεωργικῶν Ὑπηρεσιῶν ἀπεφασίσθη ὅπως καταρτισθῇ ἐπιτελεῖον ἐκ τεχνικῶν συνεργατῶν ἐπὶ τῶν ἀγροτικῶν ζητημάτων. Ἐπὶ τῇ βάσει τούτων κατηρτίσθησαν αἱ κάτωθι ἐπιτροπαί:

Α') Δενδροκομία: 1) Γεωργικὴ Περιφέρεια Λαρίσης (διὰ τοῦ τοπικοῦ Γεωπόνου), 2) Ὑποκατάστημα Α. Τ. Ε. Βόλου (διὰ τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας), 3) Φυτοπαθολογικὸς Σταθμὸς Βόλου, 4) Γεωργικὴ Σχολὴ Λαρίσης, 5) Προϊστάμενος Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας Ἑταιρείας Λιπασμάτων ἐν Βόλῳ, 6) Ἀγρονομεῖον Βόλου

Β') Πράσινον: 1) Δασαρχεῖον Βόλου, 2) Φυτοπαθολογικὸς Σταθμὸς Βόλου, 3) Φιλοδασικὴ Ἑταιρεία Βόλου, 4) Ἐπιθεωρητὴς Σιδηροδρόμων Θεσσαλίας κ. Τσιμόπουλος.

Γ') Ἐκτέλεσις κοινωφελῶν καὶ ἐξωραϊστικῶν ἔργων: 1) Φυτοπαθολογικὸς Σταθμὸς Βόλου, 2) Ὑγειονομικὸν Κέντρον Βόλου, 3) Μηχ. Ὑπηρεσία Κοινότητος Πηλίου, 4) Προϊστάμενος Τεχν. Ὑπηρεσίας Ἑταιρείας Λιπασμάτων Βόλου.

Δ') Οἰκόσιτος κτηνοτροφία, οἰκιακὴ βιοτεχνία καὶ καπνοτεχνία: 1) Ἀγροτικὴ Τράπεζα Βόλου (διὰ τεχνικῆς ὑπηρεσίας), 2) Φυτοπαθολογικὸς Σταθμὸς Βόλου, 3) Γραφεῖον Προστασίας Ἑλληνικοῦ Καπνοῦ, 4) Κτηνιατρικὴ Ὑπηρεσία Βόλου, 5) Προϊστάμενος τεχνικῆς ὑπηρεσίας Ἑταιρείας Λιπασμάτων ἐν Βόλῳ.

Ὑποδιοίκησις Ἁλμυροῦ. Ἐγένετο ἡ κεκανονισμένη συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ ἐφηρμόσθη τὸ πρόγραμμα ἐκπαιδεύσεως. Ὁ καθηγητὴς κ. Γρομπογιαννίτης ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας «Περὶ Πατρίδος καὶ τῶν συμβόλων αὐτῆς».

Ὑποδιοίκησις Σποράδων. Τὴν 3ην Μαΐου οἱ Φαλαγγῖται ὑπεδέχθησαν ἐνθουσιωδῶς τὸ Διαδοχικὸν ζεῦγος τῆς Ἑλλάδος ἐπισκεφθὲν τὰς νήσους τῶν Βορείων Σποράδων.

ΚΑΛΑΜΑΙ. — Εἰς τοὺς τελεσθέντας ἐν τῇ ἕδρᾳ τῆς Διοικήσεως Γ' Παμπελοποννησιακοὺς ἀγῶνας μετέσχον πλεῖστοι ἀθληταὶ Φαλαγγῖται, οἵτινες τυγχάνουσι μέλη τοῦ Μεσσηνιακοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου. Ἡ ἐπίδοσις τῶν ἐν λόγῳ ἀθλητῶν εἰς τὰ περισσότερα ἀγωνίσματα ἦτο ἐξαιρετική. Οὕτω εἰς τὴν ἐλευθέραν δισκοβολίαν, εἰς τὸ ἅλμα εἰς ὕψος, εἰς τὸν ἀκοντισμόν, εἰς τὸν δρόμον 1500 μέτρων, εἰς τὸν δρόμον τῶν 100 μέτρων πρῶτοι ἦλθον Φαλαγγῖται τῆς Διοικήσεως μὲ ἐξαιρετικὰ καλὰς ἐπιδόσεις, εἰς πλεῖστα δὲ ἄλλα κατέλαβον τὰς δευτέρας θέσεις. Γενικῶς τὸ ἀθλητικὸν αἴσθημα καλλιεργεῖται ἐντατικὰ μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως.

Ἡ πρώτη διαφωτιστικὴ κινηματογραφικὴ ταινία ἀποσταλεῖσα εἰς Γαργαλιάνους καὶ Φιλιατρὰ καὶ προβληθεῖσα εἰς τοὺς ἐκεῖ κινηματογράφους, ἔσχεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Παρηκολούθησαν τὴν προβολὴν τῆς ταινίας ἅπαντες οἱ Σχηματισμοὶ Ἀρρένων καὶ Θηλέων, οἱ γονεῖς καὶ οἱ κηδεμόνες αὐτῶν ὡς καὶ πλῆθος κόσμου, ὅλων δὲ αἱ ἐντυπώσεις ἦσαν ἄρισται.

Συνεχίζεται τακτικῶς ἡ λειτουργία τῶν σχολῶν ἐκπαιδεύσεως βαθμοφόρων, βάσει τοῦ ἀναλυτικοῦ προγράμματος, συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὰς κατευθύνσεις.

Παραλλήλως ἤδη λειτουργοῦν καὶ αἱ σχολαὶ νοσοκόμων ἀρρένων καὶ θηλέων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν συνεργατῶν τῆς Ε. Ο. Ν. ἰατρῶν κ. κ. Ι. Ἀναγνωστοπούλου καὶ Γ. Σουρέα.

ΔΡΑΜΑ.— Ἡ Περιφ. Διοικήτρια Δράμας δι' ἀναφορᾶς της πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ε.Ο.Ν. ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας της διὰ τὴν θερμὴν φιλοξενίαν, τῆς ὁποίας ἔτυχεν ἐν Ἀθήναις ἡ ἀντιπροσωπεία Φαλαγγιτισσῶν Δράμας κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Πανελληνίων ἀθλητικῶν ἀγώνων τῆς Ε.Ο.Ν.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ διευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Δασκαλάκης ἐπεσκέφθη τὴν Ἤπειρον πρὸς ἔρευναν τῆς γινομένης εἰς τὰς ἐκεῖ διοικήσεις ἐργασίας ἐθνικοῦ φρονηματισμοῦ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὡμίλησεν εἰς τὰ Ἰωάννινα μὲ θέμα: «Διδάγματα ἀπὸ τὴν Ἐθνικήν μας ἱστορίαν, χρήσιμα διὰ τὸ παρὸν καὶ διὰ τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας».

Ἡ ὁμιλία ἐπροκάλεσε τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν Ἠπειρωτῶν, οἱ ὁποῖοι διεβίβασαν τὴν παράκλησιν ὅπως ἀποστέλλωνται ἐκ τοῦ Κέντρου διαπρεπεῖς ὁμιληταὶ πρὸς ἰδεολογικὴν διαφώτισιν καὶ τόνωσιν τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος.

ΠΥΡΓΟΣ. — Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τμήματα τῶν σχηματισμῶν ἀρρένων καὶ θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν. Πύργου ἐξεδράμουν εἰς τὸ χωρίον Σταφίδες Μονοφατσίου.

Τοὺς ἐκδρομεῖς συνώδευσαν ὁ κ. Περιφ. Διοικητής, ὁ εἰρηνοδίκης, ὁ ὑποδιοικητὴς Χωροφυλακῆς καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ἐπίσημοι.

Οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων, ἐκ τῶν ὁποίων διήρχοντο οἱ Φαλαγγῖται, τοὺς ὑπεδέχοντο μὲ εἰλικρινῆ ἐνθουσιασμόν.

Οἱ ἐκδρομεῖς ἐπέστρεψαν τὴν ἑσπέραν εἰς Πύργον μὲ τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

ΠΛΩΜΑΡΙΟΝ.— Ὁ νεκρὸς τοῦ ὑπὸ τόσον τραγικὰς συνθήκας φονευθέντος κατὰ τὸ αὐτοκινητιστικὸν δυστύχημα, τὸ ἐπισυμβὰν κατὰ τὴν ἐκδρομὴν τῶν μαθητῶν τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας Φαλαγγίτου Δ. Μαλλιαροῦ, τῆς Δ.Α.Σ., κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ, ταριχευθεὶς ἐν Ἀθήναις, ἀπεστάλη εἰς Μυτιλήνην.

Ὁ Νομάρχης καὶ γενικὸς ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Λέσβου κ. Κοζύρης συνώδευσε τὸν νεκρὸν εἰς Πλωμάριον, ὅπου καὶ ἐτελέσθη ἡ κηδεία τὴν ὁποίαν παρηκολούθησε σύσσωμος ὁ λαὸς Πλωμαρίου μὲ συγκινητικὰς ἐκδηλώσεις.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.— Αἱ Σκαπάνισσαι τοῦ σχηματισμοῦ Ἡρακλείου Κρήτης ἐξεδράμισαν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὸ ἀεροδρόμιον ἀπὸ πρωΐας.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀναπαύσεως βαθμοφόρος τοῦ σχηματισμοῦ ὡμίλησε διὰ μακρῶν πρὸς τὰς Σκαπανίσσας, τονίσασα τὴν σημασίαν καὶ τὰς ὠφελείας τῆς ἀεροπορικῆς συγκοινωνίας, ἥτις ἐπ' ἐσχάτων συνέδεσε στενώτερον τὴν μεγαλόνησον μετὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ὁμιλήτρια ἐν συνεχείᾳ ἐτόνισε τὴν στοργήν, τὴν ὁποίαν τὸ Νέον Κράτος δεικνύει συνεχῶς διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἡρωϊκῆς νήσου.

ΦΛΩΡΙΝΑ. — Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐγένετο εἰς τὴν Φλώριναν ἡ τελετὴ τῆς θεμελιώσεως τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Φαλαγγίτου».

Κατὰ τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, ὁ κ. Νομάρχης ὡς Γενικὸς Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Φλωρίνης, αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ἅπασα ἡ δύναμις τῶν Τμημάτων Ἀρρένων καὶ Θηλέων, ὡς ἐπίσης καὶ πλῆθος κόσμου.

Ὁ κ. Γεν. Ἐπόπτης ἐξῆρε τὴν σημασίαν τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Φαλαγγίτου», τὸ ὁποῖον, ὡς εἶπε, θὰ ἀποτελέσῃ τὸ ψυχικὸν ἐργαστήριον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον θὰ σφυρηλατηθοῦν αἱ ψυχαὶ τῶν νέων.

Τὸ τέλος τῆς ἑορτῆς ἐκάλυψαν ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Ε. Ο. Ν.

ΠΑΤΡΑΙ. — Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ διευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Δασκαλάκης ὡμίλησεν ἐνώπιον Φαλαγγιτῶν καὶ πλήθους ἄλλων ἀκροατῶν μὲ θέμα: «Διδάγματα ἐκ τῆς Ἐθνικῆς μας Ἱστορίας». Τὴν διάλεξιν παρηκολούθησαν ὅλαι αἱ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως.

Τὴν ἐπομένην ὁ κ. Δασκαλάκης ὡμίλησεν ἐνώπιον

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

2000 Φαλαγγιτῶν ἐν στολῇ μὲ θέμα: «Τὰ Ἰδεώδη τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας».

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης). Εἰς συγκέντρωσιν τῶν δοκίμων βαθμοφόρων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἡρακλείου ὡμίλησε λοχίτης «Περὶ καθήκοντος». Ἡ ὁμιλήτρια καταλήγουσα ἐτόνισεν ὅτι ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος — ἀγόρια καὶ κορίτσια — πειθαρχοῦν σ' ἕνα Μεγάλο Βασιληᾶ καὶ σ' ἕνα δυνατὸ Κυβερνήτη, ποὺ δημιουργοῦν τὸν περίλαμπρον Γ' Ἑλληνικὸν Πολιτισμόν.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ. — Ὁ Νομάρχης καὶ Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. Τρικκάλων, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Διοικητὴν καὶ τὸν Ὑποδιοικητὴν τῆς Ε. Ο. Ν., τὴν Διοικήτριαν καὶ τὴν Ὑποδιοικήτριαν ἐπεσκέφθη τὰ χωρία Πύλη καὶ Μαζάνη.

Εἰς τὸ Μαζάνη παρηκολούθησαν παρέλασιν 1700 Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν.

Χαρακτηριστικὸν τῆς καταβαλλομένης προσπαθείας εἰς τὸν Νομὸν εἶναι καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν περισσοτέρων χωρίων κατασκευάζουν καὶ ὑπεσχέθησαν νὰ κατασκευάσουν ἐξ ἰδίων τὰς στολὰς τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. τέκνων των.

Τὸ Τμῆμα Θηλέων Τρικκάλων κατήρτισε πλῆρες πρόγραμμα σειρᾶς διαλέξεων, ἔναρξις τῶν ὁποίων ἐγένετο προχθὲς μὲ ὁμιλήτριαν τὴν κ. Ρίταν Μπούμη - Παππᾶ καὶ θέμα: «Ἡ Ἑλληνὶς ὡς μητέρα».

Ὁ κ. Νομάρχης μετέβη ἐπίσης εἰς Σοφάδες, ὅπου ἐπεθεώρησε τὰ Τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν., παρηκολούθησε δὲ καὶ παρέλασιν 1300 Φαλαγγιτῶν, τῶν πλείστων ἐν στολῇ. Ὁ κ. Νομάρχης ὡμίλησε βραδύτερον εἰς συγκέντρωσιν τῶν ἀξιωματούχων τῆς Ε. Ο. Ν., συστήσας ζῆλον, ἐργασίαν καὶ ἀφοσίωσιν.

ΣΥΝΕΧΙΣΤΑΙ ΚΑΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙ ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΜΑΧΗΤΩΝ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸν ἐπίλογον τῆς ἡμερησίας διαταγῆς τοῦ Ὑποδιοικητοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. Πάλλης (Κεφαλληνίας) ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῆς Ἑπτανήσου, λυπούμενοι καθότι ὁ χῶρος τοῦ περιοδικοῦ δὲν ἐπιτρέπει τὴν ὅλην δημοσίευσίν της.

«Κλίνομεν εὐλαβῶς τὸ μέτωπον πρὸ τοῦ μεγαλείου τῆς ἀφθάρτου καὶ ἀμαράντου δόξης σας, ὦ ἱεραὶ ψυχαὶ τῶν πρωταθλητῶν τοῦ Ριζοσπαστισμοῦ καὶ προμάχων τῆς Ἑπτανησιακῆς ἀπελευθερώσεως, οἵτινες πρωταγωνιστήσαντες ἐν τῷ ἐθνικῷ τῆς ἑνώσεως δράματι ἐνεγράψατε παγχρύσους σελίδας θαμβούσης αἴγλης εἰς τὴν περίλαμπρον βίβλον τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑπτανήσου, ἀποδώσαντες οὕτω διὰ τῶν ἱερῶν ἀγώνων σας τὴν περιπόθητον ἐλευθερίαν εἰς τὸν κατὰ πάντα ἄξιον καὶ φιλοπάτριδα γενναῖον λαὸν τῆς Ἑπτανήσου.

»Σὺ δὲ Ἐθνικὴ Νεολαία, ἥτις ἀποτελεῖς τὴν παρήγορον ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος καὶ ἡ ὁποία γαλουχεῖσαι καὶ ἀνατρέφεσαι μὲ τὴν θερμουργὸν πνοὴν τοῦ Μεγάλου μας Κυβερνήτου καὶ Ἀρχηγοῦ μας Ἰωάννου Μεταξᾶ, ὅστις ἀπέδωκε τὴν πραγματικὴν ἐλευθερίαν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν ὁλόκληρον, καὶ διὰ τῆς λευκῆς ἐπαναστάσεως τῆς 4ης Αὐγούστου ἔσωσε τὴν Χώραν ἀπὸ τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν καταστροφὴν καὶ διὰ τῆς στιβαρᾶς χειρὸς του ἀνήρπασε ταύτην ἐκ τοῦ χείλους τῆς ἀβύσσου, πρὸς ἣν ὁρμητικῶς ἐφέρετο, πραγματοποιήσας οὕτω καὶ τὸν ὁραματισμὸν τοῦ μεγάλου ποιητοῦ Παλαμᾶ, ὅστις ἐν τῷ ποιήματι αὐτοῦ τὰ «Ἑπτὰ Νησιὰ» μεταξὺ ἄλλων ἀναγράφει:

"Αμποτε ἀπὸ τὸ ταίριασμα κι' ἀπὸ τὸ φίλημά τους
κάποιος νὰ γεννηθῇ
Πλάστης ἀπάνω ἀπ' τοὺς γκρεμοὺς κι' ἀπάνω ἀπ' τοὺς θανάτους
μὲ λόγο ἢ μὲ σπαθί'

νὰ γίνῃς συνεχιστὴς καὶ κληρονόμος τῶν μεγάλων ὑποθηκῶν τῶν εὐθαρσῶν καὶ τιμίων μαχητῶν τοῦ Ἱεροῦ Ριζοσπαστικοῦ ἀγῶνος καὶ νὰ ἀρύεσαι εἰς γενεὰς γενεῶν ἐκ τῶν ἡρωϊκῶν ἀγώνων των, τῶν μεγάλων θυσιῶν των, ὑπέροχα φιλοπατρίας διδάγματα, καὶ ἔμπλεως θαυμασμοῦ καὶ αἰσθημάτων ἐνθέων, νὰ μὴ παύσῃς ἀναδεικνυομένη ἀνταξία τῆς μεγαλόφρονος ἀρετῆς των καὶ τῆς ἰδεώδους αὐτοθυσίας των, ἔχουσα πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ Πάτρης».

ΒΙΑΝΝΟΣ, ἀντ)σις.— Γνωρίσαμε τὸν Κανελλόπουλο' τὸν εὔσταλῆ καὶ σφιχτοδεμένο νέο, τὸν ἀκούραστο κι'ἀκατάβλητο ἐντολοδόχο καὶ συνεργάτη τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου μας. Νοιώσαμε τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν συγκίνησι τῶν ὡραίων καὶ διδακτικῶν λόγων του. Αἰσθανθήκαμε ὑπερηφάνεια κι' εὐχαρίστησι ἀπὸ τὴ τιμητικὴ ἐπίσκεψί του στὸν ἀλάργο τόπο μας. Βρήκαμε τὴν ποθητὴ εὐκαιρία νὰ διαβιβάσωμε ζωντανὰ κι' ἐλεύθερα στὸν λαοφιλῆ Βασιληᾶ μας τὴ πίστι μας, στὸ Μεγάλο μας Ἀρχηγὸ τὴν βαθειὰ ἀγάπη καὶ προσήλωσί μας καὶ τὴ μεγάλη μας εὐχαρίστησι γιὰ τὰ ὅσα εὐεργετήματα προσέφερε καὶ προσφέρει στὴ τάξι μας τὴν ἀγροτική, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μας στὴν Ἐθνικὴ Κυβέρνησι γιὰ τὴν προτομὴ τοῦ Γιάννη Κονδυλάκη «Διαβάτη» ποὺ ἔστησε δαπάναις τῆς Πρωτευούσης στὴν ὡραία μας κωμόπολι.

ΑΓΡΙΝΙΟΝ. — Συνεχίζονται τὰ μαθήματα τοῦ Ὑγειονομικοῦ Τμήματος Ἀγρινίου ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Εἰς Μύτικαν τοῦ Ξηρομέρου οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς ἐφύτευσαν μεγάλην περιοχὴν μὲ πεῦκα καὶ εὐκαλύπτους. Οἱ Φαλαγγῖται Κανδήλας καὶ Ἀρχοντοχωρίου διήνοιξαν ἀγροτικοὺς δρόμους διὰ προσωπικῆς ἐργασίας.

ΛΕΒΑΔΕΙΑ.— Διακόσιοι φαλαγγῖται καὶ σκαπανεῖς τῆς Ὑποδ)σεως Λεβαδείας ἐξέδραμον δι' ἑπτὰ ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων εὐγενῶς προσφερθέντων παρὰ τοῦ Δημάρχου εἰς Ἀράχωβαν.

Τοὺς ἐκδρομεῖς οἵτινες ἅμα τῇ ἀφίξει των μετέβησαν εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Καραϊσκάκη, ὅπου κατέθεσαν στέφανον καὶ ἔψαλαν τοὺς ὕμνους Ἐθνικὸν καὶ Νεολαίας, ὑπεδέχθη ὁ ὑποτομεάρχης Ἀραχώβης.

Μετὰ μικρὰν παραμονὴν εἰς Ἀράχωβαν οἱ ἐκδρομεῖς μετέβησαν εἰς Δελφούς, ὅπου παρήλασαν πρὸ τοῦ Περ. Διοικητοῦ Ἀττικοβοιωτίας. Ἐπηκολούθησεν ὁμιλία τοῦ λοχίου Δάλκα καὶ γεῦμα τῶν ἐκδρομέων εἰς τὴν Κασταλίαν πηγήν. Οἱ ἐκδρομεῖς ἐνθουσιασμένοι ἐπέστρεψαν τὸ ἑσπέρας εἰς Λεβάδειαν.

ΤΟ Β' ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΘΗΛΕΩΝ

Τὴν περασμένη Κυριακὴ τὸ Β' Γυμνάσιον Θηλέων ἄνοιξε τὴν ἔκθεσι τῆς χειροτεχνίας τῶν μαθητριῶν του.

"Αν ἀπὸ τὴ χιλιάδα τῶν ἐκθεμάτων του ξεχωρίσῃ κανεὶς ἐλάχιστα, κατεσκευασμένα ἀπὸ πολὺ μικρὰ κορίτσια, μὲ καθαρὴ τὴ συνείδησι, θὰ πῇ γιὰ τὰ ὑπόλοιπα ὅτι εἶναι ἔργα ἐμπείρων καλλιτεχνικῶν χεριῶν.

Η «ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ»

Πρὸ ἡμερῶν ἔδωσε στὰ «Ὀλύμπια» ἡ χορῳδία τῆς «Ἐργατικῆς Ἑστίας» μιὰ συναυλία.

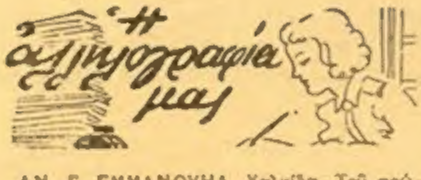
Θὰ ἔπρεπε νὰ διεθέταμε χῶρο γιὰ νὰ δικαιολογήσουμε τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴ συγκίνησι ποὺ μᾶς πλημμύρισε ἡ χορῳδία αὐτὴ ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐργάτες καὶ ἐργάτριες.

Ὁ μαέστρος της, ἕνας νέος, σχεδὸν παιδί, εἶναι μιὰ ἀληθινὴ ἀποκάλυψι. Ἔχει βραβευθῆ γιὰ πολλὲς του συνθέσεις μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ τὸ «Δάφνις καὶ Χλόη» ποὺ βραβεύθηκε στὸν πανελλήνιο μουσικὸ διαγωνισμὸ τῆς Ἑλληνικῆς Χορῳδίας.

Καὶ ὡς μαέστρος ὅμως ἔδειξε ἀκόμη πλούσιο ταλέντο.

Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας μὲ τὴν ἐκλογὴ αὐτοῦ τοῦ νέου γράφει μιὰ ἀκόμη σπουδαία ἐπιτυχία στὸ ἐνεργητικὸ τοῦ Ὑπουργείου του.

Μ. Δ.

ΑΝ. Γ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Χαλκίδα. Τοῦ πρώτου σταυρολέξου δὲν διασταυρώνονται ἀρκετὰ αἱ λέξεις, ἐπειδὴ τὰ μαῦρα τετραγωνίδια εἶναι συγκεντρωμένα σὲ ὡρισμένα σημεῖα. Τὸ δεύτερο ἔχει καθέτως καὶ ὁριζοντίως τὶς ἴδιες λέξεις. Ἀπορρίπτονται.— ΙΩ. Δ. ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΝ, Κυπαρισσίαν. Συγχαρητήρια. Θὰ δημοσιευθοῦν μερικά.— ΑΡ. Γ. ΣΑΝΝΑΝ, Κηφισιάν. Ἐκτὸς τῆς λέξεως «ὀίνα», ποὺ εἶναι λανθασμένη, τὸ σταυρόλεξό σου εἶναι ἄριστον. Ἀπορρίπτεται μὲ τὴν συμβουλὴν νὰ προσέχης περισσότερο. Τὸ ἀνορθόγραφον τρίγωνον δὲν δημοσιεύεται· ὁ ἀναγραμματισμὸς γνωστός. Ὁπωσδήποτε ὁ κάπρος, ἂν μυρίζη ἀηδῶς, μυρίζει ἀηδῶς καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἀ η δ ί ω ς, ὡς ἰσχυρίζεσαι. Προσοχὴ λοιπόν.— Γ. Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Σαλαμίνα. Ὁ μεταγραμματισμὸς ἐδημοσιεύθη. Ἐγκρίνεται ἐπίσης τὸ «ἕνα γράμμα».— Π. ΠΑΠΑΝΤΩΝΗΝ, Μεσολόγγιον. Γιατί ἐπιμένεις νὰ γράφης ἀπὸ τὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ; Εἶναι καὶ πολλοὶ ἄλλοι ποὺ ἐπιμένουν σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀλλὰ πρέπει νὰ καταλάβουν ὅτι εἶναι περίπτωσις εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἰσχύει τὸ ρητὸν «ὁ ἐπιμένων νικᾷ». Ἀντιθέτως, ὁ ἐπιμένων ἀπορρίπτεται.— Δ. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, ἐνταῦθα. Ἀπορρίπτονται τὰ πράγματα ποὺ μᾶς ἔστειλες γιὰ τὸν ἴδιο ὡς ἄνω λόγο.— Γ. Κ. ΤΖΑΝΕΤΟΝ, Μεγαλόπολιν. Τὰ προβλήματα δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν. Τὸ σταυρόλεξο ἀνεπιτυχές. Ἐγκρίνεται ἡ μεσοστιχίς.— Σ. Α. ΚΟΝΤΟΝ, Ἀμφίκλειαν. Ὁ Κιτέζος φιλόσοφος, ποὺ ἀναφέρεις στὸ σταυρόλεξό σου, πιθανὸν νὰ ἤκμασε στὰ 600 π. Χ., ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας. Κακὸν καὶ ὀλέθριον καὶ τὸ «ὀπτάω».— Ι. Ν. ΓΚΙΟΚΑΝ, Σαλαμίνα. Γνωστὸ τὸ αἴνιγμα καὶ ἀνεπιτυχὲς τὸ σταυρόλεξο ποὺ ἔχει ὁριζοντίως καὶ καθέτως τὶς ἴδιες λέξεις.— Κ. Η. Π. Δημοσιεύονται.— ΝΟΥΛΗΝ, Λιδωρίκιον. Ἐγκρίνονται.— ΑΓΝΩΣΤΟΝ. Γράφεις ὅτι εἶσαι παιδὶ 10 ἐτῶν, ἀλλὰ ὑπογράφεις ἐν τούτοις μὲ μίαν μεγαλοπρεπῆ καὶ γριφώδη τζίφραν. Ἐπιπροσθέτως ἀπασχολεῖς καὶ τὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ....— Γ. Ι. ΘΑΝΟΝ, Χίον. Ἔχει ἐλάχιστες λέξεις τὸ σταυρόλεξό σου καὶ ἄπειρα μαῦρα τετραγωνίδια.— Δ. ΚΟΥΤΣΟΥΛΕΛΛΑΝ, Ἀσβέστιον. Ἐγκρίνονται.— Σ. Ν. ΚΑΡΥΩΤΗΝ, Μεγαλόπολιν. Δὲν ἀμφισβητοῦμε ὅτι ἡ λέξις «ὀροά» συναντᾶται εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ε' τάξεως, ἀλλ' ἔχουμε τὴ γνώμη ὅτι δὲν πρέπει νὰ συναντηθῇ καὶ στὸ σταυρόλεξο. Ἐπομένως... Τὰ προβλήματα γνωστά.— Λ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΗ, Χαλκίδα. Κρῖμα στὸ ὡραῖο σου σταυρόλεξο. Ἡ Ἀ σ σ ί α, ἔστω καὶ ἂν σημειωθῆ ἡ ἐπεξήγησις «ἀνορθογράφως», δὲν μπαίνει σὲ σταυρόλεξο.— Λ. Ξ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, Εὐξεινούπολιν. Ἀπορρίπτεται διὰ τά: ΣΩΡ, ΣΣΣ κλπ.— Λ. ΚΟΤΣΥΦΑΚΗΝ, Φλώριναν. Καλὸ τὸ σταυρόλεξο, ἀλλ' ἔχει λίγες λέξεις, ἐνῷ εἶναι μεγάλο (15Χ11).— Α. ΜΑΝΩΛΙΔΗΝ, Βέρροιαν. Καὶ τὸ δικό σου σταυρόλεξο ἔχει τὸ ἴδιο μειονέκτημα. Στὸ ἄλλο ὑπάρχουν ἀκατάλληλες λέξεις (ΛΣΑΛ, τοῖπ). Τὸν μηχανισμὸ τοῦ κρυπτογραφικοῦ φαίνεται ὅτι δὲν τὸν κατάλαβες, ἐφ' ὅσον χρησιμοποιεῖς γράμματα (ἀριθμοὺς) ποὺ δὲν ὑπάρχουν στὴν πρώτη λέξι.— Ν. ΚΑΝΑΡΗΝ. Σωστὲς οἱ λύσεις.— Η. Π. ΜΑΝΩΛΑΚΟΝ, Σπάρτην. Ἡ ποικίλη ἀκροστιχὶς ἀπορρίπτεται, γιατὶ χρησιμοποιεῖς τὶς λέξεις παραινῶ, παραίτιος, εὐηφενής, ποὺ εἶναι δύσκολες. Καὶ τῆς ἄλλης αἱ λέξεις ἀνεπιτυχεῖς.— Γ. Α. ΜΑΚΚΑΝ, Ριζό. Τὸ νησὶ τῆς πυρκαϊᾶς, ἐπειδὴ ἔχει καὶ σχέδιο, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ.— Σ. ΓΟΥΡΜΟΝ. Καλύτερα νὰ ἔστελλες ἕνα καὶ καλό. Αἱ λέξεις ΜΕΜΕΛ, ΑΧΑΖ, ΙΣΠ, ΑΛΑ, ΛΑΤΑ, ΣΚΗΑ κλπ. καταδικάζουν τὸ σταυρόλεξό σου. Καὶ αἱ ἀσκήσεις δὲν ἔχουν ἐνδιαφέρον.

Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 1139)

τέλειος, δυνατὸς κι' ἄφθαρτος, δηλαδὴ ἀθάνατος.

Ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ ἦταν ἡ μόνη ποὺ τοὺς κρατοῦσε στὴ ζωὴ καὶ γι' αὐτὸ καὶ ἡ τέχνη τους, ὄχι μονάχα παρασταίνει σκηνὲς ἀπ' τὴν Ἱστορία τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, μὰ καὶ εἶναι καὶ πνευματικὴ τέχνη, δηλαδὴ ἐκφράζει τὴν ἀληθινὴ ζωὴ καθὼς τὴν ἔζησαν στὴν πραγματικότητα οἱ Ἕλληνες τοῦ Βυζαντίου.

Καὶ βλέπουμε πῶς ἐνῷ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ποὺ πίστευαν ὀλιγώτερο στὸν Θεὸ ἀπ' τοὺς Βυζαντινοὺς καὶ εἶχαν συμβιβάσει τὰ δύο κύρια στοιχεῖα τῆς ζωῆς, ποὺ εἶναι τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ὕλη, ὅταν ἔκαναν κανένα σπουδαῖον κατόρθωμα δὲν μιλοῦσαν γιὰ τὸν Θεὸ ἐπειδὴ πίστευαν στὴ δική τους τὴν ἀνθρώπινη δύναμι, ἐνῷ οἱ Βυζαντινοὶ κι' ὅταν ἀκόμα πολεμοῦσαν καὶ νικοῦσαν τὸν ἐχθρό, καθὼς ὅταν ἔδιωξαν τοὺς Ἀβάρους ποὺ εἶχαν πολιορκήσει τὴν Κωνσταντινούπολι, καὶ τότε ἀκόμα, οὔτε καμάρωναν, οὔτε ξεχνοῦσαν τὸν Θεό, μὰ σ' ἐκεῖνον ἀπέδιδαν τὴ σωτηρία τους. Γι' αὐτὸ ἐνῷ οἱ ἀρχαῖοι ἔγραψαν ἐκεῖνο τὸ ἐπίγραμμα: «Ὦ ξεῖν' ἀγγέλειν Λακεδαιμονίοις ὅτι τῇδε κείμεθα τοῖς κείνων ρήμασι πειθόμενοι», ποὺ θέλει νὰ πῇ «Ξένε, πήγαινε νὰ πῇς στοὺς Λακεδαιμονίους ὅτι πεθάναμε ἐδῶ ἐνδόξως, πιστοὶ στοὺς νόμους καὶ τὰ ψηφίσματα τοῦ κράτους», οἱ Βυζαντινοὶ ὕστερ' ἀπ' τὴ νίκη μαζεύουνταν στὴν Ἁγία Σοφία κι' ἔψαλλαν τὸ τροπάριο: «Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ», γιατὶ πίστευαν ὅτι κάθε εὐτυχία καὶ κάθε κατόρθωμα τὸ χρεωστοῦσαν στὸ Θεὸ καὶ στὴν Παναγία.

Φ. Θ. Κωνσταντινίδης

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 1141)

πιστικούς μου, περάσαμε τὸ ποτάμι στοῦ Ράϊκου τὸ Γεφύρι, κι' ἀπ' ἐκεῖ στὴν Βαλαώρα. Κάναμε μὲ τὸν κύκλο τοῦ Γεφυριοῦ δυὸ ὧρες καὶ πλειότερο. Χύμησαν τὰ σκυλιὰ ἀπάνω μας, ἅμα μᾶς ὡσμίστηκαν, κι' ἔτρεξαν οἱ πιστικοὶ νὰ μᾶς ἀπαντήσουν καὶ μᾶς ρώτησαν τί θέλομε ἐκεῖ.

—Τί θέλομε; τοὺς εἶπα, τὸν Σιοῦτο - Κάλεσιο γρήγορα! Ἢ θ' ἀρχίσομε πόλεμο! Δὲν φεύγομε ἀπ' ἐδῶ χωρὶς τὸ κριάρ' μας!

Στὴν ἀρχὴ θέλησαν ν' ἀρνηθοῦν κι' ὅτι δὲν ἤξεραν τίποτε, ἀλλ' ἐγὼ τοὺς τὤκοψα:

—Φέρτε γλήγορα τὸ κριάρ' καὶ μὴν κρύβετε τὴν κλεψιά σας! Μᾶς ἔφερε τὸ σύννεφο τὴν φωνή σας, ποὺ λέγαταν: «Τέτοιο κριάρ' δὲν ἔχει π' θενὰ ὁλόγυρα. Οὔτε θὰ τοὺς πάη ὁ νοῦς ὅτι τὸ κριάρ' εἶν' ἐδῶ. Αὐτοὶ θὰ τὸ γυρεύουν ἐκεῖ γύρα καὶ δὲν θὰ ριχτοῦν ὧδε. Ἂς εἶν' καλὰ ὁ Καλαμᾶς ποὺ μᾶς χωρίζει. Χαχαχαχαααά!» Μᾶς τὴν ἔφεραν τὴν ὁμιλία σας τὰ σύννεφα!

Οἱ κλέφτες τοῦ Σιούτου - Κάλεσιου κυττάχτηκαν ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον καὶ δὲν ἤξεραν τί ν' ἀπολογηθοῦν.

—Γρήγορα! τοὺς εἶπα, τὸ κριάρ' μας καὶ τὸ ποδοκόπι μας! Ἀλλοιώτικα πιανόμαστε ἀπ' ἅρματα στὴ στιγμή!

Πῆγε ἕνας τους στὸ κοπάδι, πῶβοσκε λίγο παραπάνω, καὶ μᾶς ἔφερε τὸν Σιοῦτό μας καὶ μᾶς παρακάλεσαν νὰ μὴν ἐπιμείνωμε γιὰ ποδοκόπι, ἀλλ' οἱ πιστικοί μου ἐπέμειναν νὰ μᾶς δώκουν ἕνα ἀρνὶ καλὸ γιὰ ποδοκόπι μας.

— Χώρ'ς τὸ ποδοκόπ' δὲν τὸ κουνοῦμε ἀπ' ἐδῶ, παληοκλέφτες! Τοὺς εἶπαν οἱ πιστικοί μου ἄγρια. Τὸ ποδοκόπι γλήγορα!

Τὸ ποδοκόπι σὲ τέτοιες περιστάσεις εἶναι νόμος, κι' ὁ νόμος εἶναι σεβαστός, ὅταν ἐκεῖνος ποὺ τὸ ζητάει ἔχει δύναμι. Κι' ἐμεῖς εἴχαμε τὴν δύναμι, ποὺ χρειάζονταν, τὸ πήραμε καὶ γυρίσαμε ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμο μὲ τὸν Σιοῦτο καὶ μ' ἕνα ἀρνὶ ποδοκόπι, ποὺ τὤσφαξαν οἱ πιστικοὶ καὶ τὤφαγαν.

Η ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΜΟΡΦΩΣΙ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 1131)

θρωπος μπορεῖ εὔκολα, νὰ ἀκολουθήση τὴ συμβουλὴ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ συμβουλευτικοῦ σταθμοῦ καὶ νὰ λάβη ὑπ' ὄψι καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴ κατεύθυνσιν τῶν νέων, ὡς καὶ τὴν ἀνάγκη τοῦ συνόλου.

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ μποροῦν νὰ ἐννοήσουν οἱ γονεῖς πόσο σπουδαία εἶναι σήμερα ἡ ἐκλογὴ ἐπαγγέλματος καὶ πόσο σπουδαία εἶναι μία ἐπαγγελματικὴ συμβουλευτικὴ θέσι, ποὺ ἔχει μελετήσει ὅλες τὶς ἐπαγγελματικὲς προϋποθέσεις, ἀπὸ τὴν πλευρὰ ὅλων τῶν παραγόντων τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς τοποθετήσεως ἀνθρώπων.

Μόνο μὲ τὴ συνεργασία μεταξὺ ἐπαγγελματικοῦ συμβούλου καὶ ἐπαγγελματικοῦ ἐκπαιδευτοῦ, ὡς καὶ μεταξὺ ἐπαγγελματικοῦ συμβούλου, σχολείου καὶ οἰκογενείας μπορεῖ νὰ προκύψη ἀπὸ τὴν ἐπαγγελματικὴν ἐκλογὴν μιὰ σωστὴ κατεύθυνσι τῶν νέων, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐπάγγελμα.

Μ' αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ πιστεύη κανεὶς ὅτι θὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὸ ἄτομο καὶ ἡ ἐλευθέρα ἐκλογή. Τὸ νέον Κράτος δὲν θέλει ἐργάτας τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ χεριοῦ, ποὺ νὰ ὁρίζωνται μὲ τὸ ἔτσι θέλω στὸ ἐπάγγελμά τους, ποὺ θ' ἀποτελέση τὴ βάσι τῆς ζωῆς των. Θέλει ἀνθρώπους, ποὺ ἔχουν ἐννοήσει τὴν ἀποστολή τους καὶ γι' αὐτὸ ἀπὸ δική τους ὁρμὴ καὶ θέλησι συλλαμβάνουν καὶ ἐξασκοῦν τὸ ἐπάγγελμα τῆς ζωῆς των, πρὸς ὄφελος τοῦ ἑαυτοῦ των καὶ τοῦ συνόλου.

Ἀπὸ τὰ νέα παιδιά, ποὺ κάθε χρόνο ἀφήνουν τὰ σχολικὰ θρανία γιὰ νὰ μποῦνε στὴν ἐπαγγελματικὴ ζωή, θὰ γίνουν οἱ δημιουργικοὶ πολῖται, ποὺ θὰ αἰσθανθοῦν χαρὰ στὴ δουλειά τους. **Γιατὶ μόνον ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα ὡς ἐπαγγελία βλαστάνει ἡ χαρὰ καὶ μόνο γνήσια ἐπαγγελματικὴ εὐχαρίστησι, ὡς ἔκφρασι τῆς δημιουργικῆς ἑνώσεως ἔργου καὶ προσωπικότητος, μπορεῖ νὰ προσφέρῃ τὴ βάσι τῆς ἀληθινῆς εὐτυχίας στὴ ζωή.**

Μόνον ἐκεῖνος, ποὺ ἀκόμα καὶ εἰς τὰ οἰκονομικά του ζητήματα ἐνεργεῖ ἀπὸ ἐσωτερικότητα, ἀπὸ ἕναν ψυχικὸ πληθωρισμό, ἀναγνωρίζει ὅτι τὸ σύνολο εἶναι πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸ ἄτομο.

Γιὰ ὅλους τοὺς λόγους αὐτούς, ποὺ ἀνεφέραμε, ἀνέλαβε ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας νὰ καθοδηγήση καὶ νὰ βοηθήση τὴν ἐργαζομένη νεότητα καὶ σήμερα βλέπουμε στὸ «πρόγραμμα ἐκπαιδεύσεως ἐθνικῆς ἀγωγῆς» καὶ τὸν ἐπαγγελματικὸ προσανατολισμό, ποὺ εἶναι σπουδαῖος τόσο γιὰ τὴν εὐημερία τοῦ συνόλου, ὅσο καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ συνόλου.

Σ. Κ.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

